

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIRAS

Gemma Malley

Delia

MİRAS

“Büyük bir hata yapıyor olduğumuzu düşünmüyorsun o halde?” diye sordu sessizce.
“Sonsuz yaşam miti çağlardır insanoğlunun başına bela açıyor.”

“Miti öyle, ama gerçeği değil,” dedi asistanı. Sesinde sabırsızlık vardı. “Albert, böyle bir buluşu saklamak ahlâk açısından yanlış. İnsanların bilmeye hakkı var. Bilim bencil olamaz. Bunu bana sen öğrettin.”

Macera dolu hikâye son buluyor. Anna ve Peter için önemli olan, oyunu bitirmek ve sonsuz yaşam döngüsüne ulaşmak.

Serideki tüm kitaplar

Gemma Malley

Reading Üniversitesi'nde Felsefe Bölümü'nü bitirmiştir. Edebiyata olan merakıyla gazetecilik yapmaya başlayan yazar, birçok farklı dergi ve gazetede editörlük yapmıştır. Düşünmeyi, sorgulamayı, farklı bakış açıları üzerine yeni fikirler geliştirmeyi seven yazarın üçlemesine ait *Miras*, aynı seriye ait *Bildirge* ve *Direnış* kitaplarının sonuncusudur. *Geri Gelenler*, yazarın son kitabıdır. Gemma Malley eşı, iki kızı ve kedisiyle birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan Çıkan Kitapları:

Bildirge (roman)

Direnış (roman)

Miras (roman)

Geri Gelenler (roman)

Düşündürücü, sürükleyici ve zaman zaman dehşet verici.

School Librarian

Bildirge'yle başlayıp *Direnış*'le devam eden seri, *Miras*'la muhteşem bir şekilde sona eriyor. Kitabı bitirdikten sonra akıllarda hiçbir soru işareti kalmıyor. Bu merak uyandıran ve her sayfası kışkırtıcı seri, herkesin okuma listesinde yer almalı.

Lovereading

Bu sürükleyici kitabı elinizden bırakamayacaksınız. Oldukça merak uyandırıcı.

First News

© 2010, Gemma Malley

© 2012, Tudem Yayın Grubu • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220
Alsancak-İZMİR

İlk basım 2010 yılında, İngiltere’de “The Legacy” adı ile Bloomsbury
Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978 - 605 - 63326 - 3 - 0

Birinci Basım: Kasım 2012 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 16031

Türkçeleştiren: Zarife Biliz

Editör: Mavisel Yener

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin
tescilli markasıdır.

MIRAS

Gemma Malley

Kız kardeşlerim Maddy ve Abigail'e...

* Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin özgün okunuşları son sayfada verilmiştir. [E. N.]

Önsöz

16 MART 2025, LONDRA

Albert Fern titreyen ellerine baktı. Alnının çizgileri arasında küçük ter damlacıklarının toplandığını hissedebiliyordu, yüzü yıllardır dikkatini toplamaktan dolayı kırıkmıştı; bu, onu yetmiş yaşından daha yaşlı gösteriyordu. Yetmiş yıl, diye düşündü. Ne çabuk geçip gitmişti. Yetmiş yılın çoğunu bu laboratuvarı, dünyada en çok sevdiği bu yerde, sorulara yanıt arayarak, yeni fikirler üreterek geçirmişti.

Laboratuvar önlüğünün koluyla alnını sildi. Buna artık hiç şüphe yoktu; testi en az yirmi kez yapmıştı ve hâlâ karşısına aynı sonuç çıkıyordu. Tedaviyi bulmuştu; kanserin tedavisini, kızının hayatını kurtaracak tedaviyi. Ama yine de bu sonuçla birlikte başka bir şey daha ortaya çıkmıştı. İnanılmaz bir şey. Korkunç bir şey...

Profesör elindeki şırıngayı dikkatle kenara koyup plastik eldiveniyle yüzündeki koruyucu gözlüğü çıkardı. Yarattığı şeyden kaçmak istemişçesine geriye doğru birkaç adım attı, fakat aynı

zamanda gözlerini ondan alamıyordu. Kutsal Kâse. İşte buydu. Elleri laboratuvar gömleğine sildi; ama daha siler silmez elleri yeniden terlemişti.

Arkasındaki kapı aniden açılınca yerinde öyle bir sıçradı ki... Öfkeyle döndü, alnı çizgi çizgi olmuştu.

Asistanı ona baktı. Kaşları Albert'ı rahatsız edecek biçimde kalkmıştı. "Tekrar yaptın mı? Sonuç aynı mı?"

Albert hiçbir şey söylemedi, ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Asistanı hafifçe gülümsedi. "Oldu, değil mi? Başardın! Aman Tanrım, Albert, burada ne keşfettiğimizin farkında mısın?"

Albert onun 'biz' dediğini fark ettiyse de üzerinde durmadı. "Belki de. Ama belki de..." Sesi giderek azaldı. Gerçeği ifade etmeye henüz hazır değildi, insanlığın konuşma yetisini edindiğinden beri dillendirdiği sorunun yanıtının sadece bir adım uzaklarında olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye henüz hazır değildi. Sarılmıştı, tuhaf bir mutluluk içindeydi; keşfettiği şey hem kanını donduruyor hem de tüm vücudunu heyecan içinde yakıyordu.

"Albert." Asistanı ağır ağır ona doğru geldi. Albert, son birkaç yıldır yanında olan bu adama hâlâ güvenmiyordu. Asistanı, yine tereddütle, "Albert," dedi. "Sorun ne? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Albert kafasını önce iki yana, sonra öne arkaya, sonra yine iki yana salladı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı.

Genç adamın yüzü aydınlandı. "Albert bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Elimizde bir dünya tutuyoruz. Biz hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi ele geçirmeyi başardık."

Yine 'biz' demişti. Albert huzursuzca başını iki yana salladı. "Richard," dedi temkinli bir sesle, "buluşlar her zaman iyi sonuçlar vermez. Bazen buluşlarımız kontrol edemeyeceğimiz kadar güçlü olur. Atomun parçalanmasını düşün mesela. Ernest

Rutherford buluşunun ardından ne geleceğini bilemezdi ve şimdi hepimiz onu atom bombasıyla birlikte anıyoruz.”

“Atom bombası insanları öldürdü,” dedi Richard. O, gözlerini alaycı bir tavırla devirince, bunu yalnızca bir genç yapar işte, diye düşündü Albert. “Ama bu hayat kurtarmakla ilgili. Ömrü uzatmakla ilgili.”

“Ama ne kadar süreyle?” diye sordu Albert sessizce. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Nasıl sonuçları olacağını hiç düşündün mü? Dünyayı tamamen değiştirecek. İnsanlığı tamamen değiştirecek. Yarı-tanrı olacağız.”

Richard, sabırsızca gözlerini Albert’in çalışma masasının üzerinde gezdirerek, “Bugüne kadar bunu defalarca yaptık zaten,” diyerek homurdandı. Sonra Albert’in kendisine baktığını görünce gözlerini ona çevirdi. “Bu kaçamak bir bahane çünkü zayıfsın Albert. Üzülmeyi bırak. Yarattığın şeyin tüm olası sonuçlarından sen sorumluymuşsun gibi hissetmekten vazgeç. Çünkü öyle değil.”

“Ama tabii ki öyle,” dedi Albert.

“Hayır, değil. Her neyse, insanların tanrı olmasında nasıl bir kötülük var ki? Bir sonraki kaçınılmaz adım bu değil mi zaten? Hepsi senin sayende Albert. Hepsi senin sayende.” Bir deney tüpünü eline alıp salladı. “Burada, bugüne kadar gördüğüm en güzel şey var,” dedi. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Bu inanılmaz. Muhteşem. Ve bunu sen yaptın. Bunun sana getireceği şöhreti düşün.”

Albert kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Ben şöhret istemiyorum,” dedi alçak sesle. “Bunu istediğimden bile emin değilim... Yani öyle muhtemel bir canavar yaratmaktan sorumlu olmaktan.”

“Bir canavar değil,” dedi Richard hemen. “Çok çalışıyorsun Albert. Biraz ara vermelisin.”

“Ara mı?” Albert ona şüpheyle baktı. “Şimdi ara verebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Richard, ona doğru yürüyüp gayet sakin bir şekilde elini aniden Albert’in omzuna koyarak, “Evet,” dedi. “Elizabeth’in hayatını kurtardın. Bunu başardın. Şimdi formülü bana ver ve gidip biraz dinlen.”

Elizabeth’in hayatını kurtarmıştı. Albert kalbinin hızla attığını hissetti. Her şey Elizabeth’in bedenini harap eden kansere tedavi bulmak için başladı. Bir yabancı gibi davranan güzel kızı Elizabeth’i ona karşı cephe almaya iten kanserin tedavisini bulmak için. Kızı için bunu yapabiliirdi. Asla yeterli değildi –hiçbir şey yeterli olamazdı– ama yine de bir şeydi.

Albert, Richard’a baktı, onun köşeli çenesine, ihtiraslı gözlerine, dik duruşuna. Kızının kocası. Damadı. Bunu kendine sürekli anımsatması gerekiyordu. Reddedilmeyi asla kabullenmeyen genç adam Richard, Albert için her zaman ‘asistanı’ olmuştu. Üniversiteden mezun olduğu gün, karşısına çıkıp büyük bir ciddiyetle Albert’a onu işe almasının doğru bir karar olacağını söyleyen adam. Richard daha sonra da, sanki Albert’in hayatının her kıvrımına sızmaya kararlıymış gibi, dikkatini patronunun kızına yöneltmişti. Elizabeth’in giderek kötüye giden sağlığından yılmayarak ona kur yapmış, aklını çelmiş ve onunla evlenmişti. Hastalığın duraksama döneminde, kanser onu bir kez daha şiddetle pençesine almadan önce bir çocukları bile olmuştu.

Albert birkaç saniye Richard’ın yüzüne dikkatle baktı. Elizabeth’in sürekli bağırarak konuşan, kendine oldukça güvenen ve ondan tamamen farklı olan bu adamda ne bulduğunu sık sık merak ederdi. Sonra bir kez daha düşündü, belki de nedeni zaten buydu.

“O halde,” diye devam etti Richard, “hemen formülün patentini alalım.”

Albert dalgın bir sesle, “Patent mi?” diye sordu. Akli hâlâ kızında ve torunundaydı. Elizabeth, Albert’ın kafasında yaratmaya başladığı şüpheleri bir ay önce fark edince, onun babasını görmesini yasaklamıştı Richard. Elizabeth’in mesajını üzgün ve özür diler bir ifadeyle iletmişti. Durumunun giderek kötüye gittiğini söylemişti. Tedaviye ihtiyacı vardı, onu görmesi gerekiyordu ve hastalığını tedavi etme gücünü elinde tutan adamın torununu görmesine izin vermeyecekti. Her şey bir yana, eğer kızı onun yüzünden ölürse Maggie’yi kaybedecekti. Kızının faydalanamayacağı bir şeye sahip olmasının ne anlamı vardı ki? Bu şantajdı; Albert bunun farkındaydı ama yine de bu şantaja razı oldu ve Richard’ın yakın gözetimi altında çalışmalarına devam etti. Ama şimdi... Şimdi...

“Elizabeth’i uzun süredir görmedim,” dedi çekinerek. “Eğer onunla konuşabilseydim...”

“Evet, tabii ki,” dedi Richard ciddi bir ifadeyle. “Ama Elizabeth ilacın üretime girdiğini bilmek isteyecektir, öyle değil mi? Formülün bulunduğunu ve test edildiğini duymak onun hakkı. Formülü bana ver. Ona mükemmel haberler vereceğim ve seni hemen görmek isteyeceğinden eminim. Yalnızca şunu düşün; Elizabeth ilacı almaya başladığında, onunla ilişkinizi tekrar düzeltmek için sonsuz süren olacak. Onunla birlikte geçirebileceğin zamanı düşün sadece.”

Albert küçük, kederli bir gülümsemenin yüzüne yavaş yavaş yayıldığını hissetti. Asistanı sözünü ettiği sonsuzluk kavramını öylesine hafife alıyordu ki; sanki o iyi bir şeydi, gerçekte olduğu gibi korkunç bir şey değil de, bir serüvendi. Ama bu gençliğinden kaynaklanan bir iyimserlikti. Öylesine, kendini ikna etme haliydi işte; öylesine bir inançtı.

“Büyük bir hata yapıyor olduğumuzu düşünmüyorsun o halde?” diye sordu sessizce. “Sonsuz yaşam miti çağlardır insanoğlunun başına bela açıyor.”

“Miti öyle, ama gerçeği değil,” dedi asistanı. Sesinde sabırsızlık vardı. “Albert, böyle bir buluşu saklamak ahlaki açıdan yanlış. İnsanların bilmeye hakkı var. Bilimde bencillığe yer olamaz. Bunu bana sen öğrettin.”

Albert huzursuzca yutkundu. Düşünmek, seçeneklerini karşılaştırmak, kanıtları gözden geçirmek ve bunun yol açabileceği sonuçları irdelemek için süre istiyordu. Ama hiç zaman yoktu. Hele ki kızı için...

“Niye bana en azından nasıl olduğunu göstermiyorsun?” diye sordu asistanı. “Lütfen Albert.”

Albert kısa bir an düşündü. O ana kadar Richard’la ancak çok gerekli olanlar dışında hiçbir bilgiyi paylaşmamış; onun bu aşırı hevesiyle, şana şöhrete olan düşkünlüğüyle işlere karışmaya kalkmasından korkmuştu. Yine de, birden onaylayarak başını salladı. Aslına bakılırsa, daha yöntemi paylaşmaya hazır değildi, ama yarattığı şeyin güzelliğini başka birinin görmesini istiyordu tabii ki. Gözlüğü ona verip mikroskoba doğru ilerledi.

Richard mikroskoba doğru dikkatle eğildi. “Neye bakıyormuş?”

“Sağdaki hücreye.”

“Nesi var? Yaşlı bir hücre. Tahrip olmuş.”

“Evet,” dedi Albert, “rengine ve hareketsizliğine bakarak böyle diyebilirsin. Şimdi izle.” Eline bir şırınga alıp hücrenin içine dikkatle bir damla sıvı enjekte etti. Hücre hemen canlandı; düzensiz olan kenarları tekrar eski düzgün halini almaya başladı, içi tekrar parlaklaştı. Albert asistanının yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesini izliyordu. Gözlerinin iri iri açılışını, tüylerinin ürpermesini...

“Bu inanılmaz,” dedi Richard soluk soluğa. “Bugüne kadar gördüğüm en olağanüstü şey bu. Ayağa kalkıp yüzüne yapışmış gibi duran bir hayranlık ifadesiyle Albert’a döndü. “Yaşlı hücre-

leri tekrar gençleştiriyorsun. Daha önce kimse buna yaklaşılamadı bile. Albert, sen bir dâhisin!”

“Dâhi değil.” Albert yüzünün keyiften hafifçe kızardığını hissedebiliyordu. Bunu dâhilikten çok, bir başarı olarak kabul ediyordu. Büyük bir hamleydi. Bilim çevreleri şimdi üzerine gelecekti. Her yerde yazıları yayımlanacak, dünyanın dört bir yanında konuşmalar yapacaktı. Gözlerini kapatıp geleceğinin nasıl olacağını düşündü. Sonra usulca güldü. Geleceği istediği kadar uzun olabilecekti. Asıl mesele buydu.

“Evet,” dedi Richard fısıldayarak. “Bir dâhi. Gücü düşün. Gereksiz yere, acı içinde ölen bütün o insanları düşün, diğerlerini çaresizce arkalarında bırakarak... Bana formülü ver Albert. Onu bana ver, hiçbir şeyi dert etmene gerek kalmasın.”

Albert tek kaşını kaldırarak, “Bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evet, çünkü artık iş senden çıkacak,” dedi Richard, ona daha da yaklaşarak. “Bırak da doğrular ve yanlışlar hakkında düşünmek hükümete kalsın. Sen üzerine düşeni yaptın. Bunu kutla ve biraz dinlen.”

Albert bir an için ona baktı. Haklıydı. Böyle konular Hükümet’in yetki alanı içindeydi. O bir bilimadamıydı, doğrulara yanlışlara karar verecek bir ahlakbilimci değil. Elindeki şırın-gayı yavaşça ona uzattı.

“Bu mu? Sadece bu mu?” Richard’ın gözleri parlıyordu.

Albert başını salladı. “Evet. En saf hali. İstenirse tabletleri de yapılabilir. Eğer Hükümet’in istediği buysa...”

Ama Richard onu dinlemiyordu; ağzı bir karış açık, gözleri ışıldayarak dalgın dalgın şırıngaya bakıyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. “Gerçekten çok güzel. Sonsuz yaşam iksiri.” Birden başını kaldırıp Albert’a baktı. “Sonsuz, öyle değil mi?”

Albert başını evet anlamında salladı. Bilimadamı rolünü üstüne alarak dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirip sesine gururlu bir tını verdi:

“Evet, görüldüğü kadarıyla, organlar kendini süresiz olarak yeniliyor. Tabii ki bu sonsuzluk anlamına gelmiyor. Değişip dönüştürmek doğanın özelliklerinden biri.”

“Süresiz olarak,” diye fısıldadı Richard. “Ah Albert, başardın. Şimdi formül... Tam olarak formülü ne?”

Albert konuşmak için ağzını açmıştı ki durakladı. Bunun nedeni Richard’ın gözleriydi; son haftalarda onun gözlerinde birkaç kez gördüğü ışıltıydı. Bu gözlerde onu tedirgin eden bir şey vardı. Sol elini sağ elinin üzerine koyup parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı; sinirli olduğunda hep bunu yapardı ama bugünkü anlamı daha büyüktü.

“Formül,” dedi Richard, bu sefer daha ısrarcıydı. “Formülü bana yaz, Albert. Ben her şeyi halledeceğim, sen gerisi dert etme.”

Albert zaman kazanmaya çalışarak, “Yazmak mı? Hayır hayır, yazılamayacak kadar karmaşık...” dedi. Saatine baktı; geç olmuştu, çok geç olmuştu. Büyük olasılıkla binada şu anda kimse yoktu.

“O zaman bana notlarını göster. Çalışmaların nerede durduğunu söyle.”

Albert başını iki yana salladı. Paranoyası yine yüzeye çıkıyordu. “Şimdi değil, Richard. Yarın. Haklısın, biraz dinlenmem lazım. Yarın yine bakarız...”

“Yarın değil,” dedi Richard, ses tonu biraz değişmişti. “Formülü benden bilerek uzak tuttuğunu, kâğıtları gizlediğini biliyorum. Ama şimdi paylaşmanın vakti geldi, beni anlıyor musun?”

Albert ona şüpheyle baktı. Richard’ın sesindeki tehdidi seziyordu, bunu bilerek yaptığının farkındaydı.

“Yarın,” dedi. “Biraz dinlenmem lazım. Bunu yarın tartışırız.”

“Hayır Albert. Formülü bana bugün vereceksin,” dedi Richard, karanlık bir ifadeyle.

Albert’in gözleri kocaman açılmıştı. “Ne dedin sen?”

Richard ona tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. “Formülü bana şimdi ver, dedim. Yoksa pişman olursun.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Ediyorsam ne olur?”

Albert gözlerini dikip ona baktı. Korkmuyordu ve bunu fark etmek onu şaşırtmıştı. Tuhaf bir şekilde, Richard laboratuvarına ilk adım attığından beri bu anın geleceğini biliyordu. “Eğer tehdit ediyorsan sana bunun hiçbir işe yaramayacağını söyleyebilirim,” dedi alçak sesle. “Sana formülü vermeyeceğim Richard ve elinde formül olmazsa hiçbir şey yapamazsın.”

Richard bir an düşündü. Elindeki şırıngayı göstererek, “Elimde bu var,” dedi. “Bazı meslektaşlarının bunun formülünü çözebileceğinden eminim.”

Albert birkaç saniye gözünü ayırmadan Richard’a baktı ve sonra omuzlarını silkti. “Belki bunu kopyalayabilirler, evet. Ama aynısı olmayacaktır. Richard, kanseri tedavi etmek yeterli değil mi? Karını, kızımı iyileştirmek? Bu senin için yeterince mutluluk verici değil mi?”

Richard’ın gözleri büyüdü, sonra gülmeye başladı. “Bana o formülü asla vermeyeceksin, değil mi seni yaşlı bunak?”

Albert başını iki yana salladı. “Evet, vermeyeceğim.”

“O zaman belki Elizabeth’in öldüğünü bilmek istersin,” diye devam etti Richard. “Birkaç hafta önce.”

Albert midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. “Sen ne diyorsun?”

“Öldü. Kanser onu öldürdü. Seni artık görmek istemediğini söylememin nedeni buydu. Bu ilacı yaratmak için ihtiyacın olan tek güdüyü nasıl yok ederdim? Bu yüzden, hayır, kanseri tedavi etmek yeterli değil. Sonsuz yaşam. Bana kalan miras işte bu olacak.”

“Miras mı?”

Richard gülümsedi. “Aslında henüz bir miras değil. Bırakacağın bir miras olması için önce senin ölmen lazım. Niyetim bu değil. Henüz değil.” Telefonu eline alıp bir düğmeye bastı. “Derek. Evet. Şimdi olacak, teşekkürler.”

Dönüp Albert’a baktı. “Formülü bana vermeyeceğinden emin misin? İşleri kendin için daha da zorlaştırmakta ısrarlı mısın?”

“Richard bunu yapma,” dedi Albert ısrar ederek. “Bu çok büyük, çok önemli bir şey. Başarısız olacaksın. Önünde sonunda başarısız olacaksın. Doğa kazanacak.”

“Ben kazanacağım,” diyerek düzeltti onu Richard. “Göreceksin,” diye devam etti, şıngayı havaya kaldırıp tutkuyla bakarak. “Sen geçmişsin Albert, ben ise geleceğim.”

Laboratuvarın kapısı açıldı ve Albert’ın hayal meyal tanıdığı bir adam içeri girdi. Kapıdaki güvenlik görevlilerinden biri, diye düşündü Albert.

“Ah, Derek,” dedi Richard sıcak bir tavrıyla.

Derek ona doğru yürüyüp kolundan tutarken Albert inanmayan gözlerle bakıyordu. “Benimle gelmeniz gerek,” dedi adam kibarca.

“Seninle gelmek mi? Hayır,” dedi Albert, geri geri gidiyordu. “Richard, bu delilik. Bunu yapamazsın.”

“Ah, tabii ki yapabilirim Albert,” dedi Richard yürüyüp giderken. “Sana bir şans vermeye çalıştım. Ama bu fırsatı değerlendirmeyeceğini artık biliyorum. Öyle görünüyor ki baskı yapmak bir işe yaramayacak. Bilimadamlarında nadiren işe yarar zaten. Hoşça kal Albert.”

“Hayır! Çek ellerini üzerimden,” dedi Albert. Richard’ın ilgisiz bakışları altında, kolunu mengene gibi sıkı sıkı tutan Derek’e karşı koymaya çalışıyordu.

“Bu işe yaramaz Albert,” dedi Richard. “İhtiyacım olan şeyi aldım. İlaç elimde ve gün sona ermeden formül de elimde olacak.”

Albert, “Bekle!” diye bağırdı. “Bekle. Elinde hiçbir şey yok. Richard, bunu yapamazsın. Elinde tam formül olmadan hiçbir şey yapamazsın. İşe yaramaz. Yaramasına imkân yok.”

“O zaman formülü bana ver,” dedi Richard.

Albert başını iki yana salladı. “Asla. Yaşam döngüsü korunmalı,” dedi nefesi kesilerek. “O olmadan hiçbir şey olmaz.”

“Yaşam döngüsü mü?” diye sordu Richard gözlerini devirerek. Parmağıyla Derek’e bir işaret yaptı. “Götür onu,” diye emretti. “Bu konuşmadan sıkıldım. İhtiyacım olan artık bende.” Telefonu alıp bir numara çevirdi.

Bu arada Derek cebinden bir bez parçası çıkarıp Albert’ın ağzına tıktı. Albert zar zor nefes alabiliyordu. Odadan sürüklenerek çıkarılırken Richard’ın, “Şu yeni şirket hakkında,” dediğini duydu. “Sanırım adını Pincent İlaç koyabiliriz.”

Birinci Bölüm

NİSAN 2142

Richard Pincent duraksadı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. Derin derin nefes alıp önündeki kapıyı açtı; nemli ve soğuk odaya girdi. Burası eskiden depo olarak kullanılıyordu, şimdiyse otopsi odası olmuştu. Havada ölüm kokusu vardı! Ölüm; Richard'ı ürperten, dudaklarının tiksintiyle büzüşmesine neden olan sözcük. Hastalık ve ölüm, onun yaşlı rakipleri; onları daha önce bir kez yenmişti ve yine yenecekti.

Emrinde çalışan en eski bilimadamlarından olan Doktor Thomas bir cesedin üzerine eğilmişti; kaşlarını çatığından alnı çizgi çizgi olmuştu. Tepede parlak bir ışık yanıyordu.

Doktor başını kaldırıp baktı; huzursuz görünüyordu. Bakışını tekrar cesede veya cesetten kalan parçalara çevirerek, “Ne yazık ki kötü haberlerim var,” dedi. Kemikleri örten deri gergindi, sanki vücuttaki en ufak nem damlası bile çekilmişti. Gözleri kocaman açılmış, boşluğa bakıyordu. Richard, Dr. Thomas'ın onları kapamış olmasını dilerdi. Eğer öğürmeyecek olsa bunu kendisi de yapabilirdi. Gözlerinin ona ihanet edip ortaya çıkarabileceği korku pırlıltısını gizleme çabasıyla doğrudan bilimadamlarının yüzüne baktı.

“Kötü haber mi?” Kaygı verici bir korku hissi doldu içine. “Kötü haber istemiyorum. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum.”

Dr. Thomas nefesini içine çekip doğruldu, önlüğünün koluyla alnını sildi ve elindeki plastik eldivenleri çıkardı. “Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum, Bay Pincent. Her seferinde aynı gerçeğe yüz yüze gelmek için daha kaç tane ceset kesmem gerektiğini bilmiyorum.”

Richard ona kızgın kızgın baktı. “Aynı sonuç mu? Emin misiniz?” Konuşurken sesi boğuklaşmıştı, yüksek sesle boğazını temizledi.

“Evet.”

Bu tespiti sindirmeleri için birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

“Yanılıyorsunuz,” dedi Richard sonunda. Küstahça konuşmuştu.

“Bay Pincent, efendim.” Dr. Thomas’ın sesindeki gerginlik çok açıktı. “Yalnızca siz öyle istiyorsunuz diye durum öyle olmaz. Şu ana kadar birçok vakaya otopsi yaptım, hepsinde aynı sonuca vardım diyorum size...” Richard’ın yüzündeki ifadeyi görünce sesi giderek kısıldı, çizgiyi aştığının farkına varmıştı.

Richard ona birkaç saniye daha baktıktan sonra başını çevirdi. Cesede baktı. 7 Numara. Haftanın başından beri bunlardan her gün bir tane gelmişti. Haftanın başında bir Yakalayıcı yere yığılmıştı, kaygılanan iş arkadaşı onu doktora getirmiş ve doktor da gıda zehirlenmesinden şüphelenmişti. Uzun Ömürlülük’ün olduğu ve hastalıkların geçmişte kaldığı bir dünyadaki olası tek hastalıktı bu. Ne var ki doktorun muayenehanesine ulaşana kadar adam ölmüştü. Hükümet Genel Sekreteri Hillary Wright hemen haberdar edilmiş, durumu derhal düzelterek önlemler alınmıştı. Bahaneler öne sürülmüş ve ceset analiz için Pincent İlaç’a getirilmişti.

Dr. Thomas, “Özür dilerim,” dedi temkinli bir ifadeyle. “Niyetim olumsuz sonuçlara varmak değildi.”

“Öyle mi?” Richard’ın sesi net ve kızgın çıkıyordu.

Doktor boğazını temizledi. “Evet, öyle,” dedi. “Ama durum ortada. Virüs öldürücü. Uzun Ömürlülük... Uzun Ömürlülük bu hastalıkla savaşıyor gibi, efendim.”

“Uzun Ömürlülük onunla savaşıyor mu?” Richard sözcükleri ağır ağır tekrarladı. “Bir virüsle mi savaşıyor?” Midesi bulanıyordu. Bu doğru değildi; doğru olamazdı. Uzun Ömürlülük her hastalıkla, her enfeksiyonla, her bakteriyle savaşırdı. Bugüne kadar herkesi genç tutmuş, ölümle savaşırmıştı; insanlığa sonsuz yaşamı bağışlamıştı. Aynı zamanda İngiltere’yi dünyanın en güçlü ülkesi haline getirmişti. Aynen, yirmi birinci yüzyılın sonlarında petrolün Libya’yı ya da birinci yüzyılda askerî gücün Roma’yı yaptığı gibi. Hiç kimse İngiltere hükümetini küstürmeyi, onun taleplerine karşı gelmeyi göze alamıyordu. “Yanılıyorsun,” diye devam etti. “Uzun Ömürlülük her şeyle savaşır. O yenilmezdir.”

“Tabii ki öyle,” dedi Dr. Thomas tereddütlü bir ifadeyle. “Ama belki de...”

“Belki de ne?” Richard’ın gözleri kısılmıştı.

Dr. Thomas yine alnını sildi. “Belki de...” dedi tekrar, sesi teditirgindi. “Bu sadece bir teori, ama...”

“Ama ne? Haydi, çıkar şu ağzındaki baklayı adam!” diye bağırды sabırsızlıkla.

“Belki de virüs mutasyon geçirmiştir. Belki de bir yolunu bulmuştur... Bir yolunu... Bir yolunu bulmuştur...” Sürekli silip durmasına rağmen alnında küçük küçük ter damlaları oluşmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldı. “Uzun Ömürlülük’ü alt etmenin bir yolunu bulmuştur,” dedi en sonunda. Gözleri söylediği şeyin korkunçluğu karşısında irileşmişti.

“Uzun Ömürlülük’ü alt etmek mi?” Richard ona şüpheyle baktı. “Tam olarak düşündüğün nedir?”

“Düşündüğüm şu ki, büyük bir sorunuz var,” dedi Dr. Thomas. Sesi çatlak çıkıyordu. “Eğer Uzun Ömürlülük bu virüsle savaşılamazsa, o zaman... O zaman...” Derin bir nefes aldı. “O zaman hepimiz ölürüz.”

Richard kafasını salladı, söyleneni hazmetmeye çalışıyordu. “Ölmek,” dedi düşünceli bir tavırla. Sonra başını iki yana salladı. “Bu imkânsız. Uzun Ömürlülük yenilmezdir, bunu biliyordun. Bunu herkes biliyor. Toplumumuz bu gerçek üzerine kurulmuştur, doktor. Ben de bu gerçek yüzünden dünyanın en güçlü insanıyım. Uzun Ömürlülük’ün alt edemeyeceği bir virüs yoktur. İnsan hastalıklara, yaşlanmaya ve ölüme karşı bağışıklık sahibidir. Başka bir açıklaması olmalı.”

“Hayır,” dedi Dr. Thomas başını iki yana sallayarak. “Hayır Richard. Yanılıyorsunuz.”

“Yanılıyor muyum?” Richard uzun süredir tanıdığı, yıllardır ona sadakatle hizmet eden, ona asla karşı çıkmayan bu bilimadamına ilgiyle baktı. Thomas onun gözlerine bakmaya bile cesaret edemezdi. Yani bugüne kadar öyleydi. “Bu çok cesurca bir iddia.”

Dr. Thomas derin derin iç geçirdi. “Özür dilerim, efendim. Sadece... olayın önemini belirtmek istemiştım. Eğer haklıysam bunun benim, sizin, herkes için anlamı...” Daha fazla terlemeye başlamıştı. Richard hoşnutsuzlukla, bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Eğer haklıysan...” diye homurdandı. “Ama en azından haklı olmama şansın olduğunu kabul ediyorsun. Bu şansın büyük olduğunu varsayabilir miyim? Sen çok parlak bir bilimadamı değilsin, doktor. Sen Uzun Ömürlülük’ü keşfetmedin; sen hiçbir şey keşfetmedin. Sana söylediğim şeyleri araştırıp bulduğun sonuç-

ları bana verdin sadece. O yüzden dünyanın sonunun geldiğine dair yaptığın bildiriye çok ciddiye almazsam ya da hiç ciddiye almazsam beni bağışla.”

Dr. Thomas ellerini umutsuzca ovuşturarak, “Ama virüsün yayılması önlenmezse bir salgın halini alır,” dedi. “Uzun Ömürlülük bağışıklık sistemimizi baskı altına alıyor. Ona ihtiyaç duymuyoruz. Böyle bir virüs milyonlarca insanı öldürebilir. Yüz milyonlarca insanı.” Yüzü huzursuz bir ifadeyle çarpılmıştı.

“Hepsi bu mu? Bana söyleyebileceğinin hepsi bu mu?” Richard’ın gözleri öfkeyle kısıldı.

Dr. Thomas boğazını temizledi. Sözcüklerini tek tek seçmeye çalışarak, “Eski tıp üzerinde tekrar durmalı mıyız diye merak ediyorum,” dedi. “Eğer geçmiş dosyalara bakarsak, bir iki eski ilaç üzerinde oynayabiliriz. İşe yarayacak bir şeyler elde edeceğimizden eminim. Antiviraller. Hatta ikincil enfeksiyonlar için antibiyotikler. Bu virüsün kuluçka süresi beş ay. Eğer bir aşı geliştirebilirsek, o zaman belki de...”

“Eski tıp mı? Eski ilaçlar mı?” Richard onun sözünü öfkeyle kesti. Suratında duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. “Her hastalığın ayrı ayrı tedavi edildiği, insanları sırf canlı tutmak için mücadele verildiği karanlık çağlara geri dönmemizi mi istiyorsun?” Boynundaki damarların öfkeyle attığını hissedebiliyordu.

“Hayır. Yani evet. Yani bir şey yapmamız gerek, öyle değil mi?” Heyecanlanmıştı. Richard konuşurken onun yüzünde oluşan korkuyu görebiliyordu.

“Eh, o zaman ne? Bir sonraki virüsün kontrolü ele almasını mı bekleyeceğiz?” Richard kendi sesindeki gerginliği hissedebiliyordu, kendini kontrol etmeye zorladı.

Dr. Thomas başını kaldırdı. “Bilmiyorum,” dedi. Omuzları çökmüştü. “Ben de herkes gibi bir yanıt arıyorum. Ölmek iste-

miyorum, Bay Pincent. Ailemin ölmesini istemiyorum. İstemediğim...”

Cümlesini bitirmedi, onun yerine dokunaklı bir tonlamayla hıçkırarak sessizce ağlamaya başladı.

Richard, Dr. Thomas’dan ve önündeki masada yatan cesetten başka bakacak bir yer bulmak için bakışlarını çevirdi. Ama bu aniden oluşan kapalı yer korkusunu rahatlatacak tek pencere bile yoktu. Gri duvarlardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Burası, binadaki diğer odalar gibi, yıllardır çeşit çeşit eziyet için kullanılan bir odaydı. Bir hapishane, gizli bir yerdi. İçinde barınan insanları birer birer yutmuş, çok azı bir daha yaşayanların dünyasına dönebilmişti.

Richard, “İnancını kaybetmiş gibi görünüyorsun,” dedi sonunda.

Dr. Thomas ona huzursuzca baktı. “İnancımı kaybetmedim. Sadece insanları uyarmamız gerektiğini düşünüyorum. Buraya başka cesetler gelmeden önce bir şeyler yapmalıyız. Yetkilileri haberdar etmeliyiz. Tedbir almaları ve plan yapmaları gerek.”

Richard bir an düşünceli bir ifadeyle baktı.

“İnsanlara söylememiz gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Uzun Ömürlülük bu virüsü yenemez,” dedi Dr. Thomas kararlı bir ifadeyle. “Yaratacağı sonuçları düşünün, Richard. Virüs yayılacak. Yayılma engellenemeyecek. Salgına dönüşecek. Karşısına çıkan herkesi öldürecek. O zaman...”

“Yeter!” Richard bağırarak elini kaldırdı. Sonra aniden Dr. Thomas’ın üzerine atılıp omzundan kavradı. “Uzun Ömürlülük’ün faydalarından yararlanarak günlerini laboratuvarda geçiriyorsun. Uzun Ömürlülük’ü geliştirerek formülü mükemmel bir hale getirip Pincent İlaç’ı en tepede tutabilmen için yıllardır sana para ödüyorum. Şimdi de gelmiş bana mezarları kazmaya başlamamız gerektiğini söylüyorsun. Bu dünyada ya-

şayan herhangi bir insanın hayatta kalma nedeni benim. Benim ilaçlarım sayesinde hayattalar. Bu dünya her şeyi bana borçlu. Sen her şeyini bana borçlusun. Benim bildiğim kadarıyla, kafadan uydurulmuş bir virüs tehdidi bile senin dünyanın sonunun geldiğini düşünmene yetiyor, öyle mi?”

Dr. Thomas’ın rengi sarardı, sonra tekrar boğazını temizledi. “Her şeyimizi size borçluyuz, çünkü bize sonsuza dek yaşayacağımıza dair söz verdiniz. Eğer bu sözü tutamazsanız...” Sesi titriyordu ama sesinde hâlâ bir sertlik vardı.

Richard kısa bir süre gözlerini kapattı, sonra tekrar tir tir titreyen doktora baktı. Dinlemeyecekti. Dinleyemezdi. Uzun Ömürlülük kazanacaktı, çünkü diğer seçenek çok korkunçtu.

“Bu kadar yeter,” dedi kabaca. “Farklı bir sonuca varana kadar otopsilere devam edeceksin. Anladın mı?”

“Ama bu imkânsız. Çıkabilecek başka bir sonuç yok ki!”

Dr. Thomas, Richard’ın gözlerine bakıyordu ve bu onu huzursuz etmişti. Yıllar önce insanlar ölümün büyük bir dengeleyici olduğunu söylerlerdi. Richard buna katılmıyordu; insanların kendilerini unutmasını sağlayan şey *ölüm korkusuydu*.

“Anladım,” dedi. “Bu durumda, üzgünüm.”

“Üzgün mü?” Dr. Thomas ona umutla bakıyordu.

Richard başını ağır ağır sallayarak, “Evet, üzgünüm,” dedi. Sonra, ustaca bir hareketle silahını çıkarıp ateşledi. Dr. Thomas ona şaşkın bir ifadeyle bakakaldı, sonra yere düştü, göğsünden kan sızıyordu. “Üzgünüm,” diye devam etti Richard. “Bana kurtulmam gereken bir ceset daha çıkardın. En iyi bilimadamlarımdan birini kaybettiğim için üzgünüm.”

Telefonu eline aldı. Dr. Thomas ölmüştü ama sözleri, kaygıları hâlâ toz zerrecikleri gibi havada asılıydı. Sanki boğazını tıkıyorlardı.

“Derek. Benim. Bodrum katında sana ihtiyacım var.”

“Derhal.”

Richard telefonu tekrar cebine koydu, sonra duvara dayandı. Uzun süre beklemesi gerekmedi. Güvenlik Şefi Derek Samuels birkaç dakika içinde geldi. Richard onun yüzündeki ifadeden, yerde cansız yatan eski iş arkadaşının görüntüsüne şaşırmadığını anladı.

Richard hemen rahatladığını hissetti. Derek’in işbilir sesinin ve tavırlarının verdiği güveni hemen hissetti. Derek Samuels, tamamen mantığıyla davranacağına güvendiği tek insandı. Sadece işine odaklanır; yanlışlarla, doğrularla ve mazeretlerle hiç ilgilenmezdi. Vicdanı varsa bile onu çok iyi gizliyordu. Richard onun bu rolden, elindeki gücü kullanmaktan, acı vermekten hoşlandığından şüpheleniyordu. Richard yıllar önce ona kendisi için bir iyilik yapması, birinin icabına bakıp onu bir sorundan kurtarması için beş bin sterlin verdiğinde, Derek’in onun için ileride nasıl biri olacağından habersizdi.

“Thomas aradığınız yanıtı bulamadı herhalde,” dedi Derek. Sesi her zamanki gibi o ciddi, işbilir tondaydı.

Richard başını iki yana sallayıp içini çekti.

“Evet,” dedi bezgin bir sesle. “Bunun mutasyon geçirmiş bir virüs olduğunu söyledi. Uzun Ömürlülük’ü alt eden bir virüs. Bir salgın halini alacağını söyledi. Hepimiz ölecekmişiz.” Gülmeye çalıştı ama ağzından ses çıkmadı.

Derek acımasız bir ifadeyle, cesedi plastik bir torbanın içine sokup ortalığı temizlerken, “Ah, anlıyorum,” dedi.

Derek sistemli bir şekilde çalışırken, Richard onu hayranlıkla izlediğini fark etti. Bu adam onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış, hayatını onun işlerini kolaylaştırmaya, karşısına çıkan engelleri kaldırmaya adanmıştı; düşmanlarının icabına bakmış, onu arkadaşlarından korumuştur.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki zar zor duyulabiliyordu. “Ne yapmam lazım Derek?”

Derek ona bakıp kaşlarını çatı. Sonra yerdeki kanı temizlemeye devam etti. “Elinizde orijinal formül var mı?” diye sordu alelaide bir tavırla.

“Orijinal formül mü?” Richard’ın kaşları çatılmıştı. “Hayır. Belki bir damla. Ama onu aynen çoğalttık. Düşündüğün şey...”

“Ben hiçbir şey düşünmüyorum,” dedi Derek. “Bu sadece bir soruydu.”

“Evet,” dedi Richard. Aklı deli gibi çalışıyordu. “Ama iyi bir soruydu. Önemli bir soru. İlacı çoğaltırken bir sorun olduğuna mı düşünüyorsun? Kopyanın kopyasının orijinali kadar güçlü olmadığını mı düşünüyorsun?”

Derek hafifçe omuzlarını silkti. “Ben bilimden anlamam, efendim. Bu sizin alanınız. Ama fotokopiler; onlar orijinal değildir, öyle değil mi?”

Richard odada ağır ağır dolanmaya başlayarak, “Hayır, hayır, elbette değildir,” dedi.

“Ama elimizde formül yok. Formülü hiç bulamadık. Elimizde olan tek şey kopyalar. Hepsi bu.”

Derek cesetle meşgul olup onu sanki pazara götürülecek kesilmiş bir hayvan gibi sarıp sarmalarken, “Onu hiç bulamamış olmamız var olmadığı anlamına gelmez,” dedi. “Onu kesin bir yerlere yazmıştır. Öyle yapmış olmalı.”

“Aradık,” dedi Richard kararsız bir ifadeyle. “Her yeri aradık.”

“Biraz aradık,” dedi Derek. “Ama zaten ilacın kendisi elinizdeydi. Bilimadamlarınız onu kopya etti, öyle değil mi? Formüle ihtiyacımız olduğunu düşünmedik. Aramayı bıraktık.”

“Aramayı bıraktık.” Richard bunu onaylayarak başını salladı, gözleri parlıyordu.

Derek ayağa kalkıp artık tertemiz olan yerleri gözden geçirerek, “O zaman şimdi tekrar başlarız,” dedi.

Richard soluğunu gürültüyle bıraktı, omuzları hafifçe gevşemişti. Formülü bulacaklardı. Formül her şeyi çözecekti. Mutasyon geçirmiş virüs falan yoktu. Salgın yoktu. Yaratmak için bütün hayatını verdiği şeyler yok olup gitmeyecekti. Her şey normale dönecekti. Her şey düzelecekti.

“Teşekkürler Derek. Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Richard derin bir oh çekti, sonra anlamlı bir ifadeyle Derek’e bakıp odadan çıktı. Pincen İlaç’ın iç kısımlarından uzağa, yukarıdaki havadar kısma doğru hızlı adımlarla odasına ilerledi.

İkinci Bölüm

Anna yatakta doğrulup oturdu. Kalbi deli gibi çarpıyor, alnından terler damlıyordu. Oda zifiri karanlıktı, ama duraksamadan yataktan çıkıp Molly'nin odasına koştu. Sessizce kapıyı birkaç santim araladı, sonra kızının eğreti beşiğinin yanma dizlerinin üzerine çöktü. Nefesinin normale dönmesi için biraz bekledi, uyuyan güzel bebeğini seyretti. Daha dört aylıktı, küçük ellerini yumruk yapmıştı, göğsü her nefes alış verişinde hafifçe inip kalkıyordu. Dudakları büzülmüş, uyurken sanki bir şey düşünüyormuşçasına kaşları çatılmıştı. Molly iyiydi. Tabii ki iyiydi. Bu sadece bir rüyaydı, bir karabasan. Tıpkı diğerleri gibi.

Molly sık sık iç çekiyor ve ellerini ileriye, var olmayan bir nesneye doğru uzatıyordu. Başparmağını ağzına sokuyor, sonra uyku onu tekrar kollarına alırken başparmağı ağzından düşüyordu. Anna bu rutini dünyadaki herkesten daha iyi biliyordu. Haf-talardır her gece bunu izliyor, en berbat korkularını yatıştırma-ya, birilerinin gelip bebeğini ondan çalmayacağına, gerçek hayatta böyle bir şey olmayacağına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Molly doğduğundan beri Anna için çok şey ifade etmişti. San-ki kendi mutluluğu ve iç huzuru da bu küçük bedeninin içindeydi. Molly onun için, daha önce düşünebileceğinden çok daha fazla değerliydi. Peter bıraksa her gece onun yanında, yerde, beşiğin

yanında yatacaktı. Peter bunun artık değişmesi gerektiğini, onun ve Molly'nin güvende olduğunu söylüyordu. Artık korkmasına gerek yoktu, rahat rahat uyuyabilirdi.

Ama Anna'nın bütün korkularını ayağa kaldıran da uykunun ta kendisiydi. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken zihnine doluşan rüyalarda Yakalayıcılar, Molly'yle  yaşındaki erkek kardeşi Ben'i yakalamaya ve onları almaya çalışıyordu. İine doğdukları dünyanın masumiyetinin, yaşamlarının ne kadar kıymetli olduğunun farkında olmamaları, Anna'nın onları bir kaplan gibi korumasına neden oluyordu. Kendi annesi gibi o da onlar için ölebilirdi, bunu ancak şimdi anlayabiliyordu.

Anna kendi hayatında masumiyeti tanımamıştı. Yakalayıcılar tarafından Büyük Depo'ya götürüldüğünde çok küçüktü, orada Bayan Pincen'tin gazabı altında büyümüştü. Kötü biri olmadığını, Doğa Ana'ya bir yük olmadığını, annesiyle babasının günahının bedelini ödemek için ölesiye çalışmasının yanlış olduğunu, ancak iki yıl önce Peter, Büyük Depo'ya geldiğinde anlamıştı. şimdi artık Yasal'dı, ama bu bile onu çok korumuyordu; varlığı yetkililer için bir tehdit olmaya devam ettiği sürece, Richard Pincen onu ve Peter'ı l olarak istediği sürece güvende olmasına olanak yoktu.

Ama Yeraltı Hareketi onların güvenliğini sağlıyordu. Bunu biliyordu. Gün boyunca sürekli bunu kendine hatırlatıyordu, üzülecek bir şey yoktu. Peter'ın her zaman dediği gibi, her şey yoluna girecekti. Yeraltı onlara yaşayacak bir yer bulmuştu, kimsenin onları bulamayacağı bir yer. Az çok kendilerine yetiyor, korunuyorlardı. Her şey yolundaydı. En azından Anna'nın hayatındaki her şey...

Anna, Molly'nin ütülenmiş giysilerinin durduğu çekmeceyi usulca açtı. Onları birer birer alıp kenara koydu. Düzen onu rahatlatıyordu; zamanının büyük kısmını buna harcıyordu.

Ama geceleri şeytanlar ortaya çıkıyordu; çocuklarını çalıp ondan kaçırmak isteyen, geçmişte kendisini hapsedtikleri gibi onları hapsetmek isteyen, çocuklarının ondan nefret etmesini, sevgisiz, neşesiz, onsuz bir yaşam sürmelerini isteyen korkunç canavarlar...

Anna'nın çocukluğu Büyük Depo'da geçmişti. Bir Artık Merkezi'nde. Bildirge'yi imzalamış anne babalardan doğma, kendisi gibi yasadışı çocuklar için kurulmuş bir hapishanede. Bildirge, çoğu kişinin sonsuz yaşam karşılığında dünyaya asla çocuk getiremeyeceklerini anlamayacakları kadar küçük yaşta imzaladıkları bir kâğıt parçasıydı. Peter da bir Artık'tı, ama Yakalayıcıların eline düşmemişti. Hayatının büyük kısmını Yeraltı yandaşları arasında, başkalarının yanında kalarak, tavan aralarında gizlenerek, bir sonraki gün aynı yerde mi kalacağını, yoksa başka bir yere mi taşınacağını bilmeden geçirmişti. Ailenin nasıl bir şey olduğunu ancak Anna'nın anne babasıyla birlikte kalmaya başladığında anlamıştı. Onu kendi isteğiyle gidip Yakalayıcılara teslim olmaya, Anna'nın kaçmasına yardım edebilmek için kendini Büyük Depo'ya tıktırmaya iten de onlara duyduğu sevgiydi.

O şimdi hiçbir şeyden korkmuyordu. Anna bundan hoşlanıyor ama aynı derecede korkuyordu da; onun gücünü, cesaretini, kaygılarını anlattığında ona gülebilmesini, onları küçümsemekten anlamsızlaştırabilmesini seviyordu. *Ben buradayım*, diyordu ona. *Kimse seni bir daha incitemez*. Ama Anna onun bu korkusuzluğunu bir tehdit olarak görüyordu; onun huzursuzluğu, birileriyle, bir şeylerle kavga etme ihtiyacı onu üzüyor, kaygılandırıyordu. İçindeki gücün önünde sonunda onu kendisinden, çocuklarından uzaklaştırmasından korkuyordu.

Anna giysileri katlayıp kaldırdıktan sonra beşiğin yanına oturup Molly'nin düzenli nefes alıp verişlerini dinledi. Ortalık çok

sessizdi. Sevdikleri yanındaydı, hepsi uyuyor, hiçbir yere gitmiyorlardı.

“Anna!” Kafasını kaldırıp bakınca kapıda duran Peter’ı gördü. Merakla ona bakıyordu. “Ne yapıyorsun?”

Anna kızardı. “Hiçbir şey.”

“Yine uyurken onu seyre diyorsun, değil mi?”

Anna dudaklarını ısırırdı. “Ben sadece...” İçini çekti. “Yine kâbus gördüm.”

“Bana Yakalayıcılar olduğunu söyleme,” diye fısıldadı Peter.

Anna onun yüzüne baktı; gözlerinde yumuşak bir parıltı vardı.

Yavaşça ayağa kalkıp ona doğru yaklaşarak, “Bu sefer Yakalayıcılar değildi,” dedi. “Sheila’yı gördüm.”

“Sheila mı?” Peter kaşlarını çatı. “Nasıl gördün?”

Anna bir an için gözlerini kapadı. Sheila, onun Büyük Depo’dan arkadaşıydı. Tabii ona gerçek anlamda arkadaş denebilirse! Sheila onun gölgesiydi. Anna’dan daha küçüktü ve onun gönülsüzce açtığı kanatlarının altına sığınmıştı. Sheila, Anna gibi güçlü değildi; diğer kızlarla, merkezin müdiresi Bayan Pincent’la, herkesle sorunları vardı. Solgun, yarı saydam teniyle ve donuk turuncu saçlarıyla bir hayaleti andıran Sheila çok kırılgandı. Ama Artık statüsünü sert biçimde reddettiği gibi, ailesinin onu istediği, Büyük Depo’ya ait olmadığıyla ilgili inancında da çelik gibi sert bir yaklaşımı vardı. Sonunda haklı olduğu da ortaya çıkmıştı. Bunu çok sonra Anna, Sheila’yı geride bırakarak Peter’la kaçtıktan sonra anlamışlardı. Sheila Pincent İlaç’a getirilip üzerinde deney yapıldıktan, kullanıldıktan sonra.

Anna bunu hatırlayınca ürperdi. “Rüyamda...” Yavaşça soluğunu bıraktı, soluğunun yarattığı buğu, gecenin soğuğu içinde görülebiliyordu. “Rüyamda, ona inanmadığım için bana çok kızgın olduğunu gördüm. Çünkü ben ona bir Artık olduğunu

söylemiştim. Rüyamda Molly'yi alıp benden uzağa götürüyordu, bunun nasıl bir şey olduğunu bana göstermek için." Gözyaşları yanaklarından seller gibi akmaya başladı. Peter onu odadan dışarı çıkararak koridora çekti. Sonra Molly'nin odasının kapısını kapattı.

Anna'nın saçlarını nazikçe okşayarak, "Sheila bunu yapmazdı," dedi.

"Pincent İlaç'a götürülmesi benim hatamdı," dedi Anna, sesi boğuktu. "Benden onu da götürmemi rica etmişti, ama ben yapmadım. Onu orada bıraktım."

"Öyle yapmak zorundaydın," dedi Peter sertçe. "Şimdi de iyi zaten. Pipe ve Jude'la Londra'da. Suçluluk hissedeceğin bir şey yok. Hiçbir şey yok."

"Ona göz kulak oldum. Büyük Depo'da," diye fısıldadı Anna. "Orayı terk ettiğimde..."

"Orayı terk ettiğinde çok cesur, güçlü ve gözü kara davran-
dın. Hayatımı kurtardın. Kes artık şunu Anna. Sorun yokken sorun yaratmayı bırak." Peter'ın sesi şimdi daha da sertti. "Kimse Molly'yi senden almayacak. Ne Sheila ne Yakalayıcılar, ne de başka biri."

Anna gözlerini silip kendini toplamaya çalışarak, "Biliyorum," dedi. Peter'a ağırbaşlı bir ifadeyle baktı. "Bunu biliyorum, ama bu korkunç rüyaları görmeye niye devam ettiğimi bilmiyorum..."

"Çünkü gün boyunca yeterince çalışmıyorsun," dedi Peter. Gözlerinde aniden şakacı bir pırıltı belirmişti. Anna ne zaman çok çalışsa Peter'ın gözlerinde hemen bu pırıltı beliriverirdi. "Ben dün bütün patatesleri kazıp çıkardım, sen ise oturup beni izledin."

"Hayır, oturup izlemedim!" Anna, Peter'ın gerçekten ciddi olmadığını bilmesine rağmen ciddi bir tavırla ona karşı çıkıyordu. "Havuçları ben çıkardım, ayrıca patatesleri de yıkadım ve..."

“Şaka yapıyordum.” Peter sırıttı. “Bak, rüyalar en sonunda bitecek. Ama artık geceleri ortalıkta böyle hayalet gibi dolaşmak yok. Uyuman lazım, benim de aynı şekilde. Tamam mı?”

“Sen onun iyi olduğunu düşünüyor musun? Sheila’nın yani? Londra’da mutlu mu sence?”

“Bence çok mutlu. Ayrıca onun kendi sorumluluğunu alabilecek bir birey olduğunu da düşünüyorum. O artık senin sorumluluğunun altında değil. Artık değil.”

“Haklısın.” Anna başını salladı.

“Tabii ki haklıyım.” Peter sırıttı. Anna’nın elini tuttu, Anna onun elini sıktı, arkasından yatak odasına yürüdü. İçinde, çok yakında korkunç bir şeyler olacağı hissi vardı, ama bu duyguyu bastırdı. Peter haklıydı; güvenmeyi öğrenmek zorundayım, dedi kendi kendine. Umut etmeyi öğrenmek zorundaydı.

Jude’un elleri titriyordu. Sinirden değildi; en azından kendi kendine öyle olmadığını söylüyordu. Kaslarının kasılmasına neden olan böyle iki büklüm durmasıydı; isyan etmesi, öfkeyle titremesiydi. Derin bir nefes alıp önündeki tellere döndü. Dikkatle telleri bağlamaya çabalıyordu, kontrol etti, bir daha kontrol etti. Filmi aktarmaya, gördüğü şeyi tüm dünyaya göstermeye hazırdı. Saatine baktı, sabaha karşı dörttü. İzlenmediğinden emin olmak için bir kez daha etrafına bakındı. Altında uzanan gölgelerin olağan gölgeler olduğundan, orada Pincen güvenlik görevlilerinden oluşan, üzerine atılmaya hazır bir ordu bulunmadığından emin olmak istiyordu. Nefesini tutup el bilgisayarının mavi düğmesine basarak görüntüyü aktardı. Tanıdık bir vınlama duydu, aletin çalışmasının o rahatlatıcı sesini. Sonra, üç saattir ilk kez kendine biraz rahatlatma izni verdi.

Bu onun fikriydi; Pincen ilaç’a yapılan baskınları filme almak. Her şey bir yana, bu baskınlar yıllardır devam ediyordu ve

bugüne kadar hiçbir sonuç elde edilmemişti. Birkaç parti Uzun Ömürlülük ilacı tahrip edilmişti, ama Pincen İlaç daha fazlasını üretmeye devam etmişti. Jude Pip'e, Davut ile Golyat¹ savaşında Golyat'ın kazanmanın yanı sıra başarılı ve kibirli olduğunu söylemişti. Ciddi bir zarara yol açabilecekleri yoktu. Ama Jude teknolojiye hâkimdi; onu nasıl kullanacağını, onu buyruğu altına nasıl alacağını biliyordu. O yüzden Pip'i yardım etmesi için izin vermeye ikna etmişti. Başlangıçta baskınları sadece Hükümet'in kameralar ağıyla takip ediyordu. Böylece Pip, Jude ya da isteyen başka herhangi biri, Yeraltı hareketi askerlerinin Pincen kamyonlarını nasıl durdurduğunu, içindeki Uzun Ömürlülük ilaçlarıyla onları nasıl yok ettiğini izleyebiliyordu. Bu herkesin kendini daha iyi hissetmesini, kendisini olayın bir parçası gibi duyumsamasını, isyana daha çok bağlanmasını sağlamıştı. Birden Jude, bu baskınları daha çok kişi gördüğü takdirde, onların da kendilerini isyanın bir parçası olarak hissedeceğini fark etmişti. Öyle olmasa bile, en azından olan bitenden haberdar olacaktı ve Hükümet ile Pincen İlaç artık bunları inkâr edemeyecekti.

Ayağa kalkıp korkusunu bastırmaya çalışarak, ağrıyan kaslarını hareket ettirdi. Fiziksel zayıflığının, sıka bedeninin ve soluk teninin ona hatırlatılmasından nefret ediyordu. Neredeyse on yedi yaşındaydı ama hâlâ bir erkek gibi değil, bir oğlan çocuğu gibi duruyordu. Aynada kendine her baktığında yansımasından ürküyordu. Güçlü kuvvetli olmak istiyordu, ama kendini çelimsiz kalmış, beslenememiş bir enik, yarışı kaybetmiş zavallı bir yarış atı gibi hissediyordu. Üvey kardeşi Peter, Artık Merkezi'ne dalıp Anna'yı kurtaran bir film kahramanıydı. Jude ise sadece bir teknisyendi.

¹ Efsaneye göre, Davut peygamber ve Golyat arasındaki savaş, güçlü ve güçsüz arasındaki mücadeleyi temsil eder. [E. N.]

Bir şey duydu, bir ses... Tekrar eğildi, kalbi hızla çarpıyordu. Birisi vardı. Kimdi? İzlenmiş miydi? Sessiz ve hareketsiz bir halde öylece bekledi. Sonra başka bir şey duymayınca biraz rahatladı. Belki de ona öyle gelmişti. Bir kere, Jude her zaman dikkatliydi. Peter cesur ve atılgan biriydi. Jude ise plan yapan bir örgütçüydü. Kısacası sıkıcı biri, diye düşündü alaycı bir tavırla.

Erkek kardeşiyle karşılaşmadan önce kendini hiç sıkıcı biri olarak düşünmemişti. Pip’le rastlaşıp Yeraltı’na; Pincen İlaç’la, Uzun Ömürlülük’le mücadele etmek, yani insanlık yararına çalışmak için kurulmuş bu direniş örgütüne katılmadan önce hiç böyle düşünmezdi. Daha önceki yaşamında, Dışarı’da o bir Beyaz Şövalye’ydi; iyilik için çalışan, şirketlerin bilgisayar ağlarının zayıflıklarını bulup onarmayı teklif eden bir bilgisayar dahasıydı. Tabii ki bunu bir ücret karşılığında yapıyordu, fakat bu zayıflıklardan para kazanmak, ajanlık yapmak, kargaşaya yol açmak için yararlanan başkaları da vardı. Jude kendini her zaman iyiliksever biri olarak görmüştü. Bu fikirden hoşlanıyordu, büyük bir şirketle temasa geçip ağlarına girdiğini, isterse banka hesaplarını boşaltabileceğini bildirdiği her seferinde vurduğu bu darbe çok hoşuna gidiyordu. Bunu düzeltmek için karşılığında istediği ücret ise birkaç hafta, bazen de birkaç ay yaşamasına yetecek miktarda oluyordu. Sonra kendini bilgisayarda yarattığı bir evren olan Benimdünyam’a devam ederek ödüllendiriyordu. Benimdünyam sadece kendi bilgisayarında var olabilirdi, ama ona çoğu zaman dışarıdaki dünyadan daha gerçek geliyordu. Gerçek dünyada hiç genç yoktu, ama Benimdünyam onlarla doluydu. Benimdünyam’da Jude gerçek bir kahramandı, herkesin gözdesiydi.

Gerçek suydı ki, bu sanal evren olmadan yaşamaya alışması zaman almıştı.

“Haydi, çabuk,” diye mırıldandı dijital film ağır ağır aktarılırken. Son aylarda bağlantının hızlanacağına daha da yavaşlaması

Jude’u hayal kırıklığına uğratiyordu. Bugünlerde her şey gibi bu da kötüye gidiyordu. Enerji ve su kaynakları azalıyordu; ülkenin güneybatısında insanların su almak için belediye kuyusunda sıraya girdiğini duymuştu. Kuraklık, yiyeceğin de vesikaya² bağlanması anlamına geliyordu, hem de kimkart seçenekleri bahanesi öne sürülmeden. Ama onlar en azından açık açık sıraya girebiliyorlardı. En azından onun gibi değillerdi; eşek bağlasan durmayacak pis binalarda bazen günlerce aç susuz kalmıyorlardı.

Yeraltı. Direniş Hareketi. Jude onun varlığından hayatı boyunca haberdardı, ama ancak üstü kapalı imalarla. Dünya tıka basa insanla doluyken, insanları çocuk sahibi olmaya teşvik ediyorlardı. Uzun Ömürlülük, hastalıkları, insanın yaşlanmasını engelliyordu ve onlar Uzun Ömürlülük ilaçlarını kullanmanın yanlış olduğuna inanıyorlardı. Yasal bir çocuk olan Jude (üst düzey bazı Hükümet yetkilileri çocuk sahibi olmak gibi bir ayrıcalığa sahiptiler) Yeraltı’ndan ve onun savunduğu her şeyden nefret edecek düşüncede yetiştirilmişti. Ama büyüdükçe, yaşlılarıyla oynayacağı yerde birbiri ardına şirketlerin sistemlerini çökerttikçe, babasının Uzun Ömürlülük çıkarına olan söylemleri ona giderek daha az inandırıcı gelmeye başlamıştı. İki yıl önce, babası Stephen, ilk karısı Margaret Pincen tarafından öldürüldüğünde ve Jude’un, Yasallığı üvey kardeşi Peter’den kapıldığı ortaya çıktığında, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı anlaşılmıştı. Stephen’in Margaret’tan doğma ikinci oğlu olan Peter, Jude’dan sadece iki ay sonra doğmuştu. Ama Jude’un doğumu onu bir Artık konumuna düşürmüştü. Bu yüzden Jude lüks bir evde bolluk içinde büyürken, Peter tavan aralarında ve mahzenlerde saklanmak, sürekli oradan oraya taşınmak zorunda kalmıştı.

2 Bazı malların dağıtımını düzenlemek amacıyla kişiye devlet tarafından verilen belge.
[E. N.]

Peter'ın bir kahraman olduğuna şüphe yoktu. Jude bilgisayar-daki yükleme çubuğunu izleyip parmaklarıyla bacaklarının üze-rinde tempo tutarken bunu düşünüyordu. Pip'in, Jude'un Yeraltı Hareketi'ne katılmasını istemediği kesindi. O bir hırsızdı; doğu-muyla Peter'ı hak ettiği Yasallıktan mahrum bırakmıştı.

Jude başını sallayıp tekrar önündeki bilgisayara döndü. Hü-kümet polisi her an gelebilirdi. Bu yeri özenle seçmişti; burası yıkım emri verilmiş kullanılmayan bir fabrikaydı. İçeri girilme-sin diye binanın etrafı dikenli telle çevrilmişti. Ama eğer içerde bir şey yaptığından şüphelenirlerse bir güvenlik görevlisinin ya da polisin içeri girmesi işten bile değildi. Eğer onu yakalarlar-sa... Ürperdi. Bunu düşünmeye cesareti yoktu. Kaderini Pip ve Peter'la birleştirdiğinden, Yeraltı'na katılma kararı aldığından beri, arananlar listesinin en başındaydı. Eğer kredi kartı kullan-maya kalkışsaydı peşine düşülecek, takip edilecek, yakalanıp hapsedilecek ya da başına daha kötü şeyler gelecekti. Yeraltı Hareketi'nin tarzı çok konuksever değildi belki ama en azından onu koruyor, güvende olmasını sağlıyorlardı. Etrafına dikkatlice baktı, işin bittiğini görünce rahatladı. Hızlı hızlı kabloları çekti, aşağı atladı ve son sürat koşmaya başladı.

Ama bir kapıdan ve eskiden merdiven olarak kullanıldığı belli bir yerden geçerken, arkasında daha önce de duyduğu ayak ses-lerini işitince durdu. Etrafına bakınıp dikkatle gölgelerin arasına saklandı, kalbi deli gibi atıyordu. Ya koşmaktan ya da korku-dandı, hangisi olduğundan emin değildi. Sonra sesi yine duydu. Hırıltılı bir nefes... Peşine düşmüş bir güvenlik görevlisinin nefes alış verişlerine benzemiyordu. Jude'un daha önce karşılaştığı bir şeye benzemiyordu.

Gölgelerden gitmeye dikkat ederek, arada durup duvar bo-yunca gizlice ilerledi. Bir platformun üzerindeydi, artık duvarları olmayan bir koridordu burası. Altında buna benzeyen iki plat-

form daha vardı. İlerde, bir diğer duvarın daha görüldüğü boşluğun altında, zemine kadar beş metrelik bir açıklık vardı. Zemin katta, kullanılmayan makineler gemi enkazları gibi pas içinde öylece duruyorlardı.

Hırıltı giderek artıyordu. Jude tekrar koşmayı düşündü, ama yapamazdı. Eğer takip ediliyorsa bunu bilmek zorundaydı. Bu sesi neyin ya da kimin çıkardığını bilmek zorundaydı. Bir tuzak olabilirdi, ama pek olası görünmüyordu. Hırıldayarak nefes alıp veren biriyle tuzak kurulacağına, tuzağı bir yiyecek aracılığıyla kurmak çok daha akıllıcaydı. Üstelik yiyecek, iyiyse eğer, tuzağa düşmeye değerdi doğrusu. Açlıktan içe çökmüş midesine bakmak için kısa bir süre duraksadı, kafasını sallayıp sese doğru ilerlemeye devam etti. Köşeyi döndü. Ses artıyordu, ama hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Kaşlarını çatarak, aşağıya bakmak üzere duvardan uzaklaştı, ama hiçbir şey göremiyordu. Ses bir hayvanın sesine benziyordu, bunu giderek artan bir rahatlamayla fark etti. İnsan değildi. Belki de bir köpekti. Dikkatle dinledi; hemen altından geliyordu. Jude yere eğilerek yavaş yavaş platformun kenarına yanaştı, başını eğip bu tuhaf sesi çıkaran yaralı hayvanı görme beklentisiyle aşağı baktı. Birden vücudundan kanın çekildiğini hissetti, elleri terden yapış yapış olmuştu çünkü bu bir köpek değil, bir kadındı.

Boğazını tutarak orada oturuyordu. Ellerini, yüzünü saran derisi gergindi, biri onu boğazlıyormuş gibi duruyordu, sanki görünmez bir ip boğazına dolanmış da biri tarafından çekiliyordu. Nefes alamıyordu, gözleri yuvalarından dışarı uğramış çılginca bakıyordu, kendini bir şeyden korumak istemiş gibi elleriyle havayı tırmalıyordu. Ama Jude bu görünmez ipi çeken birini göremiyordu, kadın yalnızdı. Düşünmeden geri döndü, üzerinde durduğu zemine elleriyle sıkı sıkı tutunarak kendini aşağı, kadının oturduğu platforma bıraktı. Kadın onu görmesine rağmen ona bakamıyordu bile.

“Su!” dedi zorlukla nefes nefese.

Jude değerli su şişesini çıkardı ve çok kısa bir an duraksadıktan sonra, şişeyi kadına uzattı. Kadın şişeyi tutmaya çalıştı ama elleri çaresizce titriyordu. Jude dikkatle kadının ağzına birkaç damla su akıttı. Kadın başını deli gibi sallayarak suyun kalanını ağzına boşalttı. Su boğazından geçip giderken acı içinde feryat ediyordu.

“Ne oldu? Sana ne oldu?” diye sordu kaygıyla. Ama kadın ona bakmıyordu, yine elleriyle boğazını tutmuştu.

“Su!” dedi tekrar.

“Bitti,” dedi Jude. “Neyin var senin? Ne oldu?”

“Susadım,” dedi kadın, gözleri parlıyordu. “Su.”

Jude geriye yaslandı, gözleri kocaman açılmış, kalbi deli gibi çarpıyordu. “Başka suyum yok.”

Kadın sonunda ne dediğini anlamış gibi kafasını salladı. Birden tüm gücünü toplayıp Jude’un üzerine atıldı, şaşkınlığından yararlanıp onu yere devirdi.

“Su!” diye feryat ediyordu. “Su!”

Elleriyle Jude’un boğazını kavramıştı, dirseğiyle gırtlığına bastırıyor, nefes almasını engelliyordu. Jude kadını üzerinden çekmeye çalıştı, fakat kadın inanılmaz bir kuvvetle dolmuş gibiydi. Umutsuzluğun verdiği kuvvet bu, diye düşündü Jude. Sonra her şey kararmaya başladı. Birden üzerindeki ağırlık kalktı. Nefes almaya çalışarak derin derin soludu, öne doğru yuvarlanıp kalkmaya çabaladı. Kadın ondan uzakta, yerde yatıyordu. Jude’un boğazı hâlâ acıyor, kadına öfkeyle ve korku dolu gözlerle bakıyordu, ama sonra irkildi. Kadının derisi kuruyordu; sadece derisi değil, tüm vücudu. Bu, tam önünde oluyordu. Kadının vücudundaki her damla nem sanki ondan çekilip alınıyordu. Kadının başını kaldırıp ona baktı, gözleri iri iri açılmıştı, göz kapakla-

rı düşüyordu. Sanki bir iskelet gibi, diye düşündü. Derken kadın son bir kez haykırarak geri düştü ve vücudu sessizliğe gömüldü.

Jude bir an hareket etmeden öylece kaldı. Beyni olan biteni anlamlandırmaya, gördüğü şeye bir anlam vermeye çalışırken, tüm vücudu korku ve şaşkınlıktan hareketsiz kalmıştı. Çabalararak ayağa kalktı. Sırtı hâlâ acıyor, kadına doğru emeklerken güçlkle nefes alıyordu. Ama kadına yanaşamadı. Derisi simsiyah olmuştu; gözleri ve ağzı açıktı, gözlerinin etrafındaki geniş halkalar insanda o gözlere daha çok bakma arzusu uyandırıyor-du. Ama Jude kadına bakmak yerine etrafına bakındı, bunu kaydetmek istiyor, görüntülere nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu. Orada kamera yoktu. Kendi kendine kızdı. Tabii ki burada bir kamera olmayacaktı, burayı o yüzden seçmişti. Bacakları titreye titreye ayağa kalktı, kadını da yanında Yeraltı Merkezi'ne götürmeyi düşündü, ama sonra hem güvenlik açısından hem de zorlğundan dolayı bu fikirden vazgeçti. En azından kendine gösterdiği gerekçe buydu. Ama asıl neden; duyduğu tiksinti, hissettiği dehşet ve burayı olabildiğince çabuk terk edip bir daha hiç geri dönmeme arzusu-ydu.

Kadına son bir kez bakıp arkasına döndü ve binanın girişine doğru koşmaya başladı. Dışarı çıkınca ağız dolusu kustu ve Yeraltı'na doğru yoluna devam etti.

Üçüncü Bölüm

Jude kapıdan içeri dalmadan önce, elinden geldiğince hızlı davranarak Yeraltı'nın güvenlik kontrollerinden geçti. Saat daha erkendi, ama burada zamanın bir önemi yoktu ve toplantılar hep gecenin geç saatlerinde yapılırdı. Jude'un gördüğü kadarıyla Pip ender olarak uyuyordu ve uyuduğu sırada bir şey olduğunda saniyeler içinde harekete geçmeye hazır oluyordu.

“Pip!” diye seslendi telaşla. “Pip, neredesin?”

“Jude?” Pip bir kapı eşiğinde belirdi. Yüzündeki ifadeden bir şey anlamak olanaksızdı, ama Jude onun böyle ani hareketlerden hoşlanmadığını biliyordu. Yüzyıllar önce Yeraltı'nı kurmuş ve o günden beri onu yönetmiş olan bu adam çok az konuşurdu; ağzından bir söz çıktığında bunlar iyi düşünülmüş, özenle seçilmiş sözcükler olurdu. Pip uyanıklığı tutkuya, akli duygulara tercih ederdi. O ve Jude birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

“Pip, dinle. İşleme tesisinden geliyorum. Euston yakınlarındaki kullanılmayan şu tesisten...”

“Evet Jude. Aktardığın görüntüyü izledim. Bu başarın için seni kutluyorum.” Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Pip; Yeraltı Hareketi'nin –Uzun Ömürlülük'le, Bildirge'yle, Pincen İlaç'la, onun savunduğu her şeyle savaşmak için kurulmuş olan direniş

örgütünün- gayri resmi esrarengiz lideri, sesini çok ender yükseltirdi. Bunun anlamı hiçbir zaman heyecanlı, mağrur görünmemesi ya da yaşananlar karşısında çok şaşırmamasıydı. Jude'un bugüne kadar duyduğu sesler arasında en hayal kırıklığına uğratanı buydu.

"Daha değil," dedi telaşla. "Başka bir şey var. Başka bir şey..." Yüzü, söylemek istediği şeyden dolayı istemsiz olarak kasılmıştı. "Ölmek üzere olan birini gördüm. İğrençti." Kullandığı ifadeden hemen pişmanlık duydu. Durumu beceriksizce ve hafife alır bir tarzda ifade etmişti. Ama başka ne diyebileceğini, gördüğü şeyi başka nasıl anlatabileceğini bilmiyordu. Hissettiği dehşetin ve tiksintinin üstesinden gelmişti. Yeraltı Merkezi'ne gelirken yolda kendini toparlamış, bu kadar kolay etkilenmemesi gerektiğini düşünmüştü. Ama şimdi iş böyle cesur davranmaya gelince kendini biraz budala gibi hissediyordu. Her şey bir yana, insanların öldüğünü, Pincen İlaç'ın uşakları tarafından öldürülen Yeraltı askerlerini görmüştü. Ama bu farklıydı. Bu kadın... *hasta* gibiydi. Tarihin karanlık sayfalarında kalmış bir sözcüktü bu, şimdilerde insanlara gayet soyut görünen bir sözcüktü. Yani bugüne kadar öyleydi. Şimdi gözüne oldukça gerçek ve korkunç görünüyordu. Pip'in tek kaşını kaldırdığını gördü ve hafifçe kızardı. "Bir kadındı. Nefes nefeseydi, gerçekten güçlkle nefes alıyordu, benden su istedi, ona su verdim, ama sonra..." Ayakları sanki vücudunu taşımıyor gibiydi, gördüğü şeyi bir kez daha hatırlamak onda bu etkiyi yaratmıştı. Pip'in onu seyrettiğinin farkındaydı. Jude onu etkilemek, hayranlığını kazanmak istiyordu. Ama Pip'in suratında kaygıdan çok sempati vardı. Üzgün bir tavırla omuzları düştü. Kendi davranışından dolayı düş kırıklığına uğrayarak, "Kadın gözümün önünde kuruyup kaldı," dedi. "Orada, hemen önümde öldü."

Sheila da yanına gelmiş, gözleri koskocaman açılmıştı. Oturması için ona bir sandalye verdi. Jude onu her gördüğünde hissettiği olağan kalp çarpıntısıyla uzattığı iskemleye oturdu.

“Öldü mü? O halde Vazgeçmişlerden biri olmalı, değil mi?” diye sordu Sheila. Vazgeçmişler, Bildirge’yi imzalamayı ve çocuk sahibi olabilmek için Uzun Ömürlülük ilaçlarını almayı reddetmiş olanlardı. Bu insanlar az sayıdaydı, arada kalmışlardı ve Yasallar tarafından genelde şüpheyile karşılanırlardı. Kim yaşlanmak ve Uzun Ömürlülük ilaçlarının onları koruyabileceği hastalıklara yakalanmak isterdi ki? Tüm dünyada neredeyse hiç çocuk yokken, kim çocuk sahibi olmak isterdi?

“Yalnız mıydı?” Pip, Jude’un yanıt vermesine kalmadan araya girmişti, şimdi ona dikkatle bakıyordu.

Jude kafasını hayır anlamında salladı.

“O halde seni kimse görmedi?”

“Hayır, aslında ben kimseyi görmedim. Dikkat ettim, yani buraya dönerken.”

“İyi. Sheila, lütfen Jude’a bir fincan çay yapar mısın? Jude, senin de olan biteni bana tam olarak anlatmanı istiyorum. Hatırlayabildiğin tüm ayrıntılar. Bunu yapabilir misin?”

Jude başını onaylayarak salladı.

“Çay mı?” diye sordu Sheila, yüzü kızgın bir ifadeye bürünmüştü. “Ama hiç çay kalmadı. Bu öğleden sonra hepsi bitti ve...”

“Ama eminim, sen biraz da olsa bulabilmeyi başarırsın,” dedi Pip gözleri hafifçe parıldayarak.

Sheila gözlerini kısıtı. Pip’in, onun poşet çay, bisküvi ve gizleyebildiği başka şeylerden oluşan küçük zulasını keşfettiğini anlayınca, Jude’un içinden onu korumak geldi. Sheila kendini tutamıyordu; Jude bunu biliyordu ve bunun için onu suçlamıyordu. Kendisine ait hiçbir şeyi olmadan büyümüştü. Jude ise sevgi

dışında her şeyin çok bol olduğu bir ortamda yetişmişti. Onunla bir şeyleri paylaşmaktan zerre kadar rahatsızlık duymuyordu, istese sırtındaki tişörtü çıkarıp verirdi.

“Çay istemiyorum,” dedi hemen. “Gerçekten, ben...”

“Evet, istiyorsun,” dedi Sheila sessizce. “Sanırım bir poşet kalmıştı. Gidip bakayım.”

Sheila mutfığa girip gözden kayboldu. Jude kendini Pip’e bakmaya zorladı.

Yeraltı Hareketi’nin lideri onun yanına oturarak, “İyi misin?” diye sordu. Jude başını evet anlamında salladı.

“İyiyim,” dedi. Hayalinde Sheila’nın zulasındaki çay poşetlerinden birini aldığını görebiliyordu.

“Senin için çok sarsıcı olmalı.”

“İyiyim,” diye ısrar etti Jude. “O kadar da güçsüz biri değilim, biliyorsun.”

Sesi niyetlendiğinden daha alaycı çıkmıştı. Pip’in kaşlarını hafifçe çatıldığını gördü.

“Senin güçsüz biri olduğunu düşünmüyorum,” dedi kısa bir süre sonra. “Bana ne gördüğünü anlat Jude. Hiçbir şeyi atlama.”

Jude oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve Pip’e her şeyi anlattı. Baskınla, kameralarla, filmin aktarılmasıyla, nefes seslerini duyup kadını bulmasıyla ilgili her şeyi. Pip onu dikkatle dinledi, sık sık başını sallıyordu, yüz ifadesi ciddiye.

“Derisi karardı dedin, öyle değil mi?”

Jude hafifçe ürpererek, “Sanki yanmış gibiydi,” diye onayladı. “İskelete benziyordu.”

Pip düşünceli bir şekilde kafasını salladı. Sonra Jude’a baktı. Bulutlanmış olan gözleri aniden parlamaya başlamıştı.

“Sence onun nesi vardı?” diye sordu Jude. “Bu işin Pincen ilaç’la bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?”

“Öyle gibi görünüyor,” dedi Pip usulca.

“O zaman ne olduğunu bulalım. Oraya girip ne olup bittiğini anlayacağım.” Umutla Pip’e baktı. Peter daha bir yıl önce Yeraltı’yla olan bütün bağlarını kesmiş ve büyükbabası Richard Pincen için çalışmak istiyormuş gibi yaparak Pincen İlaç’ta işe girmişti. Pip ajanlık yapması, Richard Pincen’in gizlediği alçakça sırları ortaya çıkarması için ona güvenmişti. Peter bir kahramandı; bugün bile herkes onun ismini neredeyse fısıltıyla söylüyordu. Jude kendini ispatlamak, değerli biri olduğunu gösterebilmek için benzer bir şansa sahip olmak istiyordu.

Ama Pip kafasını sallıyordu. “Hayır Jude,” dedi ayağa kalkarak. “Sen burada kalmalısın. Yapacak çok şey var.”

Jude savunmaya geçerek, “Ne gibi?” diye sordu. “Ben de ajanlık yapabilirim. En son Pincen İlaç’a girmiştim, tekrar girebilirim. Bana sadece bir şans ver...”

“Hayır,” dedi Pip tekrar. “Sana burada ihtiyacım var. Senin çalışman gerek.”

“Çalışmak mı?” Jude öfkeyle içini çekti, gözleri Pip’in ona okuması için verdiği kitap yığınınındaydı: siyaset adamlarının biyografileri, tarih kitapları, hayatta kalma ve afetler üzerine kitaplar, liderlikle ilgili kitaplar, tesisat sistemiyle ilgili olanlar... Kitapları okuma işinin çok iyi gitmediğini ikisi de biliyordu. Pip onu önemsememekle kalmıyor, aynı zamanda ona güvenmiyordu da. Jude birçok açıdan belki de onun haklı olduğunu düşündü.

Pip ciddi bir ifadeyle Jude’a doğru ilerleyerek, “Çalışmak çok önemlidir,” dedi. Elini kaldırdı. Jude bir an için Pip’in elini omzuna koyacağını düşündü, ama sonra vazgeçmiş olmalıydı ki elini tekrar indirdi.

Jude bir şey söylemedi. Hayal kırıklığının yarattığı duygu selinin gözlerini yaşartması ve sesini boğması an meselesiydi. Ama

bu da kahraman olmadığının başka bir kanıtıydı işte. Jude umutsuzdu.

Sheila elinde bir fincan çayla göründü ve fincanı çaresiz bir tavırla alan Jude'a verdi.

"Teşekkürler Jude. Anlattıkların çok aydınlatıcı oldu," dedi Pip ayağa kalkarak. Sheila'nın yüzünde her şeyi kaçırmış olmandan dolayı oluşan öfkeyi ya fark etmemişti ya da fark etmemeyi tercih etmişti. "Şimdi, yapacak çok iş var."

"Ne gibi?" diye sordu Jude birdenbire. Alaycı tavrını kalkan olarak kullandığı olağan savunma tarzı, sonunda ortaya çıkmıştı. Sıcak çaydan koca bir yudum aldı, içinin ısındığını hissetti.

Pip kaşlarını çatarak, "Afedersin, anlamadım," dedi.

Jude doğrudan Pip'in gözlerinin içine bakarak, "Yapacak çok iş var, dedin ya. Ben de ne olduğunu merak ettim sadece," dedi.

Pip derin bir nefes aldı. "Jude," dedi usulca, "şuradaki kitabı okudun mu?" Yıpranmış, eski bir kitabı gösteriyordu; kitabın sırtı yok olmuştu ama Jude kitabın içinde kısa hikâyeler olduğunu biliyordu. Hikâyeler çocuklar içindi, onun gibi genç yetişkinler için değil.

"Evet," dedi kısaca. "İçinde masallar var."

"Peri masalı değil, hayvan hikâyeleri," diye düzeltti onu Pip. "O kitabı bir ara tekrar okumalısın. Özellikle de aslan ile fareyle ilgili olanını."

"Aslan ile fare mi?" diye sordu Jude bıkkın bir tavırla. İşte bir bilmece daha.

"Aslan fareyi yakalar, onu öldürecektir. Ama fare, aslanın kuyruğunun üzerine çıkar, aslan da onu kovalamaya başlar. Farenin kaçtığını bile anlamadan kovalar durur."

"Evet," dedi Jude tatsız bir ifadeyle. Eğer Peter burada olsaydı, Pip aslanlardan ve farelerden bahsetmezdi. Eğer Peter burada

olsaydı kesin iş üstünde olurlardı. “Evet. Teşekkürler. Çok harika bir hikâyeye benziyor.”

“Öyle Jude. Dedğim gibi, onu ara sıra okumalısın.” Sonra Pip hızlı adımlarla odadan çıktı. Jude arkasından hayal kırıklığı içinde başını salladı.

Sheila onun bakışlarını yakalayıp gözlerini devirdi. Pip’i taklit ederek, “Yapacak çok iş var,” dedi.

Jude içini çekti, sonra hafifçe tebessüm etti. “Çok, çok önemli işler,” dedi ifadesiz bir suratla. Ardından çayından bir yudum daha aldı.

Sheila fincanı ondan alıp bir yudum içerken, “Kadın sahiden öldü mü?” diye sordu. “Senin önünde ha?”

Jude başını salladı.

“Öğgğk!”

“Öyle,” dedi Jude tek kaşını kaldırıp sırtıtmaya çalışarak. “Sen olsan kesin bayılırdın ya da çığlık atarak oradan kaçardın.”

“Öyle mi?” dedi Sheila kendini savunan bir ifadeyle.

“Evet öyle,” dedi Jude. Konuya yavaş yavaş girerek fincanı ondan geri aldı. “Kesin çıldırırdın.”

“Sen de buraya bayağı hızlı gelmişsin hani,” dedi Sheila alaycı bir tavırla. “Sen gelmeden önce çığlıklar duyduğuma da eminim.”

“Hayır, duymadın,” dedi Jude kabaca. Mizah duygusu anında yok oluvermişti. Eğer Pip zayıf biri olduğunu düşünüyorsa, bu oldukça kötüydü. Ama ya Sheila? İşte o, buna dayanamazdı.

Sheila hor gören bir ifadeyle ona baktı. “Eh, korkmuşsundur.”

Jude öfkeyle arkasına dönerek, “Korkmadım,” dedi. “Korkmadım. Tamam mı?”

Sheila birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaş yavaş Jude’un yanına gidip sandalyesinin koluna oturdu. “Ben olsam çok korkardım,” dedi alçak sesle.

“Öyle mi? Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Sheila. “Sen yanımda olmazsan korkardım. Ama sen olursan hiç korkmazdım.”

Jude içinin ısındığını hissetti. “Sen... sen o zaman korkmaz mıydın?”

“Hayır,” dedi Sheila kesin bir ifadeyle. “Sen beni Pincet İlaç’tan kurtardın.” Dönüp ona baktı. Jude, Sheila’nın gözlerinde gerçek bir duygu pırıltısı gördü. “Beni koruyacağını biliyorum,” diye fısıldadı. “Sen beni hep korudun.”

Jude ona sarılıp sıkı sıkı kucaklayarak, “Ve daima da koruyacağım,” dedi. Bir kahraman değildi, bunu biliyordu, ama izin verdiği takdirde Sheila’nın kahramanı olabilirdi.

“O kadını Richard Pincet’in mi öldürdüğünü düşünüyor-sun?” diye devam etti Sheila. Sesi kaygılıydı. “Aynen beni de öldüreceği gibi?”

Jude ona daha da sıkı sarıldı. “Bilmiyorum,” dedi ters bir ifadeyle. “Ama üzülme, çok fazla ileri gidemeyecek.”

“Elbette gidecek,” dedi Sheila dudaklarını ısırarak. “Yani bugüne kadar hep gitti. Yeraltı Hareketi asla kazanamayacak, öyle değil mi? E, o zaman anlamı ne?”

Jude, Sheila’nın hayatının ne kadar zor geçtiğini ve yaptığını söylediği şeylerin kendi hatası olmadığını hatırlayarak, “Anlamı...” dedi yumuşak bir tavırla, “mücadele etmeye devam etmemiz gerektiği. Ne kadar çok genç olursa Hükümet’e ve Pincet İlaç’a o kadar büyük bir karşı çıkış olacak.”

“Ama Bildirge’nin bir anlamı var,” dedi Sheila. Alnı kırış kırış olmuştu. “Bunu imzalayan çok fazla insan var. Yeterli suyumuz yok. Bana Afrika’daki nehirlerin kurduğunu söylemiştin. Yeterli enerjimiz ve yiyeceğimiz yok. Ben daha fazla insan istemiyorum. Daha az insan istiyorum.”

Jude başını sertçe sallayarak, “Bu kadar basit değil,” dedi.

“Değil mi?” diye sordu Sheila şaşkınlıkla.

“Değil,” dedi Jude, kaşlarını çatarak. “Dünyanın genç insanlara ihtiyacı var. Yaşlı insanlar yaşamaya devam edebilsinler diye dünyaya yeni insanların gelmesini engellemek hiç adil değil. Bu hiç...” Sesi giderek canlılığını yitirdi, açık seçik düşünemiyordu. Tek düşünebildiği Shelia’nın yakınlığı ve vücudunu saran tuhaf hislerdi. Korku gibi, ama... biraz daha farklı. Sheila dönüp ona bakınca Jude kızardı. “Senin... senin yapacak işlerin yok mu?” diye sordu. Ses tonu inip çıkıyordu.

Sözler daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu, ama artık çok geçti. Sheila kaşlarını kaldırdı, Jude’un bardağından son bir yudum aldı ve onu orada yalnız bırakarak hışımla çıktı. Derin bir iç çeken Jude, kafasını kaldırıp odada şöyle bir göz gezdirdi.

Yeraltı Merkezi bir avuç odadan oluşan küçük bir yerdi. En azından bugünkü merkez öyleydi. Söylentilere bakılırsa yakında tekrar taşınacaklardı ve Sheila’nın ona ilettiği bu söylentinin doğru olma ihtimali vardı. Sheila her şeyi bilmekten hoşlanıyordu, eğer bir şeyi bilmiyorsa bunu kabullenmek yerine uydururmayı tercih ediyordu. Sheila’ya göre, Pip daha geçen gün birilerine o haftanın sonuna kadar başka bir yerde olacaklarını söylemişti ve günlerden perşembe olduğuna göre, çok fazla zaman kalmamıştı.

Ayağa kalkıp çalışmak için kullandığı büyük masaya doğru yürüdü. Sandalyesine oturup ayaklarını masaya uzattı; aynen kendi evinde, kendi kurallarına göre yaşadığı zamanlarda olduğu gibi. Sanki bu çok uzun zaman önceydi. Neredeyse bir ömür önce.

Aslında kalıcı bir yere taşınalı daha birkaç ay olmuştu. Birkaç ay öncesine kadar, Pip herhangi bir yerde sürekli kalmalarının çok riskli olduğunu düşünüyordu. İkisi de bunu biliyordu. Pincet ilaç’ta dönen kirli işleri bizzat görmüşlerdi. Jude sisteme

girmişti, böylece mesajları görmüşlerdi. Bu mesajlarda yazdığına bakılırsa Richard Pincen peşlerine düşüp onları öldürmeye yemin ediyordu.

Bu olay o zaman, kendini önemli biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama şimdi, Sheila'nın ne düşündüğünden emin değildi. Onun meselesi Yeraltı Hareketi değildi. Jude içinse bir şeyin Pincen'a karşı olması yeterliydi. Ortalıkta kendi yaşında birilerine rastlamanın ne kadar zor olduğunu, doğmuş olanların da toplanıp Artık Merkezleri'ne tıklandığını görmemesine imkân yoktu. Pip'in haklı olduğunu biliyordu. Bildirge'nin –insanların imzalayarak sırf Uzun Ömürlülük'e sahip olmak için çocuk yapma hakkından vazgeçtikleri o küçük kâğıt parçalarının– aslen geçersiz olduğunu, bir dünya dolusu yaşlı insanın, yaşlı görünmeseler bile tamamen çökmüş durumda olduğunu biliyordu. Richard Pincen'ın dünya üzerindeki en korkunç, en kötü insan olduğunu da biliyordu. Kimse Jude kadar ondan nefret edemezdi, hiç kimse.

Ama o Yeraltı Hareketi'nin daha çok bir ordu gibi olacağını düşünmüştü... Şeyden ziyade... Şeyden... Doğru sözcüğü aradı, ama bulmayı başaramadı. Yeraltı'nın farklı olacağını düşünmüştü; arı kovarı gibi faal olacağını, askerlerle, yapacakları devrimden bahseden, bunun için planlar yapıp uygulayan cesur insanlarla dolu olacağını sanmıştı. Ama tam tersine, ortalıkta pek az insan vardı; ender görünen insanlar da ya işleyiş gereği ya da ara sıra yapılan toplantılar için bir araya geliyordu. Ama kimse durup sohbet etmiyordu, çok riskli olduğu için kimseye yakından bakmamak gerekiyordu. İnsanlar eğer yakalanırsa, Richard Pincen'ın ya da Hükümet'in eline düşerse diğer yandaşları tespit edememeliydiler. Burada sürekli kalanlar Jude, Sheila, Pip ile bir iki muhafızdan ibaretti. Jude Londra'nın güneyinde yaşarken çok daha fazla ilginç olaya tanık oluyordu.

Birden aklına geldi. Evet, Yeraltı Hareketi azıcık aksak işleyen bir aile gibiydi. Ebeveyn rolü Pip'deydi. Genelde her şeyi eleştirir; kendi yaptığı her şeyin doğru olduğuna, en iyisini kendisinin bildiğine inanırdı. Peter ile Anna en kıymetli çocuklardı. Sheila en küçükleriydi, şımartılmış çocuktü. Ya Jude? O, ailenin yüz karasıydı; uyumsuz, başa bela açan çocuktü. Kimi zaman ailenin bir parçası olup olmadığından bile emin olamıyordu.

Jude bıkkın bir tavırla başını sallayarak bilgisayarına döndü. Bunu düşünmenin bir anlamı yoktu; o asla Peter olamayacak, asla onunla bir tutulmayacaktı. Bu arada, o öğleden sonra başka bir Pincen kamyonu daha pusuya düşürülecekti ve onu takip etmesi gerekiyordu. Kamyon ekranda belirdi, yaklaşık bir saat kadar kamyonu takip etti, sonra sıkılıp birkaç dakika önce odaya giren ve diğer tarafta duvara dayanmış olan Sheila'ya baktı. Elinde süpürgeyle hayallere dalmıştı. Onun kendisine seslenmesini beklediğini biliyordu.

"Bir oyuna var mısın, prenses?" Prenses, Jude'un Sheila'ya taktığı isimdi. Bir prenses gibi davrandığı için ona böyle diyordu. Zor ve ilgi isteyen biriydi ve onu ilk gördüğünde masallardaki bir prensese benzediğini düşünmüştü; üşümüş, korkmuş, birinin gelip onu kurtarmasını bekleyen bir prenses. Onu Pincen İlaç'ın bilgisayar ağı sistemini kırıp sisteme girdiğinde, Pincen İlaç'ın bir ilaç şirketinden fazlası olduğunu anladığında görmüştü; burası aynı zamanda bir hapishane, bir işkencehaneydi. İşte o zaman yaşamında hak gibi gördüğü her şeyden vazgeçmiş; onu kurtarmak, bu iğrenç yerin derinliklerinde, karanlık güçlerin elinde oyuncak olan prensesini kurtarmak için Pincen İlaç'ın içine sızmaya karar vermişti. Pip ve Peter'la buluşup burada o korkunç gerçeği keşfetmişlerdi; Artıklar buraya getirilip kök hücreleri, Uzun Ömürlülük + ilacı yapımında kullanılıyor, bu mucizevî ilaç içsel yenilenme sürecini aktif hale getirdiği gibi yaşlanmanın dış belirtilerini de ortadan kaldırıyor.

Bu olay, Jude'un Yasal bir vatandaş olarak varlığının sonu olmuştu; bundan sonra artık Yeraltı'nın korumasına ihtiyacı vardı. Ama gerçek şuydu ki, özellikle de tüm şehirde, belki de tüm ülke- de kendi yaşındaki tek Yasal kişi sen olduğunda, Yasallık pek de övünülecek bir şey değildi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Sheila mağrur bir ifadeyle, hemen yerleri süpürmeye başlamıştı. "Aslında yapacak çok işim var."

Jude sıırıttı. "Ama o işleri yapmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Shelia savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii ki yapacağım. Ben senin gibi boş gezenin boş kalfası değilim." Dönüp köşedeki tozları sildi, sonra topladığı toz yığını- nı tekrar geriye süpürdü. Jude onu keyifle seyrediyordu, bir şey demedi. Sheila bir Artık Merkezi'nde büyümüşü. Onu dinleyen herkese bir Artık olmadığını, ailesinin onu Bildirge'yi imzala- mayarak, Uzun Ömürlülükten vazgeçerek dünyaya getirdiğini, ama yine de Yakalayıcıların eline düşmekten kurtulamadığını ve bir Kıymetli Mal, bir hizmetçi ya da kâhya olarak yetiştirildiğini söylemekten asla bıkmazdı. Ama belli ki Kıymetli Mal falan de- ğildi. Pincen İlaç'ta Richard Pincen'in onlara... Başka amaçlar için ihtiyaç duyduğunu anlamıştı.

"İşine bak."

"Öyle yapacağım. Senin yerinde olsaydım, Pip'in verdiği şu kitaplardan birini okurdum. Burada olduğun için çok şanslısın Jude."

"Ee, ne yani? Böylece kendimi daha değerli bir hale mi ge- tireceğim?" Yine sözcükler daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Yeraltı'na ilk katıldıklarında Shelia, Büyük Depo'da öğrendiği ev işi becerilerini öve öve bitirememiş, herkes için ne kadar kıymetli olması gerektiğini anlatıp durmuştu. Ama Yeral- tı genelde terk edilmiş, kullanılmayan binaları tercih ediyordu. Her tarafın toz içinde olduğu ve kimsenin yerlerin temiz olup ol-

madığına dikkat etmediği bir yerde temizlikten sorumlu olmak kolay iş değildi. Zaten kısa süre içinde Sheila'nın ne temizlik ne de aşçılık konusunda çok da becerikli olmadığı ortaya çıkmıştı, tabii kömür haline gelmiş yiyeceklerden hoşlanıyorsanız başka! Bunun anlamı zamanının çoğunu, suratında hafifçe kendini savunmaya yönelik bir bakışla, ortalıkta dolanarak geçirdiği idi. Jude bunu anlayabiliyordu. O da sürekli olarak konumunu, değerini ve yararlı olduğunu savunmak, bunu ispatlamak zorunda hissediyordu kendini.

En iyi savunmanın saldırı olduğuna karar vererek, “Ben *kurtarıldım*,” dedi sonunda. “Artık Merkezi’nde ydım çünkü Yakalayıcılar beni ailemden çaldı. Sen... Sen bu evde yaşıyorsun, öyle değil mi? Yani burada kalmak zorunda değilsin.”

Jude derin bir nefes aldı. Hep aynı iğnelemeler, aynı sivri yorumlar... Sanki yaşam bir yarıştı ve Sheila günde en az üç defa onu yere devirmeye çalışmazsa yarışı kaybedecekti. Sorun şuydu ki, Sheila zaten çoğu kez kaybetmişti ve Jude bunu biliyordu. Büyük Depo’da geçen bir yaşam; ardından, Pincen İlaç’ın pis sırlarının saklandığı X Ünitesi’nde, bir yatağa bağlı olarak dış dünyayla ilk tanışma.

Sheila hiç tek başına kalmamıştı, ama yalnız –umutsuz derecede yalnız– olduğunu biliyordu. Büyük Depo’daki arkadaşlarına karşı tavrı değişkeni, ama bazen orada oynadıkları kötü oyunlara, zorbalıklara, verilen düzenli cezalara dair Jude’a bir şeyler anlattığı oluyordu. Bunları düşünmek Jude’a acı veriyordu. Bunları yaşadığından dolayı Sheila’yı her şey için affedebilirdi; iğnelemelerini, sürekli değişip duran ruh halini, arkasını döndüğünde gölgelere gizlenerek sessizce onu izlemesini...

“Benim durumumda değilsin,” diye devam etti. “Yani ben Yasal’dım, ama Yakalayıcılar beni büyükannemle büyükbabamdan çaldı ve annemler de beni bulamadı.”

Jude başını salladı. Pip'in söylediklerine dikkat etmeyi öğrenmişti. Onun sözcüklerle oynadığını, aslında hiç onaylamadığı şeyleri onaylıyormuş gibi görünebildiğini biliyordu.

"Ailesini yıllardır görmemiş herhalde."

"Sanırım dört yaşından beri," dedi Jude.

"Şimdi hayatında ilk kez biraz olsun güvende. Yanında sen varsın. Yeraltı Hareketi'nin koruması altında."

"Doğru," diye onayladı Jude.

"O yüzden şimdi işleri karıştırmanın, ailesiyle ilgili düşüncelerle kafasını bulandırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun sanırım."

Jude kaşlarını çatı. "Ama ben..."

"Aması yok Jude. Şu anda takip edilmesi gereken bir kamyon var ve bütün dikkatini ona vermelisin."

"Dikkatim onda." Jude yüzünün öfkeyle kasıldığını hissedebiliyordu. Pip ona hiç mi güvenmiyordu?

"Hayır Jude. Dikkatin onda değil. Eğer dikkatin onda olsaydı kamyonun durduğunu fark ederdin."

Jude'un gözleri iri iri açıldı. SpyNet programının açık olduğu sayfayı büyüttü. Pincen'tin kamyonları takip ettiği dâhili kamera sistemine girmişti ve buradan Yeraltı'nın kurduğu pusuya doğru ilerleyen Pincen'tin kamyonunu takip edebiliyordu. "Kahretsin!" dedi. Kamyon yolun ortasında yan yatmış duruyordu. Bir araba ona çarpmamak için direksiyon kırıp yoluna devam etti. "Kahretsin! Üzgünüm, ben..."

Pip hafifçe gülümseyerek ekrana bakmasını işaret etti. Jude arkasını dönüp olanları izlemeye koyuldu; haki üniformalı bir adam kamyonun ön kapısını açıp şoförü indirdi ve onu kamyonun arka kapısını açmaya zorladı. Jude bu tarz sahneleri izlerken çok iyi bildiği adrenalin yükselmesini hissetti; Davut'a karşı Golyat, İyiye karşı Kötü.

Şimdi artık kamyonun kapıları açılmıştı. Jude iki kişinin tutmakta olduğu yerde yatan şoföre baktı. Heyecanlıydı, korkmuştu; kendi kendine bir şeyler bağıırıyordu. Yeraltı'nın adamları büyük kutuları kamyonlardan çıkarıyorlardı, bunlar Uzun Ömürlülük ilaçlarının taşındığı kutulara benzemiyordu. Bu önemli olduğundan değil, kutular zaten yakılıp yok edilecekti. Böylece Yeraltı Hareketi mesajını yol kenarına açık ve net bir şekilde yazmış olacaktı.

Ama kutuların zorla açılmasını izleyen Jude'un kaşları çatıldı, gözlerinin arasındaki çizgiler derinleşmişti. Tuhaf bir şey vardı. Kutular kartondan değildi, tahtadan yapılmıştı. Adamlar kutuları ellerindeki aletleri kullanarak, silahlarının dipçığıyle vurarak açmaya çalışıyordu. Sonunda kutulardan biri açıldı. Jude olan biteni ağzı açık izliyordu. Elini ağzına götürdü, gözleri irileşmiş, kalbi hızlanmıştı, içinde kötü bir his vardı.

Dehşet içinde Pip'e baktı. "Bunlar ilaç değil," dedi, sandıklardan çıkıp yere yuvarlanan cesetlere bakarak. Bunların hepsi kararmış, kuruyup kalmış cesetlerdi. Kutuları açan adamlar önlerinde yatan şeyleri görünce dehşet içinde geri çekildi. Bazıları geri kaçtı, diğerleri bedenlerin canlı olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Hayır," dedi Pip. Ekrana sabitlenmiş mavi gözleri aniden bulutlanmıştı. "Hayır, canlı değiller."

"O kadına benziyorlar," dedi Jude, nefesi kesilerek. Korku, buzdan güçlü bir el gibi göğsünü sıkıyordu. "Kadın mı? O da böyle miydi?" diye sordu Pip. Sesi aniden ciddileşmiş ve alçalmıştı.

Jude kafasını evet anlamında salladı. "Evet, tam olarak böyleydi," dedi nefesi kesilerek.

Pip hiçbir şey demedi, sadece ekrana bakmaya devam etti.

"Pip?" Jude kaygıyla ona döndü. "Bunun anlamı ne? Onlara ne olmuş?"

“Çok iyi bir soru,” dedi Pip ciddi bir sesle.

“Pincet İlaç’ın işi, öyle değil mi?” diye sordu Jude dişlerini sıkarak. “Bunu hemen internete aktaracağım. Görüntüyü hangi haber sitelerine göndereceğimi söyle. İnsanlar bunu görmeli.”

Pip ona döndü, gözleri dumanlıydı, başını iki yana salladı. “Hayır Jude. Şimdi harekete geçme vakti değil. Şimdi bekleme vakti.”

“Beklemek mi? Neyi?” diye sordu Jude kulaklarına inanamıyarak. “Beni başından atmayı bırak. Yardım edebilirim. Bunu yayımlamalıyız. Dünyanın, Pincet İlaç’ın ne kadar iğrenç bir şey olduğunu, insanları öldürdüğünü öğrenmesi için bu görüntüleri kullanmalıyız! Bırak ben de savaşın bir parçası olayım Pip! Lütfen.” Yumrukları sıkılı, gözleri tutkuyla yanarak Pip’e umutla ve çaresizlikle bakıyordu. Bir an için Pip’in evet diyeceğini sandı; bir an için Pip’in bunu ciddi ciddi dikkate aldığını düşündü.

Ama sonra Pip başını iki yana sallayınca yüzüne yumruk yemiş gibi sarsıldı. “Bunları duyurman gerekli değil, üstelik istenmiyor da Jude. Bu tür haberler önünde sonunda duyulur, seni temin ederim.” Ayağa kalktı ve odadan çıkmak üzere kapıya doğru ilerlemeye koyuldu.

“Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?” diye sordu Jude umutsuzca. “Daha ne söylememi istiyorsun? Daha ne yapayım?” Elinde tuttuğu aletle acınacak halde görünüyordu. “Burada ne yarattığının farkında mısın? Aylardır bu iletişim ağının üzerinde çalıştığının farkında bile değil misin? Bildiğim kadarıyla bu sistemin dünya üzerinde rakibi yok, bunu biliyor musun? Sadece saldırıları kaydetmiyorum, bu umurunda mı? Sen ya da ben, buradan askerlerin lideriyle konuşabiliriz, onlara destek verebilir, kamyonlardan ilaç yerine ceset çıktığında ne yapmaları gerektiğini söyleyebiliriz. Bunları biliyor musun?”

Pip’e öfkeli ve meydan okuyan bir tavırla baktı.

Pip de ona bakarak başıyla onayladı. “Bunları tabii ki biliyorum Jude,” dedi usulca. “Başardığın işten dolayı onlarca, belki yüzlerce hayat kurtuldu.”

Jude ona şaşkınlıkla baktı. Pip daha önce, kurduğu ağla ilgili olarak ona ne teşekkür etmiş, ne de bir ilgi göstermişti. “Ee, onlara ne yapmalarını söyleyeyim?” diye sordu.

“Onlara eve dönmelerini söyle,” dedi Pip çabuk çabuk. “Sen de kamyonun geldiği yolu izlersin. Nereden yola çıktığını ve nerede durduğunu bilmek istiyorum. Bunu yapabilir misin Jude?”

“Kamyonu izlemek mi? Tabii ki yapabilirim,” dedi Jude ciddi bir ifadeyle. Sonra ekrandaki görüntüye döndü, onları her gördüğünde kanının donduğunu hissediyordu. “Ne istersen yaparım.”

Dördüncü Bölüm

Richard geniş odasının penceresinin yanında durmuş, pencereden görünen panoramik Londra manzarasına bakıyordu. Ama tüm başarısının ve gücünün sembolü olan bu manzarayı *gerçekten* gördüğü pek söylenemezdi. Kendini hasta hissediyordu, yorgun hissediyordu ve... korkmuş.

Güç ve başarı. Sanki hepsi uçup gitmişti, öyle hissediyordu. Masasına doğru yürüyüp masayı tuttu. Ağır ağır nefes alıp verdi. Bir yanıt bulacaktı. Zaten bir yanıt bulmuştu.

Kendi kendine her şeyin çözüme kavuştuğunu söylese bile, kafası şüpheyle doluydu. Uzun süredir Albert Fern'le ilgili bütün düşünceleri, onu ölüme gönderirken Derek'e karşı çıkışlarını, belleğinin derinliklerine gömmüştü. "*Elinde hiçbir şey yok, Richard... Elinde tam formül olmadan hiçbir şey yapamazsın... Yaşam döngüsü korunmalı...*"

Richard ürperdi. Eski patronundan, eski kayınpederinden, onu böylesine aşağılayan, kendisinin büyük işler üzerinde çalıştığı açıkken ona laboratuvarındaki gereksiz işleri yaptıran bu insandan nasıl da nefret ediyordu. Ama son gülen Richard olmuştu. Onu gidip Albert'la çalışması gerektiğine ikna eden, üniversitedeyken okuduğu bir makale olmuştu. Profesör Fern'le yapılmış bir röportajdı bu. Profesör bu röportajda kanser tedavisi üzerine

çalıştığından söz ediyor, bu korkunç hastalığa bir tedavi bulmadan önce yaşlanmanın çaresinin bulunmasından korktuğunu söylüyordu. Araştırmasını bitirmişti ve Richard'ın okuduğundan anladığına göre, adamın elinde gerçek bir sonuç vardı. Bu yüzden Richard, onun laboratuvarında çalışabilmek için bir iş fırsatının ortaya çıkmasını bekledi. Fırsat çıktığında o çoktan hazırды.

Her şey plana uygun gitti. Richard'ın hayal bile edemeyeceği kadar iyi hatta. Bir şey hariç...

Richard büyük deri koltuğuna doğru ilerleyip kendini koltuğa bıraktı. Sonra, Albert'ı öldürdüğü gün çalışma masasının üst çekmecesinden aldığı kâğıtları çıkardı; anlamsız karalamalar, denklemler, en parlak bilimadamlarının bile yorumlayamayacağı, akıp giden harf dizileri. Richard'ın kafasından çıkaramadığı şey, Albert'ın yaşam döngüsüyle ilgili söyledikleriydi. Yaşam döngüsü? Neydi ki bu?

Öfkeyle elindeki kâğıtları masanın üzerine çarptı. Daha önce defalarca, bu kâğıtları atmaya yeltenmişti. Bunlar anlamsız zıvalıklardı ve onlara gereksinimi yoktu. Albert'ın itirazlarına rağmen, emrinde çalışan bilimadamları ekibi, profesörün orijinal örneğinden yola çıkarak –Richard'ın ona verdiği isimle– Uzun Ömürlülük'ü yeniden üretebilmişlerdi. İlaç bütün testlerden ve denemelerden geçmiş, piyasaya çıktığında bütün dünyayı sarsmıştı. Albert Fern ise büyük buluşu kabul görüp uygulamaya konmadan ve yasallaşmadan önce doğal yollarla ölmüş bir dâhi olarak tarih kitaplarına geçmişti.

Richard bilim çevresinin, ilacı onun bulduğu hikâyesine hiçbir zaman inanmadığını biliyordu. Albert'ın “elim ve zamansız” ölümü, ilacın kökenine yönelik uydurma hikâyeler ortaya atılmasına, gerçeğin değişik anlatılmasına, en önemlisi, durumun olabildiğince şeffaflıktan uzaklaşmasına neden olmuştu. Bu arada şirket, tüm dünyadaki en güçlüler arasına girmişti. Ama şim-

di... Şimdi... Formüle ihtiyacı vardı. Albert'ın karalamalarını çözmesi gerekiyordu. Ama onlar Richard'a bir şey söylemiyorlardı; eskisi kadar anlaşılmazdılar. Albert'ın mezarından onunla alay ettiğini hissedebiliyordu.

Richard yumruğunu masaya öyle sert vurdu ki kâğıtlar havaya sıçradı. “Şu kahrolası yaşam döngüsü de ne?” diye bağırdı. “Formül mü? Nerede? Nerede? Seni aşağılık! Seni kahrolası ikiyüzlü, sinsî!”

Bağırdığı anda bile, bu anlık kontrol yitimini hemen durdurması gerektiğini biliyordu. Öfke ve kızgınlık hiçbir şeyi çözmezdi. Ama bu, yılların öfkesiydi. Albert'ın sözcüklerinin bir gün gerçek olup onu gafil avlamasından duyduğu korku ve kızgınlığın sonucuuydu. Albert bir şeylerin kesin olarak sonuca bağlanmasından her zaman hoşlanmıştı. Derek'e, Albert'ı bir yerlere kapatmaktansa öldürmesini söylemesinin nedeni de buydu. Net sonuçlar insanın ileriye doğru gidebilmesine olanak sağlardı. Karşıtlıklar, sorunlar; bunlarla etkin biçimde ilgilenmeli, bu sorunların büyü-yüp kontrolden çıkmasına izin vermemeliydi. Formülü saymazsak, bunu başarmıştı aslında. Formüle ihtiyacı olmadığını, düzgün bir örneğin de yeterli –hatta yeterliden de fazlası– olduğunu kendine ne kadar söylese de, bu pürüzlü sonun, bu bitmemiş işin bir gün geri dönüp onu gafil avlayacağından hep şüphelenmişti, hatta böyle olacağını içten içe biliyordu. Dr. Thomas virüsün mutasyon geçirdiğine dair saçma sapan konuştuğunda, Richard onu hemen susturmuştu. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Derek de biliyordu. İkisi de aslında yıllardır bunu bekliyordu.

Düşünmeliydi. İyice düşünmeliydi. Bir çıkış yolu bulmalıydı; bugüne kadar hep bulmuştu. Üstelik bunu yaparken de durumu kendinden yana çevirecekti. Her şey ne kadar umutsuz görünse de kriz durumlarında hep bir fırsat olurdu.

Telefonu çalmaya başlayınca Richard telefona isteksizce baktı. Hükümet'in başı Hillary Wright olmalıydı; daha fazla bilgi almak, açıklama istemek için kafa ütileyip duruyordu. Kimsenin ölmediği bir dünyada, ölmüş insanların cesetlerini gizlemek çok da kolay bir şey değildi. Uzun Ömürlülük en ufak bir enfeksiyona bile izin vermezken hastalıkları açıklamak kolay değildi. Tahmin ettiği gibi ölü sayısı artıyordu; birken iki olmuştu ve şimdi Pincent İlaç'ta yığılmış, özensizce kazılmış sığ çukurlara aceleyle gömülmeyi bekleyen yüzlerce ceset vardı. Pincent güvenlik görevlileri, insanlar hasta olduklarında onları alıyordu. Böylece insanlar bu dehşete tanık olmuyor, kapkara olmuş cesetleri görmüyorlardı. Çok şükür ki sonsuza dek yaşamak çoğu evliliğin er geç bitmesine yol açıyordu; yaşam boyu birliktelik sözü vermek çoğu insana fazla uzun geliyordu. Çocukları da olmadığından insanlar genelde yalnız yaşıyorlardı. Bu da Hükümet polisinin onları gecenin bir yarısında almasını ve öldüklerinde incelenmeleri için Pincent İlaç'a getirmesini kolaylaştırıyordu.

Richard telefona yanıt vermedi. Hillary bekleyebilirdi. Beklemek zorunda kalacaktı; düşünmeli ve bir çıkış yolu bulmalıydı. Şimdiye kadar onun sorularından kaçmış, gerektiğinde yalan söylemişti. Çözümü bulana kadar bir sorun olduğunu kabul etmeyecekti. Formüle ihtiyacı vardı; arayacağı buydu. Ama nasıl? Bir bilmece gibiydi, bir oyun gibi. Ama tek fark, kaybederse sonuçların korkunç olacağıydı. Albert'ı mezardan çıkarabilir miydi? Onu tekrar hayata döndürebilir miydi? Ona işkence ederek formülü ağzından alabilir miydi?

Güzel fikir, diye düşündü alaycı bir tavırla.

Ama hayır. Başka bir yolu olmalıydı.

Tekrar Albert'ın notlarına baktı. Anlaşılmaz karalamalar, sayfanın her tarafına çiziktirilmiş küçük küçük işaretler. Elindeki en iyi bilimadamı bunları çözmek için delice uğraşmıştı, ama hiç yararı yoktu. Formül bu sayfalarda gizli olamazdı, başka bir yer-

de saklı olmalıydı. Ama nerede? Richard Albert'ın evinin, arabasının, ofisinin, aklına gelen her yerin altını üstüne getirmişti. Her şeyi incelemişti; ölümünden sonra, birkaç hafta önce ve ölümlerinin sayısı beşe katlanıp bir şeylerin yolunda gitmediğini anladıktan sonra bir kez daha.

İçini çekerek kâğıtlardan birini alıp buruşturdu ve odanın öteki ucuna fırlattı. Bunu yaparken gözüne sayfanın altına çizilmiş bir şey çarptı; tanıdık bir şekildi bu. Bir çiçek resmiydi. Daha önce onu da bir karalama sanıp gözden kaçırmıştı, ama şimdi? Bunu daha önce bir yerde gördüğünü biliyordu. Ama nerede? İşte bunu anımsayamıyordu. Gözlerini kapayıp resmi daha önce gördüğü yeri zihninde canlandırmaya çalıştı, ama... yok, aklına hiçbir şey gelmiyordu. Derken gözlerini tekrar açtı. Resmin altına minicik harflerle tekrar tekrar aynı sözcükler yazılmıştı. “Yaşam döngüsü. Yaşam döngüsü. Korunmalıdır.”

Kapı vuruldu. Derek her zaman olduğu gibi sessizce içeri girdi. “Herhangi... Herhangi bir gelişme var mı diye merak ettim de,” dedi.

Richard kafasını kaldırıp çaresiz bir ifadeyle başını salladı. “Yaşam döngüsü,” dedi içini çekerek. “Elimde yaşam döngüsüyle ilgili şu saçma sapan karalamalardan ve çizimlerden başka bir şey yok.”

Derek düşünceli bir ifadeyle baktı. “Ben onu götürürken de bağırarak söylediği şey buydu.”

“Yaşam döngüsü mü? Bundan mı söz ediyordu? Bunun formülle bir ilişkisi var mı acaba?” diye sordu Richard emin olmayan bir ses tonuyla.

Derek bir an hiçbir şey söylemedi, sonra kapıya doğru yürüdü. “Bunu bulacaksınız efendim,” dedi. “Bulacağınızı biliyorum.”

Richard derin bir iç çekti. “Bana inanan tek kişi sensin,” dedi sessizce. “Umarım güvenini haklı çıkarırım. Teşekkür ederim Derek.”

Derek yumuşak bir ses tonuyla, “Ben teşekkür ederim efendim,” dedi ve odadan çıktı.

Jude kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için dikkatli bir bakışla etrafı kolaçan etti, ama kaygılanacak bir şey yoktu. Pip her zamanki gibi ortalıkta görünmüyordu ve Sheila da minderlerin üzerine uzanmış, Yeraltı destekçilerinden birinin birkaç hafta önce örgüte bağışladığı bir aşk romanını okuyordu.

Bilgisayarına hızlı bir bakış attı ve ses seviyesini kendisinden başka kimsenin duyamayacağı şekilde ayarladı. Pip, onun Peter kadar cesur ya da zeki olmadığını düşünüyor olabilirdi ama Peter bunu yapamazdı. Adrenalin damarlarına dolmaya başlarken Jude böyle düşünüyordu.

Vücudunu hafif bir ter tabakasının kaplamakta olduğunu hissediyordu. Yeraltı'nın ısısı düşünüldüğünde bunun odanın sıcaklığıyla ilgisi yoktu. Korkuyordu. Heyecanlıydı. Boyun kasları gerilmiş, gözleri iri iri açılmıştı, çünkü şu anda imkânsız bir şeyi yapıyordu, daha önce kimsenin yapmaya kalkışmadığı bir şeyi. Pip'in gözünde bir kahraman olmayabilirdi, ama Sheila ona güveniyordu ve bu fikri ona veren de işte buydu. Daha önce Pincenç İlaç'ın güvenlik sistemine girmişti, kaldı ki bu çok zor bir iş değildi. Pip'le tanışmadan önce de yaptığı bir şeydi. Ağ güvenliği onun dış dünyadaki ekmek kapısıydı. Ateş duvarları ve istediği yere girmesini sağlayan sistemin çatlak kısımları hakkında bilmediği şey yoktu. Ama şimdi işler farklıydı. Şimdi Pincenç İlaç'ın en iyi korunan bölümüne girmek üzereydi. Kimsenin göremediği şeyleri görecekti.

Yine de, Richard Pincenç'in kamera sistemine daha ilk denemesinde girebileceğini düşünmemişti. Orada oturup birkaç saat onu yakından izlemeyi beklemiyordu doğrusu.

Richard önünde duran kâğıttaki el yazılarına bakarken Jude onu sessizce izledi. Derken birinin yaklaştığını duyunca sesi biraz daha kısıtı ve ekranı küçültmeye hazırlandı. Ama gelen Pip değil, Sheila'ydı. Ekranı tekrar küçültmeyi düşündü ama yapmak istemiyordu. Şimdi değil. Bu kadar yaklaşmışken değil.

Sheila yaklaşıırken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu..." dedi kaygıyla.

Jude kafasını salladı. "Şişşşşt," diye fısıldadı. Sheila yanında ki sandalyeye çöktü, yüzü bembeyazdı.

"Sürekli şu resme bakıyor," dedi Jude alçak sesle. "Ve yaşam döngüsü diye mırıldanıp duruyor."

Sheila ona kaygıyla bakınca Jude kolunu onun omzuna attı. "Kayılanma. Burada güvendesin." Sheila ona doğru eğildi. Jude böyle durumlarda hep olduğu gibi, göğsünün hızla inip çıktığını hissetti.

"Yaşam döngüsü ne?" diye sordu Sheila fısıltıyla.

"Bilmiyorum. Ama sanırım şu şekilde bir ilgisi var. Bak." Görüntüyü çiçeğe odakladı. "Bu şekli daha önce bir yerde gördüm," dedi Jude. "Gördüğümü biliyorum. Ama nerede gördüğümü anımsayamıyorum."

Sheila ekrandaki resme dikkatle baktı. "Niye ona bakıyor?"

Jude kısa bir an Sheila'ya baktı, sonra tekrar ortalıkta kimse var mı diye etrafta göz gezdirdi. "Aslında... Dürüst olmak gerekirse, bunu Richard Pincen'tın da bildiğini sanmıyorum. Ama ona bakmaya devam ediyor, daha önce de kendi kendine bağırıp duruyor, bunun ne olduğunu soruyordu."

"Pip bu yaptığını biliyor mu?" diye sordu Sheila kaşlarını çatarak.

Jude başını iki yana salladı.

Sheila bunun üzerinde kısa bir an düşündü, sonra öne doğru eğildi. "Richard Pincen'tın odası çok güzelmiş," dedi soluğu kesilerek. "Büyük pencereler. İçerisi gayet sıcak görünüyor."

“Eh, eğer Richard Pincen’t’san olağan kurallar senin için geçerli değildir,” dedi Jude.

Sheila başını salladı. Sonra dikkatle Jude’a baktı. “Geçen gün. Ailemle ilgili bana bir şey söyleyecektin. Şimdi söyler misin?”

Jude başını eğdi. “Ailen mi? Bir şey yok. Hiçbir şey bulamadım. Söylemek istediğim buydu.”

“Gerçekten mi?” dedi Sheila şüpheyle.

Jude onun gözlerine bakmadan, “Gerçekten,” dedi.

“Çok yazık. Çünkü ne olduğunu biliyorum. Şu resmin yani.”

Jude tek kaşını kaldırdı. “Richard’ın baktığı resmin mi? Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte,” dedi Sheila omuzlarını hafifçe silkerek.

“E, söyle o zaman,” dedi Jude. Tek kaşını havaya kaldırmıştı.

Sheila dönüp ona baktı. O kadar yakınındaydı ki kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Jude kalbinin biraz daha yavaş atmasını diledi. “Eğer ailemi bulmaya söz verirsen söylerim. Onları gerçekten bulmaya söz verirsen.”

Jude’a dikkatle bakıyordu, Jude yanaklarının kızardığını hissetti. Pip bundan hoşlanmayacaktı, ama zaten Pip’i mutlu etmenin bir yolu yoktu. Her şey bir yana, söz konusu olan kişi Sheila’ydı. Belki de hiçbir şey bilmiyordu. Her zamanki gibi kafasından uyduruyordu.

“Tamam,” dedi.

“Söz veriyor musun? Ellerini göğsünde çapraz yapıp ‘sözümü tutmazsam öleyim’ de.”

“Ne?” Jude yüzünü buruşturdu. “Niye böyle bir şey yapayım ki?”

“Bir kitapta okumuştum,” dedi Sheila heyecanla. “Bunu yapmak zorundasın. O zaman doğru söylüyorsun demektir.”

“İyi,” dedi Jude hafifçe sırtarak. “Ellerimi göğsümde çapraz yaptım ve söylüyorum işte, sözümü tutmazsam öleyim. Ee, neymiş? Tabii gerçekten biliyorsan.”

“Elbette biliyorum,” dedi Sheila alçak sesle. Ayağa kalkıp Jude’un arkasına geçti. “Görüntüyü tekrar yaklaştır.”

Jude kendisine söyleneni yaptı.

Sheila memnun bir şekilde başını salladı. “Sen motifi hatırlamadın mı?”

Jude resme tekrar baktı. “Sanırım bir yerlerden hatırlıyorum. Ama... Ama bir türlü tam olarak çıkaramıyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Sheila. “Bu Peter’ın yüzüğündeki motif.”

“Peter’ın yüzüğü mü?” Jude, Sheila’ya şüpheyle baktı, sonra tekrar bilgisayara döndü. Soluğunu yüksek sesle bıraktı. “Haklısın. Bu Peter’ın yüzüğünün üzerindeki şeklin aynısı. Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Dikkatimi çeken bir şeydi,” dedi Sheila. “Söyle hadi, ailemi arayacaksın değil mi? Londra’daki bütün Palmerlara bakacaksın. Şimdi bak, hemen.”

Jude belirsiz bir ifadeyle, “Bakacağım,” dedi. Ama akli çoktan başka bir şeyle meşgul olmaya başlamıştı bile. Peter’ın yüzüğü. Yaşam döngüsü. Richard niye ona bakıyordu? Niçin onu istiyordu? Bunu öğrenecekti. Ne olup bittiğini bulacak, Pip’in ona yepyeni bir gözle bakmasını sağlayacaktı. Birden kahramanlaşacak, zafer kazanan direnişçi olacaktı. Peter değil. Artık değil.

“Peki, haydi başla o zaman,” diye ısrar etti Sheila.

Jude ona dalgın dalgın baktı.

“Ailemi arayacaktın ya.” Dudakları hafifçe titriyordu. “Söz verdin Jude. Söz verdin.”

Jude derin bir iç çekti. “Sheila, aileni aramayı bırak, tamam mı? Vazgeç. Aile dediğin şey o kadar da güzel bir şey değil. Ben benimkilerden çoğu zaman nefret ediyorum.”

Sheila ona öfkeyle baktı. “Ben vazgeçmek istemiyorum,” dedi. “Onları bulacağına söz verdin. Söz verdin!”

“Biliyorum,” dedi Jude huzursuzca. Konuşurken yüzü kızarıyordu. Pip’in kapı eşiğinde durmuş onları izlediğini görebiliyordu. Konuştuklarını duyabilecek mesafede değildi, ama yine de Sheila’ya ailesiyle ilgili bildiği şeyleri söyleme riskini göze alamıyordu. Böyle bir şeye söz vermesi çok budalacaydı. “O kadar kolay değil.”

“Evet,” dedi Sheila dişlerini sıkarak. “Öyle olmadığını tahmin ediyorum. İnsanlara güvenmenin çok mantıklı bir şey olmadığını da biliyorum. Öyle değil mi Jude? Tüm yaptıkları seni yarı yolda bırakmak.”

Ayağa kalkıp koşarak odadan çıktı. Aklı karışmış bir ifadeyle Jude’a bakan Pip’i iterek geçti.

“Seni asla yarı yolda bırakmadım,” dedi Jude çaresizce. Ona doğru dönerken sesini yükseltse de artık çok geçti. Sheila artık onu duyamazdı. Zaten söylediği şeye kendisi de inanmıyordu.

Beşinci Bölüm

Anna piknik için domatesleri doğruyordu. Her fırsatta Molly'nin üzerinde yattığı, yerdeki minder yığınına bakıyordu. “Güzel,” diye mırıldandı. Molly dünyadaki en güzel varlıktı; Anna zamanın nasıl geçtiğini anlamadan ona saatlerce bakabilirdi. Kızına. Biricik Molly'sine.

“Hazır mısınız?” Peter mutfağa girdi. Eğilip Molly'yi kucağına aldı. Molly'nin gözleri birkaç saniyeliğine açıldı, önce irkilerek kollarını yukarı uzattı, sonra başını Peter'ın omzuna yaslayıp uyumaya devam etti. Anna önündeki domateslere döndü.

Aslında on dakikadan önce hazır olamayacağını bildiği halde, “Beş dakika,” diyerek yalan söyledi. Ama Molly kollarındayken, genelde sabırsız biri olan Peter'ın beş dakikanın on ya da on beş dakikaya çıktığını fark etmeyeceğini de biliyordu. Anna için zaman, özgürlüğün verdiği gerçek bir lükstü. Bileğe Gömülü Zaman, etinin altındaki saat, ona hep Büyük Depo'daki her dakikanın hesaplandığı günleri hatırlatıyordu. O saatin sesi, tüm Artıklara zamanın onlara ait olmadığını, Yasallara ait olduğunu hatırlatıyordu. Ama artık onu hep uzun kollu giysilerle örtüyor ve gözü ona çarptığında bile kalp atışları hızlanmıyordu. Artık zamanı ona aitti. Eğer pikniğe geç kalırlarsa bunun hiçbir önemi

yoktu. Kendi küçük ailesi, kendi güvenlikleri dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Molly'nin biraz önce yattığı, üzerlerinde vücudunun izinin hâlâ seçilebildiği yastıklara baktı. Bir şey söylemek, Peter'a daha birkaç dakika önce yastıkların altına sokuşturduğu, ona gelen mektuptan bahsetmek için ağzını açtı. Ama sonra tekrar kapadı. Onun ne diyeceğini biliyordu. Mektup moralini bozacaktı.

"Benim küçük Molly'im nasılmış bakalım?" diye sırttı Peter. Kızını burnundan öpünce uyku mahmuru gözlerinin ağır ağır açılmasına neden oldu. Molly şirin sesler çıkardı. Anna mutfak tezgâhındaki işine döndü, kalbi hızla atıyordu. Mektubun kimden geldiğini ve içinde ne yazdığını çok iyi biliyordu. Ama aynı zamanda Peter'ın onu okumayacağını da biliyordu. Mektubu kızgın bir tavırla reddedecek, Anna'ya isterse mektubu kendisinin açabileceğini ama içinde ne yazdığını bilmek istemediğini, ne mektupla ne onu gönderen kişiyle hiçbir şekilde ilgilenmediğini, gönderen kişi ne düşünürse düşünsün onun bir annesi olmadığını söyleyecekti.

Haklıydı da. Anna onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bir şeyleri reddetmekle o şeyin gerçekliğinin yok olmayacağını da biliyordu. Peter'ın annesi Bayan Pincent'di. Anna'nın zorba işken-cecisi, hâlâ zaman zaman kendisini izlediğini, eleştirdiğini hayal ettiği kadındı. Hâlâ delicesine memnun etmek istediği kadındı. En umutsuz anlarında acısını paylaşmaktan geri duramadığı kadındı. Molly'yi tanımadan yaşamak? Ben'i tanımadan yaşamak? Korkunç bir şeydi...

Peter, Molly'yi hafifçe havaya atarken, "Uyumaya çalışıyor," dedi Anna. Kendini yaşadığı ana dönmeye zorluyordu. "Uyku pı-sırıklar içindir," diye yanıt verdi Peter. "Bence oynamak istiyor. Öyle değil mi Molly?"

Molly'nin suratına kocaman bir gülümseme yayılınca Peter muzaffer bir tavırla kızını gösterdi. "Gördün mü?" diye sırıttı. "Sana söylemiştim."

Anna başını sallayıp kendini gülümsemek için zorladı. Mektubu söylemek günü mahvetme riskini göze almak demektir. Söylememek de Peter'dan bir şey saklamak anlamına gelecekti. Anna sırların küçük ihanetler olduğunu iyi biliyordu. Kaçışını Sheila'dan saklamış, savunmasız arkadaşını Bayan Pincen'tin ve Büyük Depo'daki herkesin insafına bırakmıştı. Böylece Richard Pincen'tin onu oradan alıp bilimsel emelleri için kullanmasına olanak tanımıştı. Daha önce de dostu olduğunu sandığı bir kadının için bir sır saklamıştı. Ama kadının bir Yakalayıcı olduğu ortaya çıkmış, onu tutuklamıştı ve bu süreçte neredeyse Molly'yi kaybediyordu. Sırların varlığı hiçbir şekilde iyi değildi. Sırların insanları koruyacağı varsayılıyordu, ama hiç de öyle olmuyordu. Her zaman işlerin daha da kötüye gitmesine neden oluyordular.

"Peter," dedi tereddütlü bir sesle. "Bu sabah sana bir mektup geldi."

Peter ona bir an baktı, gözlerindeki neşe anında kaybolmuş, bu neşenin yerini hiçbir zaman Anna'ya çevrilmese de onu huzursuz eden sert bir bakış almıştı. "Bir mektup daha mı?" Kayıtsızlığı sesinden belliydi. "Eh, o mektuba ne yapacağını biliyorsun."

"Hâlâ yazmaya devam ediyor," dedi Anna. Konuşurken boğazı kuruyordu. "Şey... Şey yapamaz mısınız?"

"Ne yapamaz mıyım?" Peter ona döndü. "Hayatını cehenneme çeviren kadına yanıt mı yazayım? Ben'i kim öldürmeye çalıştı? O kötü biri Anna. Onunla hiçbir ilgim yok."

Anna başını salladı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama o senin annen." Bunun onun için ne büyük bir anlam taşıdığını Peter'a açıklayamıyordu. Kendi annesi ona hemen hemen bir yabancıydı. Onunla sadece kısa bir süre birlikte olmuş, onu sevmiş ve

ondan tekrar ayrılmak zorunda kalmıřtı. řimdi kendisi de bir anneydi ve anne olmak onu dűřündűğünden hem daha gűçlü hem daha kırılğan yapmıřtı.

Peter başını iki yana salladı. “O benim annem değil,” dedi kısaca. “Benim annem yok.” Sonra iini çekti. “Bu mektuplar nasıl olup da Yeraltı’na kadar ulaşıyor? Benim anlamadığım bu.”

“Burada oturanlardan biri...” dedi Anna tereddűtle. Bayan Pincent’in daha önceki mektuplarıyla ilgili bildikleriyle Peter’ı daha fazla kızdırmak istemiyordu. “Yeraltı Hareketi’nin destekçilerinden biri.”

“Ne? İletişim mekanizmasını Richard Pincent’in kızı için mi kullanıyorlar?” diye sordu Peter iğneleyici bir tonda.

Anna, “Bilmiyorum,” dedi sessizce.

Peter bunu bir sűre dűřűndű. “Ona yazmamı istiyorsun, öyle deėil mi?” dedi sonunda. “Bu kadının senin űzerindeki etkisinin nedenini anlayamıyorum, ama ona yazmamı ve onu affettiėimi söylememi istiyorsun. Bu sapkın maskeli psikopatın ölmeden önce huzur bulmasını istiyorsun.” İsrarla Anna’ya bakıyordu, ama Anna bir řey söylemedi. Sonra Peter bařını salladı. “Ama bunu yapmayacaėım. Onun mutsuz ölmesini istiyorum Anna. Yaptıklarından dolayı acı çekerek ölmesini istiyorum.”

Anna bir adım geri ekildi. Gözleri yařlarla dolmuřtu ve nedenini bilmiyordu. Bayan Pincent için aėlamıyordu. Onun için olamazdı. O zaman kendisi için mi aėlıyordu? Bunu bilmiyordu. Kendi kendine kafasını salladı. Bunun nemi yoktu. Peter haklıydı; Bayan Pincent ktű biriydi. Onun űzerinde bir etkisi yoktu. Yoksa var mıydı? Ellerini nlűėüne silerek, “İyi. Gidip Ben’i uyandırayım,” dedi Anna.

“Tamam. Bu arada ben de mesajlarımı kontrol edeyim. Bana yazmasını istediğim insanlardan gelenleri,” diye mırıldandı Peter.

Anna odadan çıkarken onun bilgisayarı açtığını fark etti ve istemsiz olarak kaşları çatıldı. Belki de Bayan Pincen'tin onun için tuhaf bir etkileyciliği vardı, eski müdiresini zaman zaman düşünüyordu. Ama Peter'in bir zaafının yaşamlarında çok daha fiziksel ve kalıcı bir varlığı vardı, üstelik çok daha fazla vakit tüketiyordu. Bu zaaf, bilgisayardı. Bu alet onların dış dünyayla, Peter'in üvey kardeşi Jude'la ve Yeraltı'yla olan bağlantısıydı. Peter için bilgisayar onun hayatla olan bağlantısıydı. Anna içinse bu güvenli Yeraltı evindeki rahat kır yaşamının sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatan rahatsızlık verici bir şeydi. Peter her fırsat bulduğunda bilgisayarın önüne oturuyor, mesaj gönderiyor, yeni programlar indiriyor, Uzun Ömürlülük ilaçlarıyla, Pincen İlaç'la, nefret ettiği her şeyle ilgili araştırma yapıyordu. Anna bunu anlıyordu ama bazen içinden bilgisayarı parçalayıp tamamen ortadan kaldırmak geçiyordu.

Anna odaya girdiğinde Ben yatağında uyanıktı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatağında ayağa kalkmıştı.

Anna yaklaştığı sırada, "Anninanna!" dedi heyecanla. Onu böyle çağırması, Anna'nın ona annelik yapmasına rağmen aslında ablası olduğunun defalarca açıklanmaya çalışılmasından kaynaklanıyordu. O yüzden Anna'ya ya "Anni" ya "Nanna" ya da "Anninanna" diyordu. "Anninanna, al beni. Al."

Anna onu kucağına aldı. Ben, küçük kollarını kısa bir an Anna'nın boynuna doladı, sonra yere inmek için kucağında kıvranmaya başladı. Anna onu koridora bırakıp mutfaka doğru yönlendirdi. Mutfak kapısını açtı, birlikte içeri girdiler.

"Teter," dedi Ben, Peter'a doğru yalpalaya yalpalaya ilerlerken. "Teter, oyun." Bir yandan da bunun sanki mantıklı bir düşünce olduğuna karar vermişçesine kafasını sallıyordu. Anna onu seviyordu; masumiyetini, onu gören birilerinin Yakalayıcıları arayacağından habersiz saflığını seviyordu. Yaşlıların sonsu-

za kadar yaşamayı sürdürmeye çalıştığı bu dünyada çocuk yoktu. Onlara yer yoktu. Ne onlara göre kurulmuş bir düzen vardı, ne de varlıkları hoş karşılanıyordu. Yeni yaşamlar yaşlıların yaşamının sonsuzluğunu ve faydasızlığını vurgulamaktan başka işe yaramıyor, diye düşündü Anna. İnsanlar bu yüzden çocuklardan korkuyor, dedi kendi kendine. Çocukları ihbar edip Hükümet'e haber vermelerinin nedeni buydu. Ben ile Molly'yi gizlemelerinin, herkesten uzak olduğu için onlara başka hiçbir yerde bulamayacakları özgürlüğü ve bağımsızlığı sağlayan bu evi, bu yeri terk edememelerinin nedeni de buydu.

"Teter!" Peter'ın bilgisayar başında oturduğunu görünce Ben'in gözleri keyiften iri iri açıldı. Sonra hemen ona doğru koştu. Anna yüzünde alaycı bir gülümsemeyle Molly'nin Peter'ın omzunda uyuduğunu fark etti. "Teter oyun. Teter oyun."

Ama Peter arkasına dönerek Ben'i kucaklayıp saçlarını okşayarak ona gülümseyeceğine, öylece duruyor, hiç hareket etmiyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı, Anna ona doğru ilerledi. Peter kaşlarını çatmış bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Peter," diye çıkıştı. "Ben oyun oynamak istiyor."

"Şimdi olmaz." Sesi gergindi. Anna, omuzlarının da dimdik durduğunu fark etti.

"Ne var?" diye sordu. Kalbi aniden hızla atmaya başlamıştı. "Ne oldu?" Olası felaketler birbiri ardına kafasının içine üşüşüyordu. Jude ölmüştü. Pip ölmüştü. Yeraltı Hareketi çökmüştü. Richard Pincent onları bulmuştu. Yakalayıcılar geliyordu. Her şey bitmişti. "Kötü bir şey mi oldu?" Anna eğilip Ben'i kucağına aldı, gözleri kaygıyla Molly'ye döndü. "Peter, bana ne olduğunu söyle."

Peter ağır ağır bakışlarını Anna'ya çevirdi. Sonra başını salladı. "Bir şey yok. Hiçbir şey yok. Jude'dan gelen bir mesajı okuyordum sadece."

“Ne diyor?” dedi Anna. Sanki boğuluyordu, içinde kötü bir his vardı. *Başladı. Kötü bir şey olacağını biliyordum zaten, işte oldu.* “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Peter tedirginlikle. “Pek fazla bir şey söylemiyor. Sadece tetikte olun, diyor.”

“Biz zaten sürekli tetikteyiz,” dedi Anna etrafına üzgün bir bakış atarak. “Günde sadece iki saat dışarı çıkıyoruz, asla arkamızda iz bırakmıyoruz ve...”

“Ve iyi olacağız,” dedi Peter ayağa kalkıp ona doğru gelerek. “Dediğim gibi, bu bir uyarı değil. Muhtemelen sadece bir hatırlatma.”

“Bir hatırlatma mı?” dedi Anna dudaklarını ısırarak. “Emin misin?”

Peter onu kendine çekti. “Anna, burada güvendesiniz. Güvende olduğumuzu biliyorsun. Kimse bizi bulamaz, ayrıca bulsalar bile seni korurum.”

“Söz mü?” dedi Anna teredditle.

“Söz,” dedi Peter. Gözleri bilgisayar ekranına dönerken Anna’nın başını dalgın bir tavırla öptü. “Ama yine de ne olup bittiğini bilmek isterdim. Burada her şeyden uzakta, hastalıktan yeni çıkmış bir çocuk muamelesi görmekten hoşlanmıyorum.”

Söyleyiş tarzındaki bir şey Anna’nın midesinin kasılmasına neden oldu. Son zamanlarda birkaç kez Peter’in, gözlerinde tanıdığı ve korktuğu bir bakışla odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaştığına tanık olmuştu. Bunlar etrafı ok gibi tarayan gözlerdi; düşünen, fark eden, plan yapan. “Bilmemek benim umurumda değil,” dedi çabucak. “Bu ödenmesi gereken küçük bir bedel sadece.” Derken gözlerini hemen çocuklara, sonra tekrar Peter’a çevirdi. Peter başını salladı.

“Haklısın,” dedi çabucak. “Tabii ki haklısın.”

Anna *haklıyım*, diye düşündü meydan okurcasına. Özgürlüklerini, bu yeni yaşamlarını kazanmışlardı.

“Burada mutluyuz,” dedi nedenini tam olarak bilmeden. “Burada mutluyuz, öyle değil mi?”

Peter ona birkaç saniye baktı, sonra gülümsedi. “Tabii ki öyleyiz Anna. Mutluyuz. Ee, pikniğe gidiyor muyuz?”

Anna, Ben’i Peter’a verip tekrar mutfak tezgâhına dönerek, “Evet, piknik,” diye onayladı.

“Niknik,” dedi Ben hemen. Peter’ın elinden tutup onu mutfak kapısına doğru çekti. “Niknik, oyun.”

Altıncı Bölüm

Jake Gardner yataktan güçlükle kalkıp acı içinde, yavaş yavaş banyoya gitti. Gereğinden fazla su kullanmaması için onu uyaran, soğuk suyun sıcak sudan daha çok zindelik verdiğini ve sağlıklı olduğunu hatırlatan kadın sesini duymazdan gelerek sıcak su musluğunu sonuna kadar açtı. Küvet sıcak suyla dolar-ken küvetin kenarına yaslandı. Bu küvet, yüksek vergilere ve onu kaldırması için gelen tehditlere rağmen vazgeçmeyi reddettiği bir lükstü. Ürperdi, yüzü kızarmış, derisi sarımsı tuhaf bir renk almıştı. Kendine bakıp bunun üzerinde uzun süre kafa yormasına, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışmasına rağmen bunun ilk ne zaman ortaya çıktığını hatırlayamıyordu. Susuzluk da yeniydi. Sanki vücudu günlerdir susuz kalmış gibi hissediyordu. Ateş, diye düşündü. Sonra bu fikri aklından uzaklaştırdı. İmkânsızdı. Komikti.

Jake bütün hastalıkları biliyordu. Tavuk üretim çiftliğinde bütün gün bunlarla uğraşıyordu. Ama insanlar tavuk değildi. İnsanlar için geçerli olan kurallar farklıydı. İnsan hastalığı diye bir şey yoktu. Başka bir açıklaması olmalıydı. Belki son günlerde kendini çok yormuştu.

Kendini küvetin içine bıraktı. Dişleri hâlâ birbirine çarparken vücudunu saran sıcaklığın verdiği mutlulukla içini çekti.

Halkımızda görülen bir salgın. Bu cümleyi bir yerden hatırlıyordu, ama nereden olduğunu çıkaramıyordu. Salgın. Kıran. Hiç farkında olmadan bunları düşünmeye başladığını fark etti. Ama bunlar çılgınca düşüncelerdi. Artık salgın falan yoktu. Tanrılar da yoktu. Artık yüce güçler yoktu, tabii ki Hükümet dışında. Bu küveti atmamasının cezası mıydı bu acaba? Müsrif olmasının bir bedeli miydi?

Başını salladı. Zihni sanki kendisine ait değildi. Deli gibi koşturuyor, oraya buraya sapıyordu. Her şeyin tuhaf görüldüğü ve hareketli olduğu, olağan fizik kurallarının geçmediği bir rüyadaymış gibiydi. Bir de üşümeseydi. Bir de kemiklerini ısıtmayı başarabilseydi.

Onları ayır. Eğer hasta olanları ayırmazsak hastalık yayılır. Tüm kümesi ilaçla. Onları hemen elden geçirmeliyiz. Kendini, onu yakalayacak kişiden sendeleyerek kaçan bir tavuk olarak görüyordu. Koca vücudu incecik bacaklarına göre çok ağırdı. Diğer tavuklara çarpıyor, tüm bu çabasının boşuna olduğunu, öleceğini, onlar tarafından alınıp götürüleceğini biliyordu.

Hayır, ben bir insanım. İnsanlar hasta olmaz. Uzun Ömürlülük. Uzun Ömürlülük ilacımı almadım mı? Evet. Evet aldım. Biraz daha alacağım. Şimdi. Su hâlâ sıcaktı. Suyun içinden çıkmak istemiyordu. *Sonra. İlacı sonra alacağım.* Bugün işe gitmemişti. Dün de öyle. Kovulmuş muydu? İnsanlar ne diyordu? Yarın gitmeliydi. Sadece biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Yorgunluktu işte, gayet açık ve basitti. Belki de bir böcek tarafından ısırılmıştı. Vücuduna baktı ve ağzı dehşetten bir karış açık kaldı. Küçülüyor, çekiliyor gibiydi, kendi gözleri önünde eriyip gidiyordu. Vücundaki su, kan sanki etinden sızıp gidiyormuş gibi kemiklerini örten deri çekiyordu. Hayır, ışığın ona oynadığı bir oyun olmalıydı bu. Kafasını sallayıp tekrar bedenine baktı, ama aynı dehşet veren görüntüyle karşılaştı. Derisi kemiklerinin içine doğru çe-

kiliyor, kararıyor, büzülüyordu. Halüsinasyon görüyordu. Öyle olmalıydı. Ama acı, dayanılmaz bir acı vücudunu kaplıyor, soluk borusu tıkanıyordu. Havaya ihtiyacı vardı, suya ihtiyacı vardı, ihtiyaç...

Sokak kapısının açıldığını duymadı. Dehşet içinde, iki adamın banyosuna girdiğini gördü; ağzı açıktı ama ses çıkaramıyordu. Kendini bir balık gibi hissediyordu. Oksijen solumaya çalışan, suyun içinde çaresizce çırpınıp duran bir balık gibi.

Adamlar ona baktılar, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Jake bu bakışı tanıyordu, hasta tavukları diğerlerinden ayırıp bacaklarından tutarken ve duraksamadan tek hareketle boyunlarını kırarken onun da yüzünde bu bakışın aynısı olurdu.

“Ben hasta değilim,” diye karşı çıktı. “Hava soğuk. Biraz ısınmam lazım. Ben...”

Adamlar birbirlerine baktılar, ikisi de tek kaşını kaldırmıştı ve yüzlerinde alaycı bir gülüş vardı. Sonra birisi cebinden metal bir çubuk çıkarıp suyun içine attı. Jake’in gözleri anında koskocaman açıldı ve vücudu sarsılarak titremeye başladı, nefesi ciğerlerinden ıstırap dolu bir uluma şeklinde çıkıyordu. Sonunda ciğerlerinde hiç hava kalmadı, akıntı işini yapmıştı.

Adamlar sessizce küvetin suyunu boşalttılar. Cesedin güvenli bir şekilde hareket ettirilip ettirilemeyeceğini kontrol ettikten sonra sarıp kamyona taşıdılar.

“Çok çabuk öğreniyorsun,” dedi Jude övgü dolu bir sesle. Sheila gelen mesaj kutusundan bir mesaja ulaşmak için Yeraltı güvenlik ağında becerikli bir şekilde ilerliyordu. Sheila omuzlarını silktili, ama içten içe mutluydu.

O olayın üzerinden birkaç gün geçmişti ve Jude tutmadığı sözünü telafi edebilmek için sonunda Sheila’ya bilgisayar kullanmayı öğretmeyi kabul etmişti. Bu ciddi bir savaştı. Jude için

bilgisayarı her şeyden daha önemliydi ve Sheila yanlış tuşa her bastığında onun yüzünü buruşturduğunu görüyordu. Ama Jude, Sheila'nın onu ne kadar yakından izlediğini bilmiyordu. Bu sayede ne kadar çok şey öğrendiğinden haberdar değildi. Sheila'nın tek ihtiyaç duyduğu, tuşlara dokunabilme fırsatıydı.

Sheila küçük bir gülümsemeyle, "Evet, öyleyimdir," diye onayladı. Jude'a dönüp yüzüne kısa bir süre dikkatle baktı. Gözleri dışında Peter'a çok benziyordu. Peter'ın gözleri fıldır fıldır bakıyor, delici bakışlarla sürekli etrafı kolaçan edip duruyordu. Jude'un gözlerinde ise huzur vardı. Ailesini bulmaya yardım etmediği için ona duyduğu kızgınlığa rağmen, bu gözler ona olan güvenini tazeliyor, ona güven telkin ediyordu. Jude ortalıktayken Sheila kendini emniyette hissediyordu. Onun neden sürekli kendini savunma gereksinimi duyduğunu, neden sürekli olarak Peter'la rekabet halindeymiş gibi görüldüğünü bilmiyordu. Ona göre Jude bu yarışta kazanırdı. Peter sürekli başını derde sokan türde bir insandı. Jude ise insanın başını beladan kurtaran türde bir insan.

Mesajı yanıtlamasını sağlayacak olan bir sonraki adımı hatırlama çabasıyla ekrana bakarken, alını dikkatini toplama çabasıyla kırıışmıştı. Bilgisayarların çok sıkıcı aletler olduğu yolundaki karşı çıkmalarına rağmen -bu karşı çıkışlar aslında bir savunma mekanizmasıydı, çünkü onlar hakkında çok az şey biliyordu ve bu karşı çıkışlar aslında bilgisayarlara karşı duyduğu derin ilgiyi gizlemesine yarıyordu- Sheila bir bilgisayar kendi başına kullanma fırsatının üzerine atlamıştı. Jude'un bilgisayarının bilgiyle dolu bir hazine sandığı olduğunun farkındaydı. Bu bilgisayar sayesinde istediği kişiyle iletişim kurabilir, istediği her şeyi bulabilirdi. Aylardır onu dikkatle izliyor, onun gizlerini nasıl çeceğini, onu kendi amaçları için nasıl kullanacağını öğreniyordu. İşin aslı, gizli bir planı vardı, gizli ve tehlikeli bir planı. Her düşündü-

günde tüylerinin ürpermesine neden olan bir planı. Jude'un bunu anlamayacağını biliyordu, eğer şansı olursa onu durdurmaya kalkardı ve günde kim bilir kaç kez fikrini değiştirmeyi düşünmesine neden olan tek şey buydu.

Ama bunu yapması gerektiğini de biliyordu. Jude Yeraltı'yla, onun nemli ve soğuk odalarıyla, sağladığı kıt kanaat yiyeceklerle yetiniyor olabilirdi, ama Sheila'nın hayalinde daha iyi bir hayat vardı. Kaderinin bu olmadığını biliyordu, bu hayat onun için değildi. Aynen Anna gibi bir Artık olarak damgalanmış olabilirdi, ama öyle olmadığını biliyordu. Anne babasını hatırlıyordu. Onların kendisine Yasal olduğunu, çok özel olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Onlardan koparılıp alındığı geceyi de hatırlıyordu. B  y  kannesiy  le büyükbabasının evindeydi. Birileri Yakalayıcıları çağırmıştı ve büyükannesinin elinde gerekli evraklar yoktu. B  y  kannesinin haykırışlarını, pis kokan, kaba saba bir adam tarafından alınıp götürüldüğünü hatırlıyordu. Sonra hiç yaşamaması gereken bir hayat başlamıştı onun için. Büyük Depo'da anne babasının gelmesini bekleyerek; Dışarı'yı, her şeyin sıcak ve yumuşak olduğu, yiyeceğin daima el altında bulunduğu, bir koltuğa uzanıp hayallere dalabildiği bolluk ülkesini hayal ederek geçen bir çocukluk yaşamıştı.

Sonunda Büyük Depo'dan değil de, Kıymetli Mal olarak gönderildiği Pincen  t İlaç'tan kaçırılıp kurtarıldığında, ka  ışının onu daha iyi bir hayata götüreceğini d     nm    tı; Yeraltı'na değil. Burası da Büyük Depo'dan çok farklı değildi; küçük gri odalar, yapılacak birçok i  , kurallar. Burada zalimlik yoktu, ona kötü davranılmıyor, kendisinden nefret etmesi için uğraşılmıyordu, ama yine de burası beklediği dünya değildi. Hatta o dünyayla en ufak bir yakınlığı bile yoktu. O eski yatak odasını, annesinin kucaklayışlarının sıcaklığını, dünyadaki tüm yiyecekleri ve alabileceği tüm sevgiyi istiyordu.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle Jude'a dönerek, "Eğer sürekli arkamdan beni izlemezsen çok daha rahat öğrenebilirim," dedi.

Jude başını iki yana salladı. "Şu anda kullandığın benim bilgisayarım. Ben yanında olmadan kimse bilgisayarımı kullanamaz."

Sheila kaşlarını çatı. "Bana güvenmiyor musun yani?"

"Bu bilgisayarda çok fazla şey var. Demek istediğim bu. Yani bu bilgisayar çok önemli. Eğer bir hata yapıp yanlış bir tuşa basarsan..."

"Basmam," diye üsteledi Sheila. "Pip sana güvenmediği için sürekli şikâyet ediyorsun, ama sen de en az onun kadar kötüsün."

"Değilim," dedi Jude. Gözleri iri iri açılmıştı. "Bu farklı. Bu..."

Duraksadı.

Sheila, zafer kazanmış bir tavırla, "Gördün mü?" dedi. "Sen de onun kadar kötüsün."

"Hayır değilim," dedi Jude sert bir tavırla. "Tamam." Yavaşça yerinden kalktı, sanki büyük bir mıknaatısın çekim gücüne karşı savaşmış gibi hareket ediyordu. "Tamam. Seni birkaç dakikalığına yalnız bırakacağım. Şu tuşa basmadan gerektiğini biliyorsun, değil mi? Eğer emin olmadığın bir şey olursa, herhangi bir şey..."

"Sana sorarım," diye söz verdi Sheila. Nefesini tutup Jude yeterince uzaklaşarak, ne yaptığını görmeyeceğinden emin olana kadar bekledi. Sonra kalbi küt küt atarak dosyalar arasında dolışmaya başladı, aynen Jude'un yaptığı gibi yapıyordu. Yakında, istediği her şeye ulaşacaktı. Şu andan itibaren kendi başının çaresine bakacaktı. Her şey yoluna girecek, iyi olacaktı.

Yedinci Bölüm

Anna önündeki kâğıda bakıyordu. Sonra onu alıp buruşturarak, bir top haline getirip çöp kutusuna fırlattı. Düşünceli düşünceli tavana baktı, bir şey arıyordu ama ne aradığını bilmiyordu. Gereksinimi olan şey ilham değildi, bundan daha fazlasıydı. Haftalardır, aylardır kafasını meşgul eden bir sorunun yanıtını arıyordu: Eski müdiresine yanıt yazmalı mıydı? Bayan Pincen't'i dertlerinin dışında mı tutmalıydı? Peter'ı hayal kırıklığına uğratar mıydı? Bu davranışı güçten mi, yoksa zayıflıktan mı kaynaklanıyordu?

İçini çekti. Büyük Depo'daki yaşam her zaman keskin çizgilerle belirlenmişti: iyi, kötü; doğru, yanlış; yararlı, gereksiz... Şimdi hiçbir şey net değildi. Peter bunu kafaya takıyor görünmüyordu. Onun kendi prensipleri, kendi inançları vardı ve bunlar, Anna'nın görebildiği kadarıyla, Yeraltı'nın öğretileriyle kendi sezgisel doğrularının bir karışımından oluşuyordu. Ama Anna her gün mücadele etmek zorundaydı. Bu sadece Dışarı'da olmasından değil, aynı zamanda anne olmasından da kaynaklanıyordu. Çoğu zaman akılcı düşüncelerden çok çocukları için duyduğu korku ve kaygının etkisiyle davrandığını hissediyordu. Artık onları nerede koruması ve nerede durması gerektiğini bilmiyordu. Bayan Pincen'a gelince, o canavarın tekiydi. Anna bunu

biliyordu. Ama çocuğunun öldürüldüğünü düşünürken, tarifsiz acılar çektiğini de biliyordu. Bu, onun suçlu konumunu değiştirir miydi? Aslında Peter, Bayan Pincen'tin uzun zamandır özlemini çektiği oğluydu; kadın bundan habersizken kaçmamış olsalardı, Bayan Pincen onu bir hayvan gibi öldürtecekti. Belki de kaçınılmaz ölümüne kadar mutsuzluğuyla baş başa yaşamaktan başka hiçbir şey hak etmiyordu.

Zaten Anna'dan haber almak Bayan Pincen'ti hiçbir şekilde hoşnut etmeyecekti. Özellikle de gerçekleri onun ağzından duyduğunda ve Peter'in onun varlığını kabul etmediğini öğrendiğinde. Anna ona yalın bir şekilde gerçekleri söyleyecekti. Bu, Bayan Pincen'tin başka mektup yazmasını engelleyecek, oğlundan asla gelmeyecek bir yanıtı beklemeyi bırakmasını sağlayacaktı.

Bir canavar bile bunu hak etmez miydi?

Anna yavaşça soluğunu bıraktı. Peter isterse bunu yapabileceğini söylemişti. "İstiyorsan kendin yaz," demişti. Gerçekten kastettiği bu muydu? Bunu ona soramazdı. Bunu sormak konuyu tekrar açmak, Peter'in öfkesini yeniden uyandırmak olurdu. Pincen adı her geçtiğinde gözleri kararıyor, boynu geriliyor, kaskatı kesiliyordu.

Anna aniden bunu yapmaya karar verdi. Ona yazacaktı, böylece başka mektup gelmeyecek, onu hatırlatacak başka bir şey de olmayacaktı. Bunu Anna'nın Artık Merkezi'ndeki hapis hayatı boyunca, insanları ezen, sapkın tutumunu anneliğe en yakın şey sanan Bayan Pincen için değil, Peter için yapacaktı.

Başka bir kâğıt alıp ağır ağır yazmaya başladı.

Rüzgâr Pincen İlaç'ın duvarlarını dövüyor; yağmur oluklarını ve binanın etrafını saran işaret tabelalarını yerinden sökmek için elinden geleni yapıyordu. Dolu taneleri pencerelere çarpıp

savruluyor, sokaktaki insanları evlerine girmeye zorluyordu. Ama en azından dolu eriyebilir, aşağıda uzanan kıraç toprakta hafif bir nem bırakabilirdi. Yaz mevsimiydi, ama artık mevsimlerin pek anlamı yoktu. Günler soğuk, karanlık ve kuraktı. Bu arazi Richard Pincen'tin çocukluğundaki gibi değildi, ne var ki dünya da o zamanki dünya değildi. Felaket tellalları her dönemde dünyanın sonunun geldiğine dair insanları uyarıyordu, o ise bunları geçiştiriyor, her şeyi işine geldiği gibi sürdürmeye devam ediyordu. Her şey bir yana, onun odası sıcak, güvenli ve sterildi. Sıcaklık hep aynı seviyedeydi, pencerelerdeki üç kat cam dışarıdaki seslerin ya da rüzgârın esintisinin çalışma mekânına girip onu rahatsız etmesini engelliyordu. Odanın penceresini her kapattığında hissettiği kontrol duygusunu seviyordu; sanki Doğa'yı kapatmış gibi oluyor, imparatorluğunun hükümranlığını böylece tekrar tekrar kanıtlamış oluyordu.

İnsanlar Doğa'dan sanki iyi bir şeymiş gibi söz ediyorlardı; "doğal" olan şeyler sanki daha değerliydi. Ama Richard biliyordu; Doğa düşünmeden öldüren ve sakat bırakan bir alçaktı. En uygun olanın hayatta kalması onun için bir kural değil, bir gereksinimdi. Doğa zayıfların yanında değildi. Doğa tutsak almazdı. Eğer Doğa, Richard'ın ezeli ve ebedi yeminli düşmanı olmasa ona saygı bile duyabilirdi. Kendi içindeki güdülerle onu anlayabiliyor, zaman zaman böyle düşünüyordu.

"Richard, beni dinliyor musun?"

Richard kafasını kaldırıp Hillary Wright'a baktı. Bir an içinden ona gerçeği söylemek geldi. Günlerdir uyuyamadığını, korktuğunu, hiçbir şeyin kontrol altında olmadığını, hayatında ilk kez ne yapacağını bilmediğini söyleyebilirdi. Ama onun yerine kendini zorlayarak gülümsedi. Hillary Wright hiçbir şey bilmiyordu, ona gerçeği söylerse ne olacaktı ki? Kendi bilimadamları bile sorunu çözemiyordu. Onunla açıkça tartışmıyorlardı, ama

Richard onların da Thomas gibi düşündüğünü biliyordu; mutasyon geçiren virüstü, Uzun Ömürlülük değil. Ama Richard onların yanıldığını biliyordu, bunu vücudunun tüm hücrelerinde hissediyordu. Bu Albert Fern'in mirasıydı; onun arkasında bıraktığı saatli bombaydı. Richard kombinasyonu bulacaktı; her zaman olduğu gibi kazanan o olacaktı. Ama bunu Hillary'ye açıklamak... Bu umutsuz bir çabaydı. O bir bürokrattı, politikacı değil. Oy vermeye giden insanların sayısı giderek düştüğünden ve aynı politikacılar yıllarca aynı görevde kaldığından, Hükümet çoktandır demokrasi fikrini fırlatıp atmıştı. Şimdi her şey listeleri ve uygulanacak politikalara dair belgeleri hazırlayan devlet memurları tarafından yürütülüyordu. Hillary bir toplantının nasıl idare edileceğini, bir ülkenin düzen içinde nasıl yönetileceğini biliyordu, ama hiç hayal gücü, geleceği görme yetisi yoktu. Uzun Ömürlülük ilaçlarını düzgün kullanmayan insanlardan çok azının hasta olduğunu düşünüyor, buna rağmen yine de bu durum ciddi bir ulusal krizmiş gibi davranıyordu. Eğer gerçeği bilse kesin çökerdi ve ne yapacağı belli olmazdı. Ondan gizli tutmak daha güvenliydi.

“Özür dilerim Hillary. Lütfen devam et.”

“Bitirmiştim,” dedi Hillary iğneli bir tavırla. “Senin bir şey söylemeni bekliyordum.”

Richard ağır ağır başını salladı. Hazırlıksız yakaladığında hep böyle yapardı.

“Sen ne demiştin Hillary?” dedi zaman kazanmaya çalışarak. Haftalardır bu toplantıdan kaçıyor, telefon konuşmalarında onu kötü bir virüsün az sayıda insanı etkilediği, hastalananların muayene edilip tedavi altına alındığı ve Pincenit koruma görevlilerinin halk arasında paniğe yol açmamak için onları evlerinden geceleri aldığı gibi yalanlarla oyalıyordu. Kadın ona inanıyordu. Niye inanmasındı ki? Ama ölü sayısı artıyordu ve sevdiklerini Pincenit

kamyonetlerinin alıp götürdüğünü gören insanlar bir yanıt istiyorlardı. Ülkenin dört bir yanında komplo teorileri yayılmaya başlamıştı.

Şimdi de Hillary yanıt bekliyordu. Güvence istiyordu. Sandalyesinde dimdik oturuyordu. “Bu böyle devam edemez Richard,” dedi dudaklarını büzerek. “Virüs yayılıyor. Amerika’ya, Çin’e, Avrupa’nın geri kalanına. İnsanlar ölüyor Richard. Daha biraz önce telefonda Suudi Arabistan’la konuştum. Cesetlerin dağ gibi yığınlar oluşturduğunu söylüyorlar.”

Richard, ellerini aniden boğazını çok sıkıyormuş gibi gelen gömleğinin yakasına götürerek, “Abartıyorlar,” dedi. “Sana demiştim, insanlar eğer ilaçlarını düzenli alırlarsa...”

Hillary ona öfkeyle baktı. “Hastalığın ilaçlarını düzgün kullanan insanlarda görüldüğünü söylüyorlar. Virüsün yayılmayacağını söylemiştin Richard. Kontrol altına alındığını söylemiştin. İlaçlarını düzgün kullanmayan çok az insan var demiştin bana. *Çok az insan.*”

Richard sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Cesetler. Yüzlerinde ölüm korkusu okunan, hilkat garibesini andıran iğrenç bedenler. Rüyalarına giriyor, yadıkları iğrenç koku gittiği her yerde onu takip ediyordu. Onunla alay ediyor, onunla eğleniyorlardı. *Bize yalan söyledin. Bize sonsuza dek yaşayacağımızı söyledin. Ama olmadı. Sen de yaşayamayacaksın.* “Yalan söylüyorlar,” dedi. Sesi boğuk çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Hillary başını iki yana sallayarak. “Bana fotoğrafları gönderdiler. Kuruyup kalmış vücutlar. Korkunçtu. Çok korkunçtu.” Ürperdi. “Ne olup bittiğini bilmem gerek Richard. Su kısıtlamasıyla ilgili gösteriler zaten sürüyor. Eğer insanlar bir şeyler sezerlerse, eğer Uzun Ömürlülük’ün onları koruyamadığını düşünürlerse...”

Richard eliyle aniden masaya vurarak, “Onları koruyabilir,” dedi. “Onları hep korudu. Protestoları bastır. Sokaklara daha fazla polis koy.”

“Bu kadar basit değil,” dedi Hillary dişlerini sıkarak.

“Tabii ki basit,” dedi Richard.

“Richard, yüzlerce insan ortadan kayboldu.” Sorgulayan gözlerle onun yüzüne baktı. “Gecenin bir yarısında evlerinden alınıp götürülüyorlar. Yüzlerce insan. Onların aileleriyle, arkadaşlarıyla temas kurmamız, onlarla daha çok ilgilenmemiz gerektiğini sana haftalar önce söylemiştim.”

“Aileleriyle mi? Artık kimsenin ailesi yok Hillary,” dedi Richard sinirli bir ifadeyle. “Artık kimse kimseyi önemsemiyor. Bunu biliyorsun. Zaten temas da kurduk. İnsanlara duymaları gereken zamanda duymaları gereken şeyi söyledik.”

“Yani insanlara hiçbir şey söylemediniz,” dedi Hillary sertçe.

“Başka ne yapmamızı isterdin?” Richard küstah bir bakışla süzdü onu. “Kimkartları vücut ısılarının yükseldiğini gösterir göstermez insanları gidip alıyoruz. Bunun yerine zamanımızı kapı komşularını avutarak, onu yıllardır görmemiş kardeşlerine uzun mektuplar yazarak geçirmemizi mi tercih ederdin?”

“Hayır Richard, sorunu çözmeni isterdim,” dedi Hillary. “İnsanlar kayıpları arıyorlar. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorlar. Haberlerde onlara ne diyeceğiz? Uzun Ömürlülük’ün hâlâ güvenli olduğunu mu? Kimsenin hastalanmadığını mı? Kaybolan insanları bildirmeye başladılar. Kontrol elimizden gidiyor ve sen bana hiçbir yanıt vermiyorsun.”

Richard hızla ayağa kalktı. Hillary’ye yukarıdan bakması lazımdı. Kendini yorgun hissediyordu. Hem de çok yorgun.

Hillary ona cüretkâr bir bakışla karşılık verdi. Richard, onun gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu; güç dengesinin yakalanamayacak kadar bozulduğundan şüpheleniyordu. “Başka ülkelerden

bilimadamları getirmem gerekiyor mu?” diye sordu sivri bir ifadeyle. “Hükümet’in Pincent İlaç’a el koyması gerekiyor mu?”

Richard gözlerini kıstı. Adrenalinin damarlarında deli gibi aktığını hissedebiliyordu. Bunu ona sormaya nasıl cüret edebilirdi? “Cesaret edemezsin,” dedi öfkeyle.

“O zaman bana yanıtları ver. Gerçek yanıtları. İlaçların işe yarıyor mu?” Richard’a muzaffer bir edayla ve gözlerinde alaycı bir ifadeyle bakıyordu. Richard, onun gerçeğe ne kadar yaklaştığına dair bir fikri olmadığını fark etti.

“Tabii ki ilaçlar işe yarıyor,” diye yalan söyledi.

“İşe yaradıklarını biliyorum,” dedi kadın sabrı taşarak. “Ama bana gerçeği söylemelisin. Senin şu virüs hikâyeni yutmadım Richard. Uzun Ömürlülük bizi virüslerden korur, bunu hepimiz biliyoruz. Neler olup bitiyor? Kamuoyuna fark ettirmeden yeni ilaçlar mı deniyorsunuz?”

Keşke, diye düşündü Richard. Keşke bu kadar basit olsaydı. Gözlerini kapadı. Zayıf konumdayken en iyi savunma, saldırıydı. Bu onun her zamanki ilkesi olmuştu. Peki, şimdi niye durum böyle değildi? Tam da ihtiyaç duyduğu zamanda. Oyunu kaybetmiş miydi? Niye ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Hillary bile güçsüzlüğünü görebiliyordu, savunmasız olduğu apaçık ortadaydı. Silahlarına ve kontrolü ele geçirmeye ihtiyacı vardı. Kafası deli gibi işliyordu. Birden, Nuh’un gemisinin tepesinde beliriveren güvercin gibi, aklına bir fikir geldi. Hillary’yi olayın dışında tutmasını sağlayacak, ona zaman kazandıracak bir fikirdi bu. Parlak bir fikirdi. Kendi kendine gülümsedi. Enerjisinin geri geldiğini hissediyordu.

Richard yüzünde boyun eğmez bir tavırla Hillary’ye doğru eğildi. Gözlerinde ciddi bir bakış vardı. “Gerçekten ne olduğunu öğrenmek istiyor musun? İnsanların niye hastalandığını? Niye başka ülkelerde insanların öldüğünü?”

“Gerçekten bilmek istiyorum,” dedi Hillary. Gözleri beklenti içinde iri iri açılmıştı.

Richard dramatik bir etki yaratmak için ayağa kalkıp içini çekti. Söylemek üzere olduğu çok cüretkâr bir yalandı. Geri tepibilirdi, ama bu ancak durum iyi idare edilemezse olurdu ve Richard bugüne kadar hiçbir şeyi kötü yapmamıştı. Yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle yavaş yavaş Hillary’ye döndü. “Haklısın. Virüs falan yok.”

Hillary zafer kazanmış gibi bir havayla başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Devam et.”

Richard devam etmeden önce bir süre duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı. “Bir sabotaj,” dedi. Sesi alçaktı. “Yeraltı Hareketi. Bir parti Uzun Ömürlülük ilacını sabote etti.”

Hillary’nin ağzı açık kalmıştı. “Hayır!”

“Evet. Teröristler, kana susamış alçak teröristler bir şekilde güvenlik sistemimizi aştılar,” dedi Richard tatsız bir ifadeyle. “Emin olana kadar sana söylemek istemiyordum. Ama kontrol ettik ve...” Başını iki yana salladı. “Nasıl olduğunu bilmiyorum ama oldu işte.”

Hillary’nin ağzı hâlâ açıktı. “Ne kadar,” diye sordu Hillary. Nefesi kesilmişti. “Kaç tableti bozdular?”

“Bunu saptamaya çalışıyoruz. Ülke dışına çıkacak kadar çok sayıda. Daha fazla... Daha fazla kişinin ölmesine neden olacak kadar çok sayıda.”

Hillary ona şüpheyle bakıyordu. Omuzlarının, çenesinin hafifçe kalktığını fark etmişti. Üstünlüğü yine ele geçirmeliydi. Şimdilik. Kısa bir süre için.

“Sana daha önce söylemeliydim.” Kadının yüzüne dikkatle baktı. “Özür dilerim Hillary.”

Hillary derin bir nefes aldı, sonra nefesini bıraktı. “Anlıyorum...” dedi, “anlıyorum.”

“İşin aslı,” diye devam etti Richard. Yalanına alışmaya başlamıştı. “Şu anda son iki yüz yıldır gerçekleşen en kötü terörist saldırısının pençesindeyiz. İnsanların bunu bilmesi gerek. Kamuoyunun güvenini mi kazanmak istiyorsun? Sokaklara daha fazla polis koy. Pincet İlaç’a daha fazla güvenlik görevlisi ver. Derhal Yeraltı’nın kökünü kazımalıyız ve bunun için işbirliği yapmamız gerek. Yeraltı yok edilene kadar tüm Yakalayıcıların ve polisin benim için çalışması lazım.”

Hillary’nin yüzü bembeyaz olmuştu. “Birlikte çalışacağız Richard,” dedi. “Ama sorumluluk ve yetki hâlâ Hükümet’te.”

“Tabii ki öyle,” dedi Richard sabırsızca. “Ama eğer Yeraltı böyle devam ederse yakında ortalıkta yetki sahibi olan kimse kalmayacak. Onları hemen yok etmeliyiz Hillary. Bunu şimdi yapmalıyız.”

Hillary rahatsızca başını salladı. “Tamam. Polis şefine ve Yakalayıcılara durumu bildireceğim.” Sesi şimdi daha alçak çıkıyordu. “Peki, ne diyeceğiz? İnsanlara ne söyleyeceğiz? Yabancı hükümetlere?”

Richard’ın ağzının köşeleri yukarı doğru hareket etti. “Doğruyu söyleyeceğiz. Halkın bir korkunun pençesine düşmesi iyi bir şeydir. Eğer insanları komşularından şüphelenmeye teşvik edersek gecenin bir yarısında yapılan polis baskınlarından rahatsız olmayacaklardır. İnsanları hastalığın pençesine iyice düştüklerinde değil, hastalık semptomlarını ilk gösterdikleri anda alacağız. Birinin azıcık ateşi çıksa onu hemen yakalayıp getireceğiz. Eğer protestolar olursa protesto edenleri de yakalarız. Bize karşı çıkan herkesi alacağız Hillary; kalanlar da korktukları için sesini çıkarmayacak.”

Hillary sessizce başını salladı. Sonra Richard’a belirsiz bir ifadeyle baktı. “Sabote edilen ilaçlar,” dedi. “Onları kimin kul-

landığını... O partinin nereye gitmiş olabileceğini saptamanın bir yolu yok mu?”

Richard başını ciddiyle iki yana sallarken gülümsemek için elinden gelen tüm çabayı gösterdi. Çok kolay olmuştu. Herkes gibi, o da korku içinde, kendisini kurtaracağını düşündüğü kişiye dönüyordu. Masanın çekmecesini açtı, içinden bir tablet çıkardı, “Bunları al. Bunlarla güvende olacağın kesin,” diye yalan söyledi. İlaçların sabote edilmesi hikâyesi uydurma olabilirdi, ama eğer yıllardır birbirinden kopyalanmaktan dolayı ilaçların etkisi zayıfladıysa bu partinin diğerlerinden daha güvenli olup olmadığını kim bilebilirdi?

Hillary ilaçları aldı. “Tabii ki görevim nedeniyle,” dedi çabucak. “Önemli konumdaki adamlarımız için başka güvenli tabletlere de ihtiyacımız olacak. Polisler, Yakalayıcılar için falan.”

“Tamam,” dedi Richard uysal bir tavırla. “Yarın elinde olur.”

“Kaç kişi olacağını bulacaksın, değil mi? Hazırlıklı olmalıyız. Tüm dünyadaki hükümet liderleriyle görüşmem gerek.”

“Tabii ki,” dedi Richard.

“Felaketin boyutlarından emin olduğumuzda ilk öğrenen sen olacaksın. Sana minnettarım Hillary. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum.”

“Öyle, kolay değil,” dedi Hillary ayağa kalkarak. “Ama en azından sonunda bana gerçeği söyledin.”

Richard, ona ciddi bir tavırla bakarak, “Eğer elimden gelse daha önce de söylerdim,” dedi. “Ama bunun dedikodusu bile kitlesel bir panik yaratabilirdi.”

“Evet, yaratabilirdi,” dedi Hillary başını sallayarak. Kaşlarını çatmaktan alnında derin bir çizgi oluşmuştu.

“Öte yandan, kitlesel bir panik daha ciddi önlemlerin alınabilmesine olanak sağlar,” diye devam etti Richard. “Başka saldı-

rıları engellemeliyiz. Tüm gücümüzü Yeraltı Hareketi'ni sonsuza dek ortadan kaldırmak için kullanmalıyız. Bütün yandaşlarını da. Onlara en ufak sempati gösterenleri bile.”

“Yollara barikatlar kurarız, daha çok polis görevlendiririz, hareket özgürlüğünü kısıarız, daha çok denetim koyarız, evet,” diye başını salladı Hillary.

“Protestocular gözaltına alınmalı, toplantı ve gösteriler yasaklanmalı,” diye önerdi Richard. “Vazgeçmişler ve Yeraltı üyesi olduğundan şüphelenilenler yakalanmalı.”

“Evet evet, tabii ki,” dedi Hillary ayağa kalkarak. Richard masasının üzerindeki bir düğmeye basınca Hillary'ye binanın dışına kadar eşlik etmek üzere bir güvenlik görevlisi geldi. “Teşekkürler Richard,” dedi Hillary odadan çıkarken. “Bu konu üzerinde birlikte çalışacağız. Şu andan itibaren. Bana her şeyi söyle.”

“Her şeyi,” diye temin etti onu Richard. Sonra Hillary odadan çıkana kadar bekleyip telefonu eline aldı. Biraz zaman kazanmıştı; bu zamanı akıllıca kullanmalıydı. “Derek,” dedi. “Lütfen buraya gel. Yapacak işlerimiz var.”

Sekizinci Bölüm

Julia Sharpe bir kadeh daha cin tonik koyup koltuğun üzerindeki yumuşak yastıklara yeniden gömüldü. Saat akşamüzeri dördtü; son zamanlarda, arada kalan bu zamanı içki içerek ve yüklemeleri planlayarak doldurmaya başlamıştı. Aslında şarabı tercih ederdi, ama bugünlerde şarap seçenekler arasında yoktu. Hiçbir şeyin elli milden uzağa gitmesine izin verilmiyordu, son yıllardaki soğuk yazlar güneydoğudaki şarap üretimini sona erdirmişti. Ama cin bulunuyordu. O da aynı işi görüyordu.

Spor salonuna gitmiş, saçlarını yaptırmış, evin toplandığından, akşam yemeğinin hazır olduğundan emin olmuş, bir kahve içmek için komşusuna uğramış, kitabından bir bölüm okumuştur ama hâlâ öğleden sonraydı ve akşama kadar önünde uzanan zaman uzun bir yolculuk gibi görünüyordu. Kocasını daha dört saat eve gelmeyecekti, ayrıca gelse bile varlığı bu monotonluğu hafifletecek bir değişim yaratmazdı. Gazeteyi eline alıp koltuğuna oturur, müzik çalara bir CD koyar ve akşam yemeğine çağrılmayı beklerdi. Sonra, muhtemelen günlerinin nasıl geçtiğinden bahsederek yemeklerini yer, yemek bittikten sonra da biraz daha okumak, televizyon izlemek, müzik dinlemek için oturma odasına geçerlerdi. Sonra yatak. Sonra yine sabah. Ama en azından geldiğinde o, orada olacaktı. Bugünlerde çok az insan evleniyor-

du. İnsanların yaşamı sonsuza dek uzadığından beri tek eşlilik gülünesi bir şey olarak görülüyordu. Ama Julia yalnız olmaktan hoşlanmıyordu ve kocasının da âşık olacak birini bulmaya zamanı yoktu. Bu yüzden birbirlerinden hoşnuttular. İkisi de rahattı.

İçkisinden büyük bir yudum alıp içkinin vücuduna verdiği hazzın, ardından vücuduna yayılan sıcaklığın, her kemiginde, her damarında hissettiği sıcaklığın keyfini çıkardı. Omurgasının rahatladığını, omuzlarının gevşediğini hissetti. Bilgisayarı açtı. Aniden haberlerdeki gergin ve heyecanlı sesleri duydu, ama hemen başka bir sayfaya geçti. Çok moral bozucuydu; açıklıktan ölen insanların hikâyeleriyle ve su kısıtlamalarının arttığına dair haberlerle doluydu. Bir de tabii şu herkesin ağzında dolaşan olay vardı: Kayıplar. Julia gecenin bir yarısı evinden alınıp götürülen ve bir daha ortalıkta görünmeyen insanlara dair hikâyeler duymuştu. Bir hastalığa, yayılan bir salgına dair söylentiler dolaşıyordu ortalıkta. Ama bu komikti, herkes hastalıkların kökünün kazındığını bildiğine göre, insanların niye böyle şeyler ortaya attığını Julia bir türlü anlayamıyordu. Cañları çok sıkılıyor olmalıydı, bu yüzden hayatlarına devam edebilmek için felaketler uydurmak zorunda kalıyorlardı.

Koltuğa uzanıp kısa bir süre gözlerini kapadı. Güneşli günlerdeki sıcak tatilleri, evini dekore edişini, arkadaşlarıyla birlikte geçirdiği zamanları hatırladı. Her zaman için rahat bir hayatı olmuştu. Eğlenceli. Ama yine de, bir noktada, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu, bir şeyler olmuştu. Belki de sadece dış faktörlerdi –giderek azalan enerji kullanım limitleri hiçbir işe yaramıyordu– ama Julia nedenin bu olmadığını biliyordu. Nedeni içindeydi. Giderek artan bir doyumsuzluk hissediyordu. Midesinde giderek artan bir huzursuzluk duyumsuyordu... ama bu neydi? Anlamı neydi? Bitmeyen günler miydi? Sürekli kuaföre gidip gelmek miydi? Yeni bir şey söylemeyen gazeteleri okuyup durmak mıydı? Bunları ilginç buluyor muydu? Bilmiyordu.

Söz konusu olan sadece kendisi değildi üstelik. Bunu etrafındaki herkeste görüyordu. İnsanların yüksek risk içeren sporlara olan ilgisi. Aynen Julia gibi, yüzlerinde beliren en ufak bir kırışıklığı sanki çökme habercisiymiş gibi kafaya takmaları. Diğerleri ise hiçbir şeyi kafaya takmadıkları için giderek her şeyden vazgeçiyor, olayları olurlarına bırakıyor, zaman geçtikçe daha hantal, ak saçlı ve kırış kırış oluyorlardı. Belki artık umurlarında değildi. Belki sonsuzluk arzusu artık insanlara çok ağır geliyordu.

Bir de tamamen vazgeçmiş olanlar vardı. Bu insanlar sıradışı sporları gerçekten abartıyor, binalardan, köprülerden atlıyorlardı. Son zamanlarda bu insanların sayısı artıyordu. Julia'nın bunu fark etmemesine imkân yoktu. Belki de kaybolan insanların başına gelen de buydu. Umutlarını yitiriyor, var olmaktan vazgeçiyorlardı, çünkü artık kendileriyle ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Julia kafasını salladı. Yalnızlıktan hoşlanmamamın nedeni işte bu, diye hatırlattı kendine. Çok fazla düşünüyordu. Düşünceler kafasının içine doluyordu. Birkaç yıl önce, üzerinde düşündüğü, kafasını meşgul eden konular genelde dışarı çıkarken ne giyeceği, bir partiye hangi komşularını davet edecekti. Bugünlerdeyse karanlık, rahatsız edici düşünceler zihnine doluyordu. Onu rahatsız eden sorular, umutsuz ve hissiz yapan sonuçlar birbiri ardına geliyordu. Şu Artık kız bir şekilde hayatına girdiğinden beri... Anna... Onu, korku dolu gözlerle, yanında her tarafı morarmış şu oğlanla birlikte bahçesindeki kulübede saklanırken bulduğu günden beri...

“Hayır. Dur,” dedi Julia kendi kendine sertçe. Neşeli şeyler düşünmeye gereksinimi vardı. Boş yere üzülmeden kendini oyalamaya devam etmeliydi. Her şeyden öte kocası üst düzey bir Hükümet yetkilisiydi. Ona her şeyin kontrol altında olduğunu, dedikodulara kulak asmamasını söylüyordu. Haberleri dinlemek ciddi dedikoduları dinlemekten başka neydi ki?

Hayır, bir sohbet programı daha iyi fikirdi. İnsan, sunucuları arkadaşı gibi hissediyordu, tanıdığı herkesten daha aşınaydılar. Onların arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Kanalı bulup gülümseyerek arkasına yaslandı.

“İnsanın azıcık kendine bakmasının ne kadar büyük bir fark yaratacağını gösteriyor, öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle. Aslında bu bana tekrar forma girme fikrini verdi.”

“Tekrar mı? Bir zamanlar formdaydın yani?”

Seyirciler güldü ama belki de daha önceden banda kaydedilmiş kahkahaydı. Julia emin olamadı. Sunucular uzun süredir evli bir çift gibiydi; birbirlerine hâlâ şefkat duyan bir çift. Julia ve Anthony gibi, sadece... Biraz daha iyiydiler. Flört ediyor, atışıyor, gülüyorlardı. Sanki bunlar çok kolay gibi görünüyordu. Belki daha çok uğraşmalıyım, diye düşündü Julia. Belki daha işveli olmalıydı.

“Ama şimdi çok daha ciddi bir konuya geldik.”

“Ciddi mi? Sen ciddi bir şey yapabilir misin?”

“Tabii ki yapabilirim.”

Adamın yüzünde ürkek bir ifade belirdi, kahkahalar duyuldu.

Kadın gözlerini devirip başını salladı ve gülümsedi. “Haydi Michael. Kaybolan insanlarla ilgili şu söylentileri duymuş olabilirsin ya da gazetelerde kayıplarla ilgili haberleri okumuşsundur. Ortalıkta bu insanların kim oldukları, niye alınıp götürüldükleriyle ilgili bir sürü teori dolaşıyor, öyle değil mi Michael?”

Michael ağırbaşlı bir tavırla başını salladı, ama gözlerinde hâlâ hınzır bir pırıltı vardı. “Tabii ki duydum Sophie. Biliyorsun, insanların deneme için Ay’daki yeni bir uygarlığa götürüldüğüne dair bir söylenti duydum!”

Julia oturduğu sandalyede hafifçe kıpırdandı. Bu söylentiye o da duymuş, hatta kocasına sormuştu.

“Görmek isterdim doğrusu.” Sophie gülümsedi. “Ama daha ciddi konuşacak olursak, hepimiz ne olup bittiğini öğrenmek istiyoruz, değil mi? Daha dün, kaybaldığı iddia edilen bir aile adına konuşan avukatlar, Hükümet’in ne olup bittiğine dair insanları aydınlatmakta yetersiz kaldığı ve bunun, son zamanlarda gündemden düşen bir sorun olan, insan hakları ihlali olduğunu söylediler.”

“Bu doğru,” dedi Michael başını sallayarak. Julia bunun kuşku mu, yoksa sempati mi ifade ettiğine emin olamadı. “Biz de programımıza, olan bitene dair bizi aydınlatsın diye Hükümet Genel Sekreteri Hillary Wright’ı davet etmeyi düşündük. Öyle değil mi Sophie?”

“Evet Michael. Ne dersin, kendisini çağıralım mı?”

Julia’nın gözleri büyüdü. Hillary Wright mı? Bir sohbet programında mı? Hillary Wright televizyona çok ender, o da ancak özenle planlanmış bir basın konferansı için çıkardı. Belki de dedikoduları sona erdirmenin tek yolu buydu. Evet, öyle olmalıydı.

“Evet, gayet iyi olur.”

Sophie gülümsedi ve kamera Hillary Wright’ın içeri girdiği kapıyı gösterdi. Julia onu tanıdı, tabii ki bildik bir yüzdü ama onun dışında Julia, onunla Hükümet’in yılbaşı partilerinden birinde şahsen de karşılaşmıştı. Julia o zaman onun biraz mesafeli göründüğünü düşünmüştü. El sıkışı biraz gevşekti, ama sonra Julia böyle önemli bir iş için insanın belki de biraz mesafeli olması gerektiğini düşünmüştü. Hillary yorgun görünüyordu. Çok meşgul olmak insana çekici gelebiliyor, ama muhtemelen sonuçta çok tüketici ve yorucu bir şeydir, işte bunun göstergesi, diye düşündü Julia. Aslında zamanını istediği gibi kullanabildiği için şanslıydı. Canı istediği zaman uyuyabilirdi.

“Ee, Hillary!” Sophie, Hükümet Genel Sekreteri’ne ilgiyle baktı. “Bize ne olduğunu anlatabilir misin? Kayıplar sadece dedi-kodu mu, yoksa sahiden bir şeyler mi oluyor?”

Hillary kederle gülümsedi. “Korkarım dışarıda birtakım insanların, kötü insanların, en temel özgürlüklerimizi elimizden almak isteyen, çeşitli nedenlerle bize zarar vermek isteyen insanların olduğunu söylemek zorundayım. Bu insanların, kendilerine Yeraltı Hareketi diyen bu teröristlerin, amaçlarına ulaşmak için yapmayacakları şey yok. Özgürlük kaynaklarımıza, Uzun Ömürlülük ilaçlarına sabotaj yapmak da buna dâhil. Stratejik bir plana yoğunlaşmamızın gerektiği; Hükümet’in bu güzel ülkede yaşayan herkesin sağlığını, refahını ve yaşam standartlarını iyileştirmek için çalıştığı bir dönemde, bu insanların, halkımızın yaşamı pahasına kargaşa ve huzursuzluk yaratmaya kararlı olduğunu söylemek zorundayım.” Hillary kameraya baktı. Julia’nın gözleri korkuyla büyümüştü. Uzun Ömürlülük ilaçları mı? Uzun Ömürlülük ilaçlarına mı sabotaj yapmışlardı? Elleri istemsizce boğazına gitti.

“Bu çok ciddi bir olaya benziyor,” dedi Michael şaşkın bir ifadeyle. “Uzun Ömürlülük ilaçları üzerinde oynandığını mı söylüyorsunuz?”

Hillary ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bu soruya evet demek zorunda olduğum için çok üzgünüm.” Julia derin bir nefes aldı. “Son iki haftadır bu konuyu araştırıyoruz, o yüzden şu ana dek bir açıklama yapmadık. Bu gerçekten çok korkunç bir haber. Ama Yeraltı, hayattan ve bilimden nefret eden bu terörist örgüt, Pincet İlaç’a sızmayı ve bir parti ilacı sabote etmeyi başardı.”

Michael ile Sophie boş gözlerle birbirlerine baktılar. “Ama... ama...” Sophie kekeleyordu. “Bunun anlamı nedir? Güvende miyiz? Bunların hangi ilaçlar olduğunu nereden bileceğiz?”

Hillary boğazını temizledi. “Güvendeyiz Sophie. Bunu açıkça söyleyebilirim,” dedi. “Bu bir kerelik bir olaydı ve şimdi Pincet İlaç’taki güvenlik önlemleri artırıldı. Ama bu suçu işleyenler şu

anda serbest ve Hükümet onları yakalamak için elinden geleni yapacak.”

“Kayıplar?” dedi Sophie nefesi kesilerek. “Onlar... Yoksa...” Cümleinin sonunu getiremedi. Ölüm öyle kolayca telaffuz edilecek bir sözcük değildi. Uzak ülkelerde kötü koşullarda yaşayan insanlardan, savaşan askerlerden ve Vazgeçmişlerden başka kimsenin başına gelmezdi. Kötü bir şeydi. Yabancı bir şeydi.

Hillary yüzüne kararlı bir gülümseme oturttu. “Pincen İlaç’ta yapılan incelemeler Yeraltı yandaşlarının bir elektrik kesintisi sırasında yüksek güvenlik önlemlerini aştığını ve bir miktar Uzun Ömürlülük ilacını sabote ettiğini gösterdi. İlaçlar tabii ki geri çekildi, ama ne yazık ki acıklı bir şekilde bazı masum insanların hastalanmasının önüne de geçilemedi. Araştırmalarımız Yeraltı Hareketi’nin bunu bu ülkenin her caddesine, her sokağına, her köşesine sızarak başardığını gösterdi. Küçük bir grup olmayan Yeraltı örgütü her geçen gün büyüyor, uygarlığımız için, aslında hayatımız için gerçek bir tehdit olmayı sürdürüyor. Onlar özgürlüğümüzden, süresiz yaşam hakkımızdan nefret ediyorlar. Sadece kargaşa ve huzursuzluk yaratmak, masum insanları öldürmek istiyorlar. Bu nedenle biz de güvenlik önlemlerini, denetimleri ve baskınlarımızı artıracacağız, çünkü vatandaşlarımızı ancak Yeraltı’nı durdurarak koruyabiliriz.”

“Soruya yanıt ver,” diye atıldı Julia kaygıyla. “İnsanlar öldü mü?”

Sophie de aynı fikirde gibiydi. Sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyarak biraz daha dik oturdu. “O halde, şunu açıklığa kavuşturabilir miyiz? Kayıplara tam olarak ne oldu? Bunlar Yeraltı’yla bağlantıları olduğu için gözaltına mı alındılar, yoksa sabote edilmiş ilaçlardan mı etkilendiler?”

Hillary gerginlikle gülümsedi. “Saptadığımız kadarıyla, Yeraltı Hareketi’nin bu alçak eyleminden etkilenen iki yüz kadar

insan var,” dedi. “Bu insanlar Pincent İlaç’taki doktorların gözetimi altında en son tedavi yöntemleriyle tedavi ediliyorlar. Aileleri sürekli bilgilendiriliyor. Ama asıl olarak, Kayıp denilen kişilerin, terörist örgütlerle bağlantısı olduğu şüphesiyle sorguya çekilen kişiler olduğunu söyleyebilirim. Yeraltı ağını net olarak ortaya çıkarana kadar bu kişileri gözaltında tutacağız. Gözaltılar ve şüphelilerin sorgulanmasıyla ilgili yasa ve hükümlerimizi askıya aldık. Bu teröristlerin Uzun Ömürlülük’e saldırdıkları ve hayatlarımıza son vermeye teşebbüs ettikleri gün, amacı vatan-daşlarımızı korumak olan suçlu cezalandırma sistemindeki hak-lar önemini yitirmiştir. Bunlar tehlikeli insanlar ve yapmamız gereken sokaklarımızı onlardan temizlemek, onları sorgulamak, bildikleri şeyleri öğrenmek ve bu gibi bir felaketin yinelenmesini engellemektir.”

Sophie ile Michael bakıştılar. Solgun görünüyordlardı. Julia aniden onlarla arasında bir yakınlık hissetti. Bu anı paylaşıyor-lardı; her şeyin değiştiği bu anı. “Ya gecenin bir yarısı hasta ol-dukları için alınıp götürülen insanlarla ilgili söylentiler?” diye sordu Michael.

“Güvenlik görevlilerimiz şüpheli görülen kişileri alıp götürü-yor,” dedi Hillary gergin bir ifadeyle.

Michael ona sorgulayıcı bir tavırla baktı. “Peki bu insanla-rın hepsinin Yeraltı’yla ilişkisi olduğuna dair gerçek kanıtlar var mı?” diye sordu. “Çünkü yüzlerce telefon alıyoruz, kaybolanla-rın dostları olduğunu, masum insanlar olduklarını...”

“Bunlar masum insanlar değiller,” diye sözünü kesti Hillary öfkeyle. “Onlar terörist. Dolayısıyla, onların dostları olduğunu düşünen insanlardan aldığımız telefonları dikkate almıyoruz. Te-röristlerin dostları yoktur. Hedefleri vardır ve insanları kullanır-lar. Ama biz onların amaçlarına ulaşmalarına izin vermeyeceğiz. Yaşamın kutsallığını korumak için gereken her şeyi yapacağız.”

“Tabii ki,” dedi Sophie başını sallayarak. Gözleri iri iri açılmıştı. “Daha çok sayıda olduklarını düşünüyor musunuz?”

“Teröristlerin mi? Kesinlikle,” dedi Hillary. “Korkarım, biz at gözlüğüyle yaşıyoruz. Bu ülkede yaşayan herkesin tehlikenin boyutunu değerlendirebilmesi gerek. Kurduğumuz her şeyi yıkmak isteyen insanların olduğu kesin, şimdi bizim işimiz onları durdurmaktır. Bu teröristlerin hepsini yakalayana kadar altına bakmadığımız taş kalmayacak. Onları yakalayıp cezalandıracağız. Onlara yardım edenleri de cezalandıracağız. Yeraltı yandaşlarını tanıyan herkesin Hükümet’e bildirmesine önem veriyor, duyuruyoruz. Zaman, hoşgörü zamanı değil.”

“Kesinlikle değil,” dedi Michael. Kamera, alnında aşağı akan bir ter damlasına odaklandı. “O halde etkilenen insanlarla ilgili olarak... Şu şeyden etkilenen... Yani, güvende olduğumuzdan emin miyiz? İlaçlarımız güvenli mi?” Suratında korku dolu bir ifade vardı. Julia yanıtı beklerken huzursuzca yutkundu. Herkesin ekrana aynen kendisi gibi baktığını hayal etti.

Hillary’nin yüzü hafifçe değişti, sanki yüzündeki maske kaymış gibiydi. Julia’nın kalbi korkuyla sıkıştı. Eğer Uzun Ömürlülük güvenli değilse... O zaman herkes savunmasız bir konumdaydı.

“Saldırıdan sadece bir partinin etkilendiğinden eminiz,” dedi Hillary sonunda. “Bununla birlikte insanların kaygılanacağını biliyoruz. Konuyla ilgili özel bir telefon hattı açmamızın nedeni de bu. Sorusu olan herkes arayabilir. Bu arada herkesin Uzun Ömürlülük ilaçlarını olağan şekilde kullanmaya devam etmesi büyük önem taşıyor. Sabote edilmiş ilaçları alma riski çok düşük, ama hepimizin bildiği gibi, ilaç almamak bir seçenek değil. Hiç kimse için.”

Michael alnını sildi. “O halde güvendeyiz?”

Hillary bunu desteklemek için başını sallayarak, “Herkes güvende,” dedi.

Sophie tuttuğu soluğunu gürültüyle bıraktı. Julia omuzlarının biraz gevşediğini hissetti. “Ya diğer ülkeler?” diye sordu sunucu. “Tüm dünyada Kayıplar var?”

Hillary başını salladı, yüzündeki ifade ciddiydi. Başını üzgün üzgün öne eğerek, “Ne yazık ki bozulan partide yurtdışına giden ilaçlar da var,” dedi. “Ama etkilenenlerin az sayıda olduğu konusunda sizi temin edebilirim. Tüm dünyadaki terörist örgütleri çökertmek için diğer hükümetlerle işbirliği içinde çalışıyoruz.”

“Teşekkürler Hillary,” dedi Sophie sıcak bir tavırla.

Michael elleriyle saçlarını usulca geriye doğru yatırarak, “Ya Uzun Ömürlülük Artı?” diye sordu. Alnında artık ter damlaları yoktu. “İlacın piyasaya sürülmesini hepimiz sabırsızlıkla bekliyoruz, bununla ilgili bir haber var mı? Eminim bunu bilmek izleyicilerimizin de hoşuna gidecektir.”

“Evet, sevineceklerine ben de eminim. Sevinerek, testin son aşamasına geldiğimizi bildirebilirim. Yüzde yüz güvenli olduğundan emin olmadan hiçbir ilacı piyasaya sürmüyoruz,” dedi Hillary. Rahatladığı belliydi.

“Elbette,” dedi Michael. Konuşurken bembeyaz dişlerini gösteriyordu. “Peki ilacın raflarda ne zaman yerini alacağı hakkında bir şey söyleyebilir miyiz?”

“Çok yakında,” dedi Hillary yüzü ışıldayarak. “Pincent ilaç gece gündüz bu iş üzerinde çalışıyor. Ama bu yoğun çalışmaya değer. Uzun Ömürlülük Artı adlı yeni ilaç inanıyorum ki kendimizi ve hayatı hissetme biçimimizde devrim yaratacak.”

“Gerçekten o kadar iyi mi?” diye sordu Sophie. Gözleri parlıyordu.

“Cilde, ruha, canlılığa çok iyi gelecek, yani Uzun Ömürlülük’ün tüm yönlerine,” dedi Hillary. “Hücre yenilenmesi, enerjinin ve cildin de kendini yenilemesini sağlayacak.”

“Evet, sabırsızlıkla bekliyorum o zaman,” dedi Michael. “Bize zaman ayırdığın için teşekkürler Hillary.”

“Benim için de zevkti Michael, Sophie,” dedi Hillary bir ona bir diğerine bakarak.

“Şimdi, Büyülü Tarifler’in de yardımıyla, aşçılarımız Eleanor ve Gary bize on dakika içinde nasıl bir ziyafet hazırlayabileceğimizi gösterecek...”

Julia derin bir nefes aldı. Kendini sanki hızlı trenden inmiş gibi hissediyordu. Biraz önce paniğin pençesindeyken nihayet ayağını güvenli zemine basmış gibiydi. Bir parti. Ya daha fazlaysa? Ya başka saldırılar olursa? Hayatı, dünyası, aniden, daha önce hiç yaşamadığı, hatta aklına bile getirmediği bir savunmasızlığın pençesine düşmüştü.

Ama güvendeydi. Hükümet, sorumluları yakalayacaktı. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceklerdi.

Julia içkinin de verdiği rahatlamayla kısa bir an gözlerini kapadı. Sonra gözlerini tekrar açıp ekrandaki yemek programını izlemeye başladı.

Dokuzuncu Bölüm

Roberta Weitzman nefesinin düzene girmesi için kısa bir süreliğine duvara dayandı. Bugünlerde kendini biraz keyifsiz hissediyordu. Sonunda Uzun Ömürlülük seviyesinin ölçülmesi için doktordan randevu almıştı. Bu sinir bozucu bir şeydi; çok meşguldü, her zaman çok meşgul olmuştu ama yorgunluğu giderek artıyor, çalışmasına engel oluyordu. Onu doktordan randevu almaya zorlayan da buydu. Bir de karnının üzerinde, orasında burasında beliren şu kırmızı lekeler. Hiç şüphesi yoktu, vücudunun bir şeye verdiği reaksiyondur bu. Ciddi bir şey değildi. Hayır, değildi tabii ki... başını iki yana salladı. Hasta değildi. Şu talihsiz insanlardan biri değildi. Bunu kafasında büyütüyor da değildi. Biraz yorgundu, o kadar.

Doktorun muayenehanesi Maida Vale'deki bir iş hanının beşinci katındaydı. Otuz yıldır bu semtte yaşıyordu. Çoğu insan gibi bu muayenehaneye sadece birkaç kez uğramıştı; o da Uzun Ömürlülük seviyesini ölçtürmek, doğum kontrolü için implantasyon yaptırmak ve daha gençken kırılan bir kemiğini alçıya aldirmek içindi. Şimdi bile bu randevu ona zaman kaybı gibi görünüyordu. Bazı insanlar sonsuz yaşamdan, sanki sonsuz yaşam onlar için doldurulması gereken saatlermiş, önlerinde uzayan sonsuz boş günlermiş gibi tuhaf bir şekilde bahsediyorlardı, ama

Roberta onları hiç anlayamıyordu. Onun yapacak bir sürü işi vardı; yazacağı kitaplar vardı, yapacak tabloları, yeni piyanosunda öğreneceği sonatları. Annesi bir Vazgeçmiş'ti. Bu Roberta'yı çok korkutan bir kavramdı. Kimsenin annesi ölmüyordu; hiç kimse sevdiği insanların gözleri önünde yavaş yavaş erimesine, geriye hiçbir şey kalmayana kadar zihnen ve bedenen çöküp gitmesine tanık olmak zorunda kalmamıştı. Annesi öldüğünde, onunla birlikte tüm fikirleri de ölmüştü. Bütün potansiyeli, üzerinde çalıştığı, savunduğu, henüz kâğıda dökülmemiş bütün düşünceleri... Her ne kadar aksini savunuyorsa da ölümden korkuyordu; Roberta onu annesinin gözlerinde görmüştü. "Ben sana yük oluyorum," demişti üzüntüyle. Roberta ne diyeceğini bilememişti, çünkü dediği doğrudu, kendisinin yarattığı bir yükü o. Kızı bile olsa kimse çürüyüp giden yaşlı birine bakmak istemezdi.

Roberta asansörün çalıştığını görünce rahatladı. Dügmeye bastı, kapı açılınca içeri girip "5"e bastı. Asansör ağır ağır yukarı çıkarken bekledi. Kabin sonunda sarsılarak durunca, kapı sanki çok fazla çaba sarf ediyormuş gibi hırıltıyla tekrar açıldı. Asansörün ne hissettiğini biliyordu ve kendini kafasında bir öykü yazar-ken buldu. Bu öykü asansörün, merdivenlerin ve odaların hisleri- nin olduğu, inip çıkmaktan, onları kullanan insanları taşımaktan yoruldukları, isyan edip kendi diledikleri gibi yaşamak istedikleri bir bina hakkındaydı. Kendi kendine gülümseyerek resepsiyon memuruna ismini söyledi ve oturup beklemeye başladı. Önündeki televizyon ekranında ciddi görünüşlü insanlar, çok önemli olduğunu düşündükleri bir şeyleri tartışıyorlardı. Roberta dalgın ekrana baktı. Ekranın altından bir bant geçiyordu: "Kayıpların, Yeraltı Hareketi'nin yaptığı bir sabotajın sonucu olduğu doğrulandı. Yeraltı üyelerinin tutuklanması için sıkı önlemler..."

Roberta kaşlarını çattı. Haberleri çok ender dinlerdi, ama şimdi daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Kayıplardan bahsedil-

diğini duymuştu, ama kıyamet tellallarının söylentileridir diye önem vermemişti. Gerçekten terörist bir saldırı mı söz konusuydu? Doktor odadan kafasını uzatıp onu çağırınca istemeye istemeye ayağa kalktı. Ama şaşkınlık içinde yorgunluğun aniden bedenini sardığını fark etti, tekrar yerine oturmak zorunda kaldı, kendini toplayıp mahcup bir ifadeyle kafasını sallayarak doktorun odasına doğru ilerledi.

“Bayan Weitzman? Bugün nasılsınız bakalım?”

Roberta işveli bir tavırla gülümsedi. Bunu fark etmeden, içgüdüsel olarak yapıyordu. “İyiym, teşekkür ederim. Sadece Uzun Ömürlülük seviyelerimi ölçtürmek istiyorum.”

Doktor başını sallayıp ekrana döndü.

“Kimkart okuyucunuza bakalım o halde.” Roberta’nın dosyasına bakarak kodu tuşladı. Sonra kaşlarını çatı.

“Yorgun musunuz?”

Roberta evet anlamında başını salladı. “Biraz. Çalışırken ipin ucunu kaçırdığımı söyleyebilirim.” Tekrar işveyle gülümsedi. Aslında bu doktor bayağı çekici biri, diye düşündü. Ona bir içki içmeyi teklif edebilirdi. Daha sonra. İkisi de işini bitirdiğinde.

“Ya başka semptomlar?” Doktor güven verecek şekilde gülümsedi.

Roberta bacak bacak üstüne atmıştı, bacaklarını önce indirdi, sonra tekrar üst üste attı. Esneme isteğini bastırdı. Belki de şu içki meselesini unutmalıydı, sırf konuşmak bile onu bu kadar etkilemeye yettiğine göre. “Yok,” dedi, sesinde hafif bir teslimiyet hissediliyordu. “Vücudumdaki üç beş döküntüden başka. Ama sanırım o da kullandığım sabun tozundan oldu.”

“Anlıyorum.” Doktor hâlâ ekrana bakıyordu. Sonunda ona dönüp tekrar gülümsedi. “Sanırım bir destek iğnesine ihtiyacınız var, böylece seviyelerinizi yükseltmiş oluruz, tamam mı?”

“Harika olur.” Roberta rahatlayarak gülümsedi. Bir destek iğnesi. Böylece kısa sürede kendine gelecekti.

Kolunu sıvayıp uzattı, doktor şırıngayı çıkarırken tekrar öyküsüne döndü. Öykünün asansörle başlamasına karar verdi, devrimi o başlatacaktı. Bütün gün inip çıkmaktan, insanları taşımaktan yorulacaktı. Önce onları reddedecek, dışarı atacaktı. Sonra da yanlmasına ve çapraz gitmeye karar verecekti, canı istediği gibi hareket edecekti. Merdivenleri de kendisine uymaya zorlayacaktı. Ama merdivenler tedirgin olacaktı, olabileceklerden dolayı kaygılanacak, ama sonunda... Doktora baktı. Aniden her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Sanki etrafındaki hava ağırlaşmış, onu yere yatmaya zorluyordu.

“Sanırım bir sorun var,” dedi şüpheyle. “Kendimi eskisinden de uykulu hissediyorum. Bana doğru ilacı verdiğinizden emin misiniz?”

“Kaygılanmayın,” dedi doktor onu rahatlatmaya çalışarak. “Kaygılanacak bir şey yok.”

Telefonu alıp bir numara çevirdi. Roberta’nın bilinci bir gidip bir geliyor, dikkatini uyanık kalmaya toplayabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

“Ben Doktor Brandon, 561 numaralı muayenehaneden arıyorum,” dediğini duydu doktorun. Ses tonu alçak ve sinirli gibiydi. İki metre ötede oturmasına rağmen sesi sanki metrelerce uzaktan geliyordu. “Bir tane daha var.”

Gözlerini kapadı; artık daha fazla mücadele edemeyecekti. Sürükleniyordu. Uyku çok güçlüydü, direnemiyordu.

Roberta bilincini kaybederken, “Çabuk olun,” dedi doktor, “Bekleyen hastalarım var.”

Onuncu Bölüm

Jude telefonu eline aldı. “Hotel Sweeney. Dışarıda hava nasıl?”

“Kuzey bulutlu ama sürekli ısınıyor.” Ses bir kadına aitti ve gergin geliyordu, ama bu yeni bir şey değildi. Hillary Wright birkaç gün önce televizyona çıktığından beri telefonlar hiç susmuyordu ve telefon eden herkesin sesi gergindi. Pip ilk gün telefonun başına birini koymuş ve Jude onun bıkip usanmadan insanlara Hillary Wright’ın doğru söylemediğini, Yeraltı’nın öyle çok sayıda insanın katliamını içeren bir eylem yapmadığını, hâlâ yardıma ve desteğe ihtiyaç duyduklarını açıklayışını dinlemişti. Sabaha doğru yorgun, solgun ve mahvolmuş bir hali vardı. Daha sonra insanların hayatlarından kaygı duyarak çocuklarını Hükümet’e teslim etmeye başladığına dair haberler gelmeye başlamıştı. İki küçük çocuk Yeraltı’nın kapısının önüne bırakılmıştı. Pip, çocukları alacak birilerini bulmayı başarmıştı, ama herkes korkuyordu. Kaybetmekten, korkunç bir şeyler olacağından korkuyorlardı.

Ertesi gün telefonun başına Jude oturmuştu. Özellikle de Pip’in, terk edilen çocukları yeni ailelerin yanına yerleştirmek için merkezden ayrıldığı düşünülüğünde, en azından bunu yapabiliirdi.

“Görevinizi belirtin,” dedi Jude her zaman olduğu gibi.

“Ben numara 6492. Biraz önce pencereyden içeri bir tuğla atıldı,” dedi ses nefes nefese. “Bir grup insan ‘katil’ diye bağırarak evimin önünde bekliyor. Korkuyorum. Burada sakladığım bir...” Sesini daha da alçalttı. “Burada sakladığım bir çocuk var. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Sesi dehşet içindeydi. “Sizin yandaşı olduğunuzu biliyorlar mı?” diye sordu Jude.

Bir sessizlik oldu. “Ben Vazgeçmiş biriyim. Tabii ki yandaşı olduğumu biliyorlar. İnsanlar beni çoğu zaman değersiz biri olarak görerek kötü davranırlardı. Ama bu yoktu, şiddet yoktu. Ne yapmam gerekiyor? Bana koruma gönderebilir misiniz?”

Jude veritabanına baktı. Güneydoğu Londra. Olası korumalar zaten ülkenin dört bir yanına dağılmışlardı, oralara yakın tek koruma bile yoktu. Londra’daki tüm korumalar zaten tükenmişti. Başkent, Vazgeçmişlerin ve Yeraltı destekçilerinin en yoğun olduğu yerdi ve şimdi hepsi de yardım istiyordu. “Yalnız mısınız?”

“Evet,” dedi kadın buruk bir sesle. “Bugünlerde kimse bir Vazgeçmişle ilişki içinde olmak istemiyor.”

“Tamam. Kapıyı kilitleyebilir misiniz? Onlar sizinle ilgilenmeyi bırakana kadar bekleyebilir misiniz?”

“İlgilenmeyi bırakacaklarını mı düşünüyorsunuz? Dinleyin.” Kadın, sesleri telefonda dinletince Jude uzaktan gelen bağırışları duydu: “Artıklar dışarı! Artıklar dışarı! Hainlere ölüm!” Aniden aradan bir ses öne çıktı. “Onu bize verin bayan. Orada olduğunu biliyoruz. Pis Artık, suyumuzu alıyor, ilaçlarımızı bozuyorsun! Onu bize verin, o zaman size zarar vermeyiz.”

Bağırışlar aniden değişti: “Onu bize ver! Onu bize ver!”

“Anladınız mı?” dedi kadın boğuk bir sesle. “Buradan ayrılacaklarını düşünüyor musunuz?”

Jude gözlerini kapadı. Birden kendini bitkin hissetti. İnsanın elini ayağını titreten türde bir bitkinlikti bu. Eğer gözlerini kapamazsa insana kafatası patlayıverecekmiş hissi veren bir bitkinlik.

“Hayır, bir yere gideceklerini sanmıyorum. Olduğunuz yerde kalın. Oraya birilerini göndereceğim.”

“Ne kadar çabuk gelebilirler? Ya dışarıdaki kalabalık onları da linç etmeye kalkarsa?” diye sordu kadın kaygıyla.

“Kaygılanmayın,” dedi Jude huzursuzca yutkunarak. “Olduğunuz yerde kalın. Oğlunuzun güvende olmasını sağlayın.”

Telefon kapandı. Jude ayağa kalktı. Telefon hemen tekrar çalmaya başlamıştı. “Sheila,” dedi telaşlı bir sesle. “Sheila, telefona bakabilir misin? Benim dışarı çıkmam gerek.”

Sheila hemen geldi, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. “Telefon mu? Niye? Sen nereye gidiyorsun?”

“Birini almaya. Bir çocuğu,” dedi Jude. “Annesine saldırıyorlar. Yanında kimse yok.”

Sheila’nın gözleri korkuyla büyüdü. “Ama sen gidemezsin. Yakalanırsın. Başka birilerini gönder.”

“Kimse yok,” dedi Jude öfkeyle. “Bana bir şey olmaz. Kendime dikkat edebilirim.”

“Ama...” Sheila ona çaresizlikle bakıyordu. “Ama sana burada ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Ben...” Dudağını ısırdı. “Lütfen gitme!”

“Gitmem gerek,” dedi Jude paltosunu alırken. Sonra durdu. “Bana ihtiyacın mı var? Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diye fısıldadı Sheila. Doğrudan yüzüne bakıyordu. Yüzünde cüretkâr, korkmuş, her şeyden öte çok güzel bir ifade vardı. Jude hiçbir şey demeden Sheila’yı tutup kendine çekti, onu öptü ve sonra koşarak kapıdan çıktı.

“Benim de sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı, ama artık Sheila’nın duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı. “Hem de ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Dışarıdaki dondurucu soğuk yüzünü yaktı. Caddelerde hızla ilerlerken paltosuna sıkı sıkı sarındı. Adresi ezberlemişti, oraya Pip’in denenmiş ve test edilmiş güzergâhlarından birini kullanarak gidebileceğini biliyordu. Londra gerçekte iki ayrı kısımdan oluşuyordu: çoğu insanın yaşadığı yer ve Yeraltı’nın mesken tuttuğu yer. Yani kullanılmayan metro tünelleri, özellikle hava karadıktan sonra Yasalların hiçbir zaman geçmediği az bilinen dar sokaklar, girişleri yıllar önce arabalarla tıkanmış, şimdiyse tuhaf arabalar kullanan çok zengin ya da nüfuzlu kişiler dışında kimsenin kullanmadığı boş ve metruk ana caddeler. Jude yaptığı şeyin dikkatsizce ve üzerinde iyi düşünülmeden alınmış bir karar olduğunu biliyordu. Pip’in gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Kan isteyen kalabalığın sesini duymuştu. Kadınla çocuğu tek başına bırakamazdı, bunu yapamazdı. Bu yüzden koştu. Başının patlayacak gibi olmasına, vücuduna giren kramplara rağmen kendini zorlayarak koştu. Avuç içi bilgisayarını çıkarıp arama bölmesine kadının adresini girdi. Çok geçmeden ekranında, kadının evinin önünü çevreleyen kalabalığı gösteren bir görüntü belirdi. Evin arka tarafında kimse yoktu. Jude koşmaya devam etti. Eve sadece yirmi dakika uzaklıktaydı, ama insan abluka altındayken yirmi dakika çok uzun bir süreydi. Önce dar bir geçitten, sonra kullanılmayan bir üst geçitten, ardından tekrar terk edilmiş bir binadan geçti. Binanın önündeki tabela geçmişini ele veriyordu: St. Thomas Hastanesi. Jude tahtalarla kapatılmış kapıların arasındaki boşluktan zar zor okunan mavi bir tabela görebiliyordu; tabela, Acil Servis’i, Kadın Doğum Koğuşu’nu ve Giriş’i gösteriyordu. Daha önce hiç eski bir hastane görmemişti. Bunlar çok

uzun süre önce okul ve üniversite gibi yerlere dönüştürülmüştü. Ama burası şans eseri böyle kalmıştı. Hızlı tren hattı buralara gelmediğinden bunun gibi binalar çürümeye terk edilmişti.

Jude bakışlarını hastaneden çevirip ayak sesi var mı diye dinledi. Sonra dikkatle hastaneden uzaklaştı. Koştı, koştu, binaların arkasındaki avlulardan geçti ve kadının evine giden ana caddeye çıktı. Evine giden yol solunda kalıyordu. Köşeden sapmadan birkaç metre önce yan bahçelerden birinin çitinin üzerinden atladı. Oradan kadının bahçesine geçip arka tarafa doğru koşmaya başladı. Kalabalık bağırıp çağırıyordu, kaçarken hazır olsun diye tekmeleyerek çitte bir delik açtı. Avuç içi bilgisayarını çıkarıp kadının numarasını tuşladı.

“Buyrun?” Kadının sesi titriyordu.

“Hotel Sweeney’den arıyorlar,” dedi alçak bir sesle. “Arka kapıya gelmeniz gerek. Yavaşça. Dikkat edin, kimse sizi görmesin.”

“Evet. Evet,” dedi kadın. Arka pencereden onun koridorda ilerleyen silüetini görebiliyordu. İri yarı biriydi, yavaş hareket ediyordu. Jude içinden onun biraz daha çabuk olmasını diledi.

“Geliyor!” diye bağırды evin ön tarafından biri.

“Kapıyı kırın!” diye bağırды bir diğeri.

“Yasal katil!”

“Terörist!”

Kadın dondu kaldı. Jude umutsuzca etrafına bakındı. Dışarı çıkması birkaç dakika alırdı, hatta birkaç saniye. Kapıya koştu. Kadının kollarında gözleri korkudan iri iri açılmış küçük bir çocuk vardı.

Kadın kapıyı açıp Jude’a baktı. “Ama sen kendin daha bir çocuksun! Senden daha büyük birini bekliyordum,” dedi nefesi kesilerek. “Buradan canlı çıkamayacağız.”

Jude çocuğu kucağına alarak, “Buradan. Çitten geçeceğiz,” dedi. “Haydi gelmeniz lazım.”

Kadın önce ona, sonra çocuğa baktı ve kafasını iki yana salladı. “Ben koşamam,” dedi. “O kadar güçlü değilim.”

Jude sıkıdığı dişlerinin arasından, “Güçlüsünüz,” dedi. “Haydi!”

“Ben bir Vazgeçmişim,” dedi kadın. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. “Vücudum kendini yenilemiyor, kalbim...” Tekrar başını salladı, sonra Jude’a umutsuzca baktı. “Onu götür,” diye yalvardı. “Lütfen onu al götür, beni bırak.”

“Seni burada bırakamam. Seni öldürürler,” dedi Jude heyecanla. “Haydi. Buradan çıkabiliriz.”

“Hayır.” Kadın başını iki yana salladı. “Ben sizi yavaşlatırım. Bizi yakalarlar.”

Büyük bir gürültü yerlerinden zıplamalarına neden oldu. Kadın, Jude’u omuzlarından tuttu. “Kapıyı kırıyorlar,” dedi. “Gidin. Gidin haydi. Oğluma sahip çık. Onu sevdiğimi bilsin. Onu istediğimi. Evrakları cebinde. Ona sahip çık, lütfen.”

Jude başını salladı, ama kadın kapıyı kapatmaya hazırlanmıştı bile. Kadını istemeye istemeye orada bıraktı, çocuğa sıkıca sarılıp koşmaya başladı. Çitteki delikten geçerlerken kalabalığın kapıyı kırıp eve girdiğini duydu. Sonra koştu, koştu, ağlamasını susturmaya çalışarak sessiz sessiz hıçkıran çocuğu göğsüne bastırarak, kadının çığlıkları duyulmaz olana kadar hızla koştu. Tek düşündüğü Sheila’ydı. Küçükken onu da böyle bir gecede sevgi dolu anne babasından ayırmışlardı. Sevgi dolu evlerinden koparılıp hapsedilen, öldürülen, köle edilen bütün o çocukları düşündü.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Tamam, her şey yoluna girecek.”

Bacakları yorgunluktan titreyerek ve kolları çocuğu güçlüğü taşıyarak Yeraltı’na dönerken sözünü tutması gerektiğini fark etti. Her şeyin yoluna girmesini sağlamalıydı. Çocuk kollarında ağlıyordu; uykusu gelmiş, acıkmış, susamıştı. Ama Yeraltı’nın

kapısından deli gibi girip güvenlik kontrollerini yaptırarak, kapıdaki muhafıza çocuğun orada olma nedenini açıklarken, Shelia'nın telefonu kapatırken korkuyla kocaman açılmış gözleriyle karşılaştı. "Artık telefona yanıt vermek istemiyorum," dedi alt dudağı titreyerek. "İstemiyorum Jude. Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Buradan nefret ediyorum."

Jude, çocuğu muhafıza verirken, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Ama güçlü olmak zorundayız. Savaşmaya devam etmeliyiz."

"Ben yapabileceğimi sanmıyorum," dedi usulca. Sonra telefon tekrar çalmaya başlayınca ayağa kalktı.

Gözleri yaşlarla doluydu, yaşlar yanaklarından sel gibi akmaya başlarken Jude'a doğru eğildi. Jude onu sıkı sıkı tuttu, alnı kırıışmıştı, gözleri kederden karanlıktı. "Sen bir süre telefonu bırak. Ben bakarım," dedi yumuşak bir sesle. "Git ve biraz dinlen. Tamam mı?"

Sheila başını iki yana salladı, vücudu hafifçe titriyordu. "Dinlenmeye ihtiyacım yok," dedi soğukkanlılıkla. "Ben de başka bir şey yaparım. Senin bilgisayarınla ilgilenir, mesajlara yanıt veririm."

Jude duraksayarak, "Benim bilgisayarım mı? Ama ben çıkarken bilgisayarı kapatmıştım," dedi. Kendi kurduğu güvenlik protokolü nedeniyle bilgisayarlar on dakika kullanılmazlarsa kendilerini kapatıyorlardı. Bunu çok önemsiyordu, ağ bağlantılarının ne kadar duyarlı olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"O halde tekrar açabilir miyim?" dedi Sheila alçak sesle. "Açabilir miyim?"

Jude ona çekinerek baktı.

"Bana güvenmiyor musun?" dedi Sheila, somurtmuştu. "Kullanmama izin vermeyeceksen bana niye bilgisayar kullanmayı öğrettin? Yardım edebilirim Jude. Bırak yardım edeyim."

Jude bir an hiçbir şey demedi. Sonunda onaylayarak başını salladı. Seçeneği yoktu; Sheila haklıydı. Yardım etmeyi teklif ediyordu ve her tür yardıma ihtiyacı vardı. “Tamam,” dedi, sesi boğuk çıkmıştı. “Ama... Ama aptalca bir şey yapma!”

Sheila onun elini tutup sıktı. “Yapmam,” diye söz verdi. “Ben...” Ona sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ama sonra fikrini değiştirdi. “Yapmam,” diye yineledi ve yavaşça koşarak odadan çıktı.

“Jude,” diye seslendi Pip aniden kapıda belirerek. Jude’dan bile daha yorgun görünüyordu. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. “Jude,” dedi, sesi alçaktı. “Neredeydin?”

Jude başını kaldırıp baktı. Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak, “Birini almaya gittim,” dedi. “Artık bir çocuk daha geldi. Muhafızla birlikte.”

Pip ona dikkatle baktı. “Dışarı mı çıktın? Bu çok riskli Jude.”

Jude aniden bedenini kaplayan öfke dalgasına teslim olarak, “Evet, öyle. Ama ben sadece bilgisayarlardan anlayan biri değilim,” dedi. “İnsanlara da yardım edebilirim.”

Pip bir an için bir şey söylemedi, sonra başını salladı. “Tabii ki edebilirsin,” dedi usulca. Derin bir iç çekti. “Jude, ben...” Birkaç saniye sustu, sonra derin bir nefes aldı. “Sana bir şey söylemek istiyorum. Önemli bir şey...” Jude’a dikkatle baktı, sonra derin bir nefes daha aldı. “Ben...”

“Ne oldu?” diye sordu Jude sabırsızca. “Gerçekten önemli mi, yoksa yine kitaplarla falan mı ilgili? Çünkü insanlara saldırıyorlar ve telefon sürekli çalıyor, çünkü yardımımıza ihtiyaçları var ve biri onlara yanıt vermeli.”

Pip tatlılıkla gülümsedi. “Tabii ki öyle. Her zamanki gibi haklısın Jude. Sen...” Elini onun omzuna koydu. “Ben seninle gurur duyuyorum. Hepsi bu.”

Jude, Pip'in sözlerinin etkisiyle kendini aniden elektrik çarpmış gibi hissetti. Daha önce hiç kimse onunla gurur duyduğunu söylememişti. Hiç kimse. Ama şimdi övgülerin tadını çıkarmanın zamanı değildi. Pip'e teşekkür edecek ya da bu sözleri niye sarf ettiğini düşünecek zaman yoktu. Onun yerine, birkaç saniye Pip'in gözlerinin içine baktı, başını salladı, sonra telefonun yanına gitti.

"Hotel Sweeney," dedi. "Dışarıda hava nasıl?"

On Birinci Bölüm

Richard Pincet tedirgindi. Bu, onun pek aşına olduğu bir duygu değildi. Görkemli odasının içinde defalarca gidip gelmiş; gökdelenlerle, insanın başarısını, sahip olduğu gücü —onun gücünü— gösteren bu anıtlarla bölünen karanlık ve soğuk Londra göğüne defalarca bakmıştı. İnsanlığa sonsuz yaşam hediyesini bağışlamıştı, ama şimdi bunun varlığı tehdit altındaydı.

Pencereden bakarken bile insanların dışarıda gösteri yaptığını biliyordu. Yeraltı'nın bulunup bombalanmasını, örgüt yandaşı olduğundan şüphelenilen kişilerin evlerine kapatılıp evleriyle birlikte ateşe verilmesini istiyorlardı. Birkaç ay önce olsa koltuğuna oturup arkasına yaslanır ve tüm bunların keyfini çıkarırdı, ama şimdi bunlar korkusunu artırmaktan başka işe yaramıyordu, çünkü bu kitle önünde sonunda ona da yönelecekti. Sonunda yalan söylediğini anlayacaklar, düşmanın Yeraltı değil, o olduğunu fark edeceklerdi ve gerçeği öğrendikleri gün gelip kapısına dayanacaklardı.

Başını mutsuz bir edayla kaldırıp pencereden baktı. Dışarısının karanlığı ve rüzgârın uğultusu düşüncelerini yansıtıyordu. Mısır imparatorluğu paramparça olurken firavunlar da böyle mi hissetmişti acaba? Pincet ilaç da, piramitler gibi, cahil turistlerin hiçbir şey anlamadan gelip fotoğraf çektiği bir yadigar

mı olacaktı? Richard da burada, bu büyük beyaz türbenin içinde ölecek, yüzyıllar sonra mı bulunacaktı? Başını salladı. Onu kim bulacaktı? Geriye onu bulacak kim kalacaktı?

İçini çekerek bilgisayarının başına döndü, bir düğmeye basıp aleti uyku modundan çıkardı. İş devam etmek zorundaydı. Mesajlara yanıt verilmeli, her şeyin yolunda olduğu görüntüsü sürdürülmeliydi.

Sanki otomatige bağlanmış gibi randevuları onaylamaya, bütçeleri kabul etmeye, onu ilgilendirmeyen şeyleri silmeye başladı. Belki her şey normalmiş gibi davranırsa fark etmeden düşünmeye başlayabilirdi. Ama bunun safsata olduğunu biliyordu. Diğerleri yalanlarına inanabilirdi ama o, durumun ciddiyetini artık inkâr edemez, korkunç gerçekten kaçamazdı. *Titanik*'in kaptanıydı; buzdağını yalnızca o biliyordu, geminin batacağının ve hiç kimsenin hayatta kalamayacağını farkındaydı.

Midesi bulandı. Kendisini ağlayacak gibi hissediyordu. Bugüne kadar hiçbir insanın kendini bu kadar zavallı bir durumda hissedip hissetmediğini düşünürken ekranın sağ alt kısmında yeni bir ağ bağlantısı mesajı aldığını bildiren bir simge gördü. Böyle mesajlar ender gelirdi; sekreteri ve ekibi tarafından filtrelendir, sadece çok önemli olanların ona gelmesi sağlanırdı. Ama bu mesaj daha tuhaftı, çünkü olağan yolu atlamış ve Pincen hizmet sağlayıcısı yerine doğrudan ona gelmişti. Richard'ın posta kutusuna doğrudan erişimi olan tek kişi Derek Samuels'di. Sadece onun mesajları bu yoldan gelirdi. Ama bu mesaj Derek'ten değildi. Mesajın ne zaman geldiğine baktı, sadece birkaç saniye önce gelmişti. Yani Richard bilgisayarını açtığında. Bu, kalbinin teklemesine neden oldu.

“Eğer yaşam döngüsünü istiyorsan onu sana verebilirim.”

Richard gözlerini dikip mesaja baktı. Hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini birkaç kez kırıştırdı, sonra korkuyla etrafına bakındı. Bu bir şaka mıydı? Biri onu mu izliyordu?

Hayır, bu olanaksızdı. Odasında kameralar vardı. Peter burada çalışırken yapılan Yeraltı saldırısından sonra yerleştirilmişlerdi, ama görüntüleri izlemek için gereken kod sadece kendisinde vardı. E... o halde bu kişi bunları nereden biliyordu? Kimdi bu?

Dakikalarca hiç hareket etmeden öylece oturdu, sonra istemsiz bir şekilde öne doğru eğildi.

“Kimsin sen?” diye yanıt yazdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Bunun önemi yok. Eğer yaşam döngüsünü istiyorsan ona ulaşabilirsin. Ama benim de istediğim bir şey var.”

Richard’ın gözleri büyüdü, sonra sandalyesini masaya doğru çekti. Bu bir komploydu. Bir tuzak olmalıydı. Ama ne tür bir tuzak? Ya çılgıncasına ihtiyaç duyduğu şey bu kişinin elindeyse? Eğer bir cankurtaran sandalları varsa, eğer gemiyi onarabilirlerse, o zaman tekliflerini kabul etmek gerekirdi, öyle değil mi?

“Onu istiyorum,” diye yazdı tereddüt içinde. “Sen ne istiyorsun?”

“Bu konuya geleceğim. Geçmişte onu birine vermiştin. Şimdi geri istiyorsan dediklerimi yapmak zorundasın.”

Richard’ın beyni deli gibi çalışıyordu. *Geçmişte onu birine vermiştin.* Ne demekti bu? Bir bilmece miydi?

“Onu birine mi vermiştim? Anlamıyorum.”

“Evet. Anlamadığınızı tahmin ediyorum. Bir yüzüğün vardı, değil mi? Peter’ın yüzüğü?”

Richard’ın midesinde kelebekler uçuyor gibi oldu. Peter’ın yüzüğü. Torunu. Yakalayıcılar tarafından ele geçene kadar Richard’ın öldüğünü sandığı torunu. Yüzük ondaydı, sonra yüzüğe el konulmuş ve üzerindeki baş harfler nedeniyle Richard’a ulaşmıştı: AF. Albert Fern. Albert’ın yüzüğü olmalıydı. Önce Margaret’a, ondan da Peter’a geçmişti. Richard ona doğru düzgün bakmayı hiç aklından geçirmemişti. Çirkin bir şeydi. Albert’ın onu taktığını hatırlıyordu. Yaşam döngüsü gerçekten o

muydu? Albert onu niye korumak istemişti? Niye o kadar önemliydi?

Gözlerini kapayıp yüzüğü gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. İç kısmında Albert'ın ad ve soyadının baş harfleri vardı. Üzerine bir desen kazınmıştı; biçimsiz bir şeydi, sanki Albert onu kendisi yapmış gibiydi. Bir çiçektir. Bir tür çiçek.

Richard çekmeceyi açıp Albert'ın notlarını ve müsvedde kâğıtlarını çıkardı. Aradığı şeyi bulana kadar sayfaları deli gibi karıştırdı. Bir desen, evet kesinlikle bir desendi. Ama anlamı neydi? Telefonu eline aldı. "Derek," dedi aceleyle.

"Derek, hemen buraya gelmen gerek."

Derek bir dakika sonra yanındaydı, mesajı görünce gözleri irileşti. "Bu nasıl olur?" dedi. Kendi kurduğu güvenlik sisteminin aşıldığını fark edince yüzü sararmıştı.

"Artık bunun önemi yok," diye atıldı Richard. "Önemli olan yüzük. Sen Albert'ı alıp götürürken sana ne demişti? Yaşam döngüsünün korunması gerektiğini mi? Yüzüğü kastediyor olabilir miydi? Bu bir şaka mı, yoksa yüzük sahiden önemli mi?"

Derek bir süre hiçbir şey demedi. Sonra hafifçe başını salladı.

"Derek," dedi Richard kaşlarını çatarak. "Derek, bu nedir?"

Derek başını kaldırıp baktı, düşünce dolu gözleri kısılmıştı. "Biliyordun," dedi sadece.

"Neyi biliyordun?" diye sordu Richard sabırsızca. "Neden bahsediyorsun?"

"Albert," dedi Derek. "Biliyordun. Onu götürmeden önce. Davranış biçimi. Tahmin ediyordun."

"Öldürüleceğini mi?"

"Formülü asla bulamayacağını söyledi. Her yeri arasan bile asla bulamayacağını söyledi. Bunu söyleyiş biçimi, bence onu arayacağını biliyordun. Bence buna hazırlanmıştı."

Richard başını salladı, geçmişte olanları hatırlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı. Yüzüğü hatırlıyordu, onu bir gün Maggie'nin mücevher kutusunda gördüğünü hatırlıyordu. Uzun süre orada kalmış olmalı, diye tahmin yürüttü. Albert, onu Maggie'ye çok uzun süre önce vermiş olmalıydı. Soru sormamıştı. Büyükbabasıyla ilgili kaçınılmaz sorular sormasın diye bir şey söylememiş, o konuya dikkat çekmek istememişti. Peter'a verdiği yüzüktü o, Peter'ın parmağında gördüğü yüzüktü.

"Yüzük Maggie'nindi ama. Onu Maggie'ye nasıl verdi acaba?" diye sordu. Tüm bunları mantıklı bir sıraya oturtmaya çalışıyordu. "Maggie ölmeden önce onu hiç görmedi ki!"

"Kim bilir!" dedi Derek. "Maggie okula gitti, değil mi? Fırsatlar olmuştur. Formülü yüzüğün üzerine yazdırıp sonra da onu Maggie'ye vermiş olmalı."

Richard, "Evet," diyerek derin bir nefes aldı. "Kesinlikle. Yaşamın sonsuz döngüsü. Formülü yüzüğün üzerine yazdı."

"Ve yüzük hep sizdeydi," dedi Derek.

Richard ona dişlerini sıkarak baktı. "Ve onu geri alacağım. Onu bana sen getireceksin."

Derek bir yorumda bulunmasa da Richard bunu fark etmedi. Tek düşündüğü dualarının kabul olduğuydu. Yüzük. Yüzüğü alacak ve tüm bu sorunlardan kurtulacaktı. Her şey çözülecekti.

Bilgisayarına döndü. "Yüzük sende mi?" diye yazdı. "O halde torunumun nerede olduğunu da biliyorsun?"

Yakalayıcılar, Peter ile Anna'yı bir yıldır boş yere arıyorlardı. O zamandan beri Peter onu çalışanlarının ve medyanın önünde küçük düşürüyordu. Sonunda onu bulduğunu düşününce Richard'ın kalp atışları hızlandı, intikam duygusu göğsünü sıkıştırıyordu.

"Yaşam döngüsüne ihtiyacın var; Peter'a değil," diye yanıt geldi.

Richard gözlerini kıstı. Sonra başını salladı. İlk önce yüzük; arkasından ise her şey gelecekti. “Pekâlâ,” diye yazdı ekrana. “Yüzük. Koşullarını söyle.”

Gelen mesajı okuyup gülümsedi, sonra kahkaha atmaya başladı. Kendini çok mutlu ve rahatlamış hissediyordu, kalkıp dans edebilirdi. Bu kadar büyük bir şey için karşılığında o kadar küçük bir şey istenmişti ki! Sevinç içinde Derek’e döndü. “Yakalayıcıların hepsine Peter’ın fotoğrafının dağıtılmasını ve sadece onun peşine düşmelerini istiyorum. Anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi Derek, gözleri parlıyordu.

“İyi,” dedi Richard arkasına yaslanarak. Rahatlık hissi yavaş yavaş, ona zevk veren bir kötülük yapma isteğine dönüşmüştü. “Sanırım şansa ihtiyacımız var. Yeraltı Hareketi’nin bir daha ayağa kalkamayacak şekilde çökertilmesini istiyorum. Bu arada yapmak istediğim bir ziyaret var. Hapishaneyi arar mısınız? Onlara yola çıktığımı bildir.”

Kapı çalındı. Patatesleri kilere taşıyan Peter başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Tuvalet kâğıdı, peçete ve pamukla yaptığı uyduruk bezle Molly’nin altını değiştiren Anna arkasını dönüp Peter’la göz göze geldi. Peter bir an onun yüzünden geçen seğirmeyi fark etti; kaygı, diye düşündü. Ona güven veren bir bakış attı, sonra kapiya gidip dikkatlice açtı.

Ama rüzgârdan başka bir şey yoktu. Tabii ki öyle, diye düşündü Peter hüznü. Hiç misafirleri olmazdı. İnsanlardan millerce uzaktaydılar.

“Kimse yok mu?” diye sordu Anna. Sesi her zamanki gibi sıkıntılıydı.

Peter gözlerini devirdi. O sabah Yeraltı’ndan bir mesaj aldığından beri huzursuz ve heyecanlıydı. Mesajın Jude’dan olduğunu düşünmüştü, onun adresinden gönderilmişti. Ama altında ne bir ad ne de şaka olduğunu belirten bir ifade vardı, sadece bir ri-

cada bulunuyordu. Mesajın böyle gelmesi Peter'in kendini önemsenmiyormuş gibi hissetmesine neden olmuş, yalıtılmışlığını, her şeyden uzakta olma hissini artırmıştı.

"İnan bana," dedi istediğinden daha iğneleyici bir tonla. "Eğer herhangi bir tehlike altında olsaydık Pip bize söylerdi."

Anna ona keskin bir bakış attı. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Peter'in yüzü hafifçe beyazladı, böyle demek istememişti. Gerçekten böyle demek istememişti. Sonra omuzlarını silkti. "Sadece Pip bize birkaç ay burada kalacağımızı söylemişti," dedi. "Şimdi neredeyse bir yıldır buradayız."

"Biliyorum. Bu hayret verici, öyle değil mi? Yani, burası çok güzel. Çocuklar bahçede oynayabilir ve biz de yalnız kalabiliriz..." Peter'in gözlerine baktı. Başka şeyler de söylemek istediğini görebiliyordu, ama Peter'in nasıl tepki vereceğini bilemediği için susuyordu. Bu konuşmayı son zamanlarda defalarca yapmışlardı. Peter daima sıkıntısını ve hayal kırıklığını ifade ediyor, buna karşılık Anna'nın kaygısı artıyordu. Bu onun kendi sorunuydu, Peter bunu biliyordu. Burada mutlu olmalıydı, ama olamıyordu işte. Hareket'ten, her şeyden bu kadar uzakken olamıyordu.

"Yalnız kalırsız demiştin." Bunu kaba bir sesle söylemişti. Sözcükler daha ağzından çıkarken onları söylememesi gerektiğini biliyordu. Kendini olayların dışında hissetmesi Anna'nın hatası değildi, bütün bir sabah Jude'un mesajını kafasında evirip çevirmesi onun hatası değildi. Ne demek istiyordu? Niye daha fazla şey yazmamıştı? Jude'a böyle yapmasını Pip mi söylemişti? Onunla olan ilişkilerini yavaş yavaş kesiyorlar mıydı? Peter'in artık yararlı olmadığını mı düşünüyorlardı?

Anna yumuşak bir ses tonuyla, "En sonunda geri döneceğiz. Böyle olacağını biliyorsun," dedi. Ayağa kalkıp yanına geldi ve

elini omzuna koydu. Peter hatalı olduğunu biliyordu. Ama Anna yine de onu sakinleştirmeye çalışıyor, anlayışlı davranıyordu. Peter onu sözcüklerle ifade ettiğinden çok daha fazla seviyordu, ama yine de...

“Gitmem lazım. Bir mesaj aldım. Londra’ya gitmem lazım.” Bunları sessizce söyleyip Anna’nın yanıtına kendini hazırladı. Mesajda gözetimciler aracılığıyla yüzüğünü Londra’ya göndermesi söyleniyordu. Soru sormayacak, bu mesajdan kimseye bahsetmeyecekti. Yüzüğü kendisinin getirmesi istenmiyor, Peter’ın güvenli evi terk etmesi teklif edilmiyordu.

Peter’ın gitmeye karar vermesine neden olan da buydu zaten. Zamanı gelmişti; tekrar olayların ortasına dalmasının zamanıydı. Yeraltı’ndan uzakta olmak, olayların dışında kalmak, çocuk muamelesi görmek onu hasta ediyordu. Saldırıları duymuştu. Yeraltı yandaşlarının sokaklarda taşlandığını biliyordu. Ama bunları Yeraltı’ndan değil, haberlerden duymuştu. Orada olup savaşmalıydı, güvende olmak ona iyi gelmiyordu. Güvende olmak, hiçliğin ortasında olmak gibi bir şeydi.

“Sen ne dedin?” Anna elini omzundan çekti. Şimdi onu sessizce desteklemek yerine tepesinde dikiliyordu. “Niçin?”

“Çünkü bana ihtiyaçları var. Çünkü tekrar Yeraltı’nın parçası olmak istiyorum.” Sesi, almaması gereken şeyi isteyen bir çocuğunki gibi tereddütlüydü.

“Sen zaten Yeraltı’nın bir parçasısın. Burada olmamız da Yeraltı’nın fikriydi hatırlarsan.” Anna ondan uzaklaştı. Peter onun konuşmaya son vermek istediğini biliyordu.

“Hiçbir şey yapmıyoruz.” Bu sözler ağzından öylesine dökülmüştü. Bir türlü vazgeçemiyor, hayal kırıklığını kabul edemiyordu. “Sebze yetiştirip yemek dışında. İnsanlar ortadan kayboluyor. Yeraltı, Uzun Ömürlülük ilaçlarını sabote etti. Birçok şey olup bitiyor ve bizim de bunun parçası olmamız gerek.”

“Hayır, gerekmiyor,” dedi Anna meydan okurcasına. “Bu çok tehlikeli.”

“Tehlikeli değil. Benimle gel. Hep birlikte gidebiliriz. Jude ve Sheila gibi Yeraltı Merkezi’nde yaşayabiliriz.”

“Peter, hayır,” dedi Anna. “Burada yaptığımız şeyin farkında değil misin? Kendi başımıza idare edebiliyoruz. Kendimize yetiyoruz. Kimseye ihtiyacımız yok. Saklanmak zorunda değiliz, yani gerçek anlamda. Eğer insanlar hastalanıyorsa niye biz de içimizden birinin hasta olma riskini göze alalım? Çocukları niye bu tehlikeye atalım? Eğer dünya ağır ağır kuruyorsa biz niye kuyumuzu terk edelim?”

Anna ona birkaç saniye baktı. İlk karşılaşmalarından Peter’in hatırladığı bakışlardı bunlar. Mağrur, güvensiz, umutsuzca kendini kontrol etmeye çalışan birinin bakışı.

Ama artık Büyük Depo’da değillerdi.

“Bu sana göre değil,” dedi sessizce. “Londra’da bir şeyler oluyor. Önemli şeyler.”

“Burada da önemli şeyler oluyor,” dedi Anna. Gözleri çakmak çakmaktı. “Molly’nin emeklemeyi öğrenmesi gibi. Ben’in rakamları öğrenmesi gibi. Hatırlarsan, burada olmamızın bir nedeni var. Burada güvendeyiz. Çünkü büyükbaban ve Hükümet izimizi bulup bizi öldürebilir.” Artık öfkelenmişti, bu konuşurken yüzünden belli oluyordu. “Ama sanırım bunların senin için hiçbir önemi yok,” dedi kızgınlıkla. “Sanırım senin için Londra’da, ‘hareket’in olduğu yerde olmak yeni kuşağın hayatta kalmasından daha önemli.”

Peter, “Benim demek istediğim bu değildi,” diye başlamıştı ki sesi giderek alçaldı. Gerçeği söyleyemiyordu. Eğer gerçeği öğrenirse mesajı okur, Jude’un, ondan gelmesini istemediğini öğrenirdi. Kendini gitmek zorunda hissetmesinin asıl nedeni Jude’un onu *çağırmaması* olmasıydı. Mesajı okursa bunu anlar mıydı?

“Eğer Londra’ya gitmek istiyorsan bizsiz gidersin,” dedi Anna, sesi alçaktı. Sonra Molly’yi kucağına alıp Ben’in elinden tuttu ve Peter’ı gözlerini dikmiş, biraz önce durdukları yerde kalan boşluğa bakar halde bırakarak odadan çıktı.

On İkinci Bölüm

Margaret Pincet öylece hareketsiz oturuyordu. Birbirine kenetlediği ellerinin kuruluşunu, bedenini saran yorgunluğu hissedebiliyordu. Bunu hak etmişti ve hoşnutlukla karşılıyordu; ölümü, getirdiği rahatlıkla, sonun verdiği huzurla bağrına basıyordu. Diğer cinayet mahkûmları Uzun Ömürlülük'ten hemen mahrum bırakılıyorlardı –ani ve keskin bir şok– ama onun için öyle olmamıştı. Uzun Ömürlülük'ü ondan parça parça, azar azar almışlardı. Bunun nedeni, güya Richard Pincet'in kızı olmasının ona bazı ayrıcalıkları satın almasıydı. Ama Margaret bunun da bir başka ceza olduğundan şüpheleniyordu. Çöküşü o kadar yavaştı ki bunun farkına varmıyor, her belirtiyi sorguluyor, bir türlü emin olamıyor, sorun acaba kafamın içinde mi, aklımı mı yitiriyorum, yoksa gerçekten sonum mu geldi, diye düşünüp duruyordu.

Ama artık onu hissedebiliyordu. Yaşlı bir kadındı. On iki ay önce Büyük Depo'nun müdiresiydi. Korkulan, saygı duyulan, sorgusuz sualsiz itaat edilen biriydi. Ama şimdi yavaş yavaş çöküyordu. Etinin pörsümesi, organlarının iflası, kaçınılmaz ölüm; bunlar onu bekleyen şeylerdi. Bunlar onun geleceğiydi.

Bir kez daha şansı olsa aynı şeyi yine yapardı. Onu yine öldürürdü. Çocuğunu ondan alan, onu bir Artık yapan eski kocası

Stephan'ı. Onu Peter'in öldüğüne inandırmıştı. O olmadıkları, küçük bebeği olmadıkları için cezalandırdığı tüm diğerlerine yaptığı gibi işkence ettiği yavrusunun öldüğüne. Stephen bunun için ölümden fazlasını hak etmişti. Ona daha fazla acı vermediği için şimdi pişmandı.

Ama kendi çöküşü onu hâlâ isyan ettiriyordu. Ölümden öğrenilen bir dünyada, ölümlü, çürüyen bedenden korkuluyor, bu beden hor görülüyordu. Margaret, gardiyanlarının yüzlerinde gördüğü, karşılarında sanki bir tabak bozuk yemek varmış gibi gözlerini kısmalarına, dudaklarının kıvrılmasına neden olan bu tiksintiyi kendisi de hissediyordu. Değersiz ve mide bulandırıcıydı. Çürümenin kokusunu alıyordu. Sanki etrafını çeviren yeşil duvarların iyice artırdığı bir kokuydu bu. Ölüm, tiksindirici bir görüntü, kötü bir şeydi. Doktoru bile ona bakmakta zorlanıyordu. Sanki semptomları bulaşıcıydı, sanki zayıflığıyla onu karalayabilirdi.

Bunu hak etmişti, biliyordu. Onu bir top gibi kıvrılıp kalmaktan, teselli edilemez bir şekilde bağırmaktan alıkoyan buydu. Ona kontrol duygusunu veren bu bilgiydi. Bunu kendi davet etmişti. Kurban yoktu.

Yatağının yanında duran bir defterde, hapishaneye kapatıldığından, Uzun Ömürlülük dozajı ağır ağır azaltılmaya başlandığından beri yaşadığı tüm değişimlerin listesini tutuyordu. Öncelikle derisi, dokunulduğunda sert ve kuruydu. Sonra bitkinlik gelmeye başlamıştı; kendini zinde hissediyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti. Kesikleri iyileşmiyor, nedeni belli olmayan ağrılar ortaya çıkıyor, göz kapakları sarkıyordu.

En açık olan bir başka belirti ise saçlarıydı. Boyanmadığında dipten kar gibi beyazlar geliyor, eskiden her sabah siyah bantlarla topuz yaptığı siyah saçlarıyla zıtlık oluşturuyordu. Siyah ve beyaz. Eski ve yeni. Önce ve sonra. *Şimdi...* Beyazlık her ge-

çen gün artıyordu. Margaret bir yerde, saçların öldükten sonra da uzadığını okumuştı. Bunun ne kadar sürdüğünü ve nedenini merak ediyordu.

Soğuk dayanılmazdı. Eskiden içinden ateş gelen, gücüyle tüm bedenine ısı yayan kasları artık eriyor, sınırlı yağ stokları onu koruyamıyor, hapishanenin acımasız soğuğuna karşı onu çaresiz bırakıyordu. Dayanıklılığıyla her zaman gurur duymuş, Büyük Depo'da personelin bir tane daha radyatör önerisine, ısıyı azıcık artırma isteğine hep karşı çıkan Margaret Pincent, şimdi bedeninin soğuktan titremesinin önüne geçemiyor, etrafını saran buz gibi hava karşısında ürperiyordu.

Semptomların bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Örneğin körlük derecesindeki miyobu işine yaramıştı. Hapishaneyi kim net bir şekilde görmek isterdi ki? Gardiyanının yüzüne, hücrenin soluk gri duvarlarına, ona yemek diye verdikleri o iğrenç bula-maca kim bakmak isterdi? Büyük Depo da griydi ama o *onun* grisiydi, *onun* iğrenç bulamacıydı, *onun* hâkimiyet alanıydı.

Diğer belirtiler içini korkuyla, korkunç bir tiksintiyle dolduruyordu. En kötüsü ise gözünü her kapattığında gördüğü kâbuslardı. Yıllar öncesinden çıkıp gelen anılar gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu: yatağından ona bakan beyaz ve cansız annesi, ona bakacağına söz veren ama sonra kendini öldüren büyükbabası; daha ilk çılgınlığını duymadan ondan koparıp aldıkları küçük oğlu. Herkes onu terk etmişti. Sevdigi herkes.

Defterini aldı. Gündüzleri daha kolaydı. Gündüzleri olaylar üzerinde yoğunlaşabiliyordu; olaylar, gerçekler, açığa çıkan şeyler. Ama geceleri şeytanları serbest kalıyor, gelip başına bela oluyor, onu acıyla ağlatıyor, ıstırabını dayanılmaz kılıyordu. Biraz daha net görebilmek için defteri kendinden uzaklaştırıp yazmaya başladı. Bugün nefesi kötüydü. Nefesleri sıklaşmıştı, göğsü sıkışıyordu. Bir gün önce bağırsakları iflas etmiş, çarşaflarını ba-

tırmıştı, kendini öyle küçük düşmüş hissetmişti ki elinden gelse kendi canını kendi elleriyle alırdı.

Ah, Peter! Ah, oğlum!

İçini çekip defteri kendinden uzaklaştırdı. Yalnızca adını yazmak bile ona nasıl acı veriyor, yarasını nasıl kanatıyordu! Onunla hiç konuşmamış, yüzünü bir daha hiç görmemişti.

Kızdan gelen mektup birkaç gün önce eline geçmişti. Margaret o zamanlar umut etmekten hâlâ vazgeçmemişti. Gardiyanı destek olduğunda bedenini ayakta tutan bu umuttu. Ayakları yerden kesilmişti, bunu biliyordu. Ama saniyeler sonra yere inişi onu fena çarptı; organlarını, kemiklerini, aklını, ruhunu. Peter gelmiyordu. Onu kabul etmeyecekti.

Anna'nın mektubu nazikti ama bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Margaret oğlunu ondan aldığı, Margaret'in hiç tattıramadığı mutluluğu ona verdiği, kendisi hiç birlikte olamadığı halde onunla birlikte olabildiği için kızdan nefret ediyordu. Bunca şeyden sonra, tüm yaptıklarına rağmen ona hâlâ tamamen sırtını dönmediği için nefret ediyordu ondan. Peter'in aksine, Anna mektuplarını görmezden gelmiyordu ve bu Margaret'in zayıflığını ortaya çıkarmaktan başka işe yaramıyordu. Margaret zayıflardan her zaman nefret etmişti; ona kendini hatırlatıyorlardı. Peter ondan nefret edebilirdi, ama tuhaf bir şekilde yine de bu durum onu rahatlatıyordu. Onun ne düşündüğünü biliyordu. O güçlüydü. O hayatta kalandı. Uğruna ölmeye, uğruna acı çekilmeye layıktı.

Duvara dayandığı yerden, koridordan gelen o tanıdık, güçlü ayak seslerini duyabiliyordu. Sonra kapı yavaş yavaş açıldı.

"Yemeğin geldi," dedi bir ses. Margaret eşikte duran iriyarı gardiyana baktı. Bakışları karşılaştı. Margaret onun ürktüğünü gördü.

"Oraya bırak lütfen."

Hapishanede bile komutayı elinde tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Gardiyan adımlarını sürüyerek ilerledi. Yemeği masanın üzerine bırakıp sonra tek adımda tekrar arkasındaki kapı eşiğine döndü. Ayakları sallanan ucuz bir masaydı bu; Büyük Depo'daki büyük, güç göstergesi masasından çok farklıydı. Artıkları döverken, umutlarını, onlarda kalan son değer parçacıklarını yok etmek için elinden geleni yaparken tutundukları masadan. Yıllarca çekmecesinde duran tabancasının, ta ki Stephen'a kadar kullanacağını hiç düşünmediği tabancasının durduğu o masadan.

Adam hücreyi koridordan ayıran ağır demir kapıyı kapatmak üzereydi ki aniden durdu.

"Hep burada yalnız başına yiyorsun," dedi ona şüpheyile bakarak.

Margaret bu adamın ona doğrudan seslenebilmesinden, ona böyle kişisel bir soru sormaktan çekinmemesinden duyduğu hoşnutsuzluğu belirtmek üzere belli belirsiz bir ses çıkardı. Büyük Depo'da hiç kimse ona doğrudan soru soramazdı.

Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından, "Sadece nedenini merak ediyorum," dedi adam. "Buradan çıkmak isteyeceğini düşünmüştüm, hepsi bu. Kantin şurada."

"Kantin," dedi Margaret buz gibi bir ses tonuyla, her bir sözcüğü dikkatle telaffuz ederek. "Beni hiç cezbetmiyor."

Hayatı boyunca yalnız olmuştu ve şimdi bunu değiştirmek için ortada bir neden görmüyordu.

Adam başını salladı, gitmek için acele eder gibi bir hali yoktu.

Margaret sert bir ses tonuyla, "Ne var?" diye sordu. "Eğer bir şey söyleyeceksen çıkar ağızındaki baklayı."

Bu aylak insanlara, vaktini boş yere harcayanlara, hayatlarını düzen ve kurallar çerçevesinde yaşamayanlara karşı o an bile

sabrı yoktu. Etrafındaki herkesin onun koyduğu kurallara göre yaşamasına alıştı ve bunu özlüyordu.

“Sadece merak etmiştim...” Adam kaşlarını çatı, huzursuz görünüyordu.

Margaret ona cesurca bir bakış atıp, “Neyi merak ettin?” diye sordu.

Adam derin derin nefes aldı. “Nasıl olduğunu,” dedi sessizce. “Ölmenin... Öleceğini bilmenin.”

Soru, Margaret’ı hayretler içinde bıraktı; bir iki dakika sessiz kaldı. Burada, hapisanede bile kimse ölümden söz etmezdi. Herkes bundan söz etmekten kaçınır, sanki sözcüğün kendisi mikrop yayacakmış gibi onun yerine hep üstü kapalı sözler kullanılırdı.

“Korkudan altıma yapacağım geliyor,” dedi sonunda, gardiyana bir bakış atarak. Söylediğinde yalan yoktu. “Duymak istediğin bu muydu? Kendimden nefret ediyorum, yaptığım şeyden nefret ediyorum. Ama yine de sondan korkuyorum. Hiçlikten korkuyorum.”

Adam huzursuzca başını salladı. “Şey diyorlar...” dedi yere bakarak, “insanların hastalandığını, öldüğünü söylüyorlar.”

Margaret gözlerini kıstı. “Kim onlar? Fanatikler mi? Kimse ölmez. Bunu biliyorsun.”

Tabii ki söylentileri o da duymuştu. Diğer mahkûmları elinden geldiğince görmezden gelmesine rağmen yine de ara sıra banyoda, koridorda onlarla karşılaşılıyordu. Ama duyduklarının hiçbirine inanmıyordu.

“Hükümet, Yeraltı’nın Uzun Ömürlülük ilaçlarını sabote ettiğini, insanları hasta ettiğini söylüyor. Ama henüz geri dönen kimse yok. Hasta olanlardan yani. Benim kapı komşum mesela, geri dönmedi.”

Margaret ona dikkatle baktı. Yeraltı Teröristleri. Kötü adamlar. Ama oğlunun hayatta kalmasını sağlayan kötü adamlardı ve

şimdi de Yasalları zehirliyorlardı. Doğru ve yanlışın artık bir anlam taşımadığını fark etti. Her şey değişiyordu. Derin bir nefes aldı. “Adın,” dedi. “Adını bilmiyorum.”

“John,” dedi adam.

“Pekâlâ John,” dedi Margaret. “Büyükbabam, sadece hayatlarını yaşamamış kişilerin ölümden korktuğunu söylerdi.” Söylediği şeye kendi de şaşırmıştı. Bugüne kadar unutup gittiği bir laftı bu.

“Ya sen? Sen hayatını yaşadın mı?”

Margaret kederli bir kahkaha attı. “Hayır,” dedi. “Yaşamadım. Benim üzüntüm de bu işte. Benim ıstırabım.”

Kapı metalik bir sesle kapanırken Margaret içini çekip tabağının başına gitti. Her zamanki iğrenç bulamaçtı. Ölmemesine yetecek kadar, istemeye istemeye yedi. Tabağı yere koyup yatağına uzandı, bir an için gözlerini kapadı.

Kapının çalınması onu şaşırttı. Daha bir saat geçmiş olamazdı, değil mi? Önce kaygıyla yemeğine, ardından bir yerlerde bir ipucu bulabilirmiş gibi etrafına bakındı. Belki de uyuyakalmıştı. Belki de...

“Evet,” dedi.

Kapı yavaş yavaş açıldı. Gelen yine John’dı. “Daha biraz önce buradaydın,” dedi.

Gardiyan tabağa, sonra tekrar ona baktı. “Bir ziyaretçin var.”

Margaret ona dehşetle baktı. “Ziyaretçi mi?” Hapishanede olduğu süre içinde hiç ziyaretçisi olmamıştı.

“Gerçekten.”

“Evet evet, ben... Bir dakika. Bir dakika, lütfen...”

Bu oydu. Peter. Gelmişti.

Hayır. Kendini topla, kadın. Bu o değil. O asla gelmeyecek.

Margaret umutsuzca, elleriyle ağarmış saçlarını düzeltti, zayıf vücuduna baktı, üstüne başına çekidüzen vermeye çalıştı. Sonra

titreyen ellerini kavuşturdu, tüm vücudu beklentiyle ürpererek titreyen bacaklarıyla koridor boyunca gardiyanı takip etti.

Anna, Peter'ın bir kazağı katlayışını sessizce izliyordu. Peter üç kere denedi, ama her seferinde kazağın katlamaya çalıştığı kolları yana düştü. Anna gelip yardım etmeyince Peter sonunda vazgeçti, kazağı valize öylesine sokuşturdu. Başını kaldırınca gözleri karşılaştı.

“Birkaç gün,” dedi, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. “En fazla bir hafta. Nasıl geçtiğini fark etmeyeceksin bile. Dönmüş olacağım.”

Anna sessizdi. Onun yerine gözlerinin konuştuğunu, Peter'ın düşüncelerini gözlerinden okuyabildiğini, düşüncelerini yüksek sesle ifade etmesinin bir işe yaramayacağını biliyordu.

Bir yandan valizinin içine pantolon, çorap ve tişört atarak, “Sen burada kalmakla doğru olanı yapıyorsun,” diye devam etti. “Bu daha güvenli. Bunu biliyorum. Benim tek başıma gitmem daha anlamlı. Böylece ne olup bittiğini anlayıp zaman kaybetmeden geri dönebilirim.”

Konuşurken yine başını eğdi. Anna nedenini biliyordu. Tüm bedeninden suçluluk akıyordu. Yatağın üzerine oturdu. Eğer gerçekten istese onu durdurabilirdi. Bunu biliyordu. Ama daha ne kadar süre? Bu acı çeken gözler, huzursuz, sitem dolu ses... Daha ne kadar bunlarla yaşayabilirdi? Ama yine de gitme ihtiyacı duyduğu; onun, Ben'in ve Molly'nin dışında bir şeye ihtiyaç duyduğu için ona kızgındı. Ona yetmeliydiler. Bu yetmeliydi.

İçini çekip çekingen bir tavırla valizden bir kazak aldı, neredeyse istemdişi bir hareketle kazağı düzgün bir şekilde katladı. Kolları omuz hizasına getir ve sonra göğüsten katla. Bunu Büyük Depo'da yüzlerce kez yapmıştı. Çamaşırhanede çalışmak orası-

nın topluma “yararlı” olduğunu göstermenin yollarından biriydi. Sonra bir tane daha aldı. Peter ona minnetle baktı.

“Kızgın değil misin?”

Her şeyin yoluna girdiğini düşünüp rahatladığı belliydi. Anna gözlerini kıstı. Alttaki düzensiz yığını önemsemeden iki kazağı valizin içine attı.

“Tabii ki kızgınlım.” Peter’ın sözleri durumu hiç anlamadığını ortaya koyuyordu. Yaptığı şey doğruymuş gibi davranmayacaktı.

Peter ona şaşkın şaşkın baktı. Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi, “Çok kalmayacağım,” dedi.

“Çok kalmayacaksın, öyle mi?” Anna ona inanmayan gözlerle baktı. “Bir saat uzun. Bir gün uzun. Peter, bizi burada yalnız bırakıyorsun. Richard Pincent seni ölü istiyor, bizi ölü istiyor ve sen Londra’ya gidiyorsun? Çünkü tüm istediğin Hareket’e yakın olmak. Hangi Hareket Peter? Bu kadar önemli ne olabilir?”

Peter içini çekip boğazını temizledi, sonra derin bir nefes aldı. “Neyin bu kadar önemli olduğunu biliyorsun.” Ona bakıyordu, ama Anna onun gözlerine bakmayı reddediyordu.

“Hayır,” diye yalan söyledi. “Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” dedi Peter sertçe. “Burada şimdilik güven-de olabiliriz, ama bu sonsuza dek sürmeyecek. Burada kalmak ve dışarıda sanki bir dünya yokmuş gibi davranmak istediğini biliyorum, ama ne yazık ki o dünya var. Artıklara ne olacak? Tavan aralarında saklanan o çocuklara ne olacak? Bir de şimdi cesetler ortaya çıktı. Anlamıyor musun? Savaşmamız gerek Anna. Savaşmam gerek.”

Anna onun yumruklarını sıkıldığını hissedebiliyor ve bunun için ondan nefret ediyordu. “Niye başkaları savaşmıyor?” dedi boğuk bir sesle. “Biz bütün hayatımız boyunca savaşık.”

“Diğer insanlar *savaşıyor*. Her gün. Ama ben burada oturup onların benim için savaşmasını seyredemem. Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“*Yapamayacağını* biliyorum.” Anna, Peter’ın yüzünün gerildiğini gördü. Daha şimdiden onun üzerindeki kontrolünü kaybetmiş gibiydi. “Öyle ya da böyle, şu anda gidemezsin. Yiyeceğimiz bile yok,” dedi boşuna olduğunu bile bile.

“Gitmeden önce size bahçeden sebze çıkarırım.”

“Üstelik sen yokken bütün o bahçe işini nasıl yapacağız? Sanki sürekli çocuklarla meşgul değilmişim gibi.” Sesi huysuz çıkıyordu ve bu onu sinirlendiriyordu, ama bunun Peter’ı daha da çok sinirlendirdiğini görebiliyordu. Gözleri sabırsızlıkla doluydu.

“Her neyse,” dedi valizi gürültüyle kapatarak. “Ben üstesinden gelebileceğimize inanıyorum.”

“Hâlâ ‘biz’ diye bir şeyden bahsedebiliyor musun?” diye sordu Anna.

Peter ona baktı. Anna söylediği şeyden anında pişman olmuştu.

“Öyle demek istememiştim...” dedi ama çok geçti. Peter valizi yatağın üzerinden aldı, odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Peter’ın, “Sebzeleri şimdi çıkaracağım,” dediğini duydu.

“Zahmet etme,” diye yanıtladı Anna. Geleceklerini sorgulamasının nedeni oydu ne de olsa. Anna’yı buna zorlayan oydu. “Londra’ya git. Bak bakalım umurumda mıymış? Gör bakalım bunu dert edecek miyiz?”

Margaret nefesinin düzene girmesi için kapının dışında duraksadı. Kapı açıldı, ziyaretçisi odada onu bekliyordu. Ziyaretçisi... Ama kim?

“İçeri girmeyecek misin?” Gardiyan ona sabırsızlıkla bakıyordu. Margaret başını salladı.

Ağır ağır odaya girdi. Odayı ikiye ayıran camekânın karşı tarafındaki küçük masada bir adam oturuyordu. Çok tanıdık, ama bir o kadar da yabancı bir adam.

“Seni beklemiyordum,” dedi gözlerini kısarak. “Niye şimdi geldin? Niye geldin?”

Adam ayağa kalkıp gülümsedi. “Margaret,” dedi. “Seni görmek güzel.”

Kadın dudaklarını büzdü. “Bundan şüpheliyim,” dedi. “Senin beni görmekten mutlu olacağını düşünemiyorum. Çürüyorum. Senin parçanım ama yine de buradayım, hata yapabilen bir varlık. Bir başarısızlık. Senin için kabul etmesi güç olmalı.”

Gözleri taş gibi duygusuzdu. Babası olan bu adama onu değersiz görmek dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

Richard ağır ağır başını salladı, söylenen şeyi düşündüğü beliydi. “Haklısın,” dedi sonunda. “Bu zor bir şey. Ama yine de, tüm bu yıllar boyunca bana yaşattığın hayal kırıklığının üstesinden gelmeyi başardım.”

Söyledikleri Margaret’ı incitmişti, ama yine de ona bunu söylemeden ölecekti. Gücünü topladı. “Burada ne işin var?” diye sordu.

Richard Pincet gülümsedi. “Bir mektup aldın,” dedi. “O mektubu istiyorum, lütfen.”

Margaret gözlerini dikip birkaç saniye ona öylece baktı. “Yani benim elime geçmeden önce mektubun okunmadığını söylüyorsun, öyle mi?” diye sordu açık açık. “Tabii ki öyle bir şey olamaz.”

“Sadece içinde sakıncalı bir şey olup olmadığına bakmak için,” dedi Richard. Suratında bir gülümseme vardı, ama gözleri gülümsemedi. Margaret onun gergin görüldüğünü fark etti. Normalde asla gergin görünmezdi. “Ama sonra sana verildi. Bana daha sonra söylediler.”

“Ve onu sana vermemi istiyorsun?”

“Evet,” dedi Richard.

Margaret başını salladı. “Şu anda odam aranıyor o halde, öyle değil mi?”

Richard omuzlarını silkti. “Sen bir mahkûmsun, Margaret. Kişisel eşyaya sahip olmak gibi bir lüksün olamaz.”

Kapıda bir gardiyan görünüp başını salladı. Richard gülümseyip iskemleden kalktı, kapıya doğru yürüyüp elini uzattı. Margaret, gardiyanın, babasının kulağına bir şeyler fısıldayıp Anna’nın mektubunu vermesini gergin bir halde izledi. Richard mektubu şöyle bir gözden geçirip yanına geldi.

“Tabii ki mektup İskoçya damgalı.” Öne doğru eğildi. Margaret burnunun üzerindeki kırmızı damarları, gözlerinin etrafındaki gözenekleri görebiliyordu. Çocukken bile yüzü onda hiç güven duygusu uyandırmamıştı, ama aynı zamanda onu korkutmuştu da. Korkudan başka bir şey kalmamıştı ondan. Margaret böyle düşünüyordu, ama yanılıyordu.

“Senden daha zeki insanlar tarafından korunuyor,” dedi. Alçak sesle konuşuyordu, ama sesi ikisinin de fark edebileceği şekilde titriyordu. “Oğlumu asla bulamayacaksın.”

Richard tekrar oturdu. “Ah, tabii ki bulacağım,” dedi geriye yaslanarak. Yüzünde sakın bir ifade vardı. “Şu anda benim daha çok ilgilendiğim şey, senin ona mektup ulaştırmayı nasıl becerdiğin. Ya da kıza. Bir tutuklu, Yakalayıcıların elinden kaçmayı başaran iki muhalife ulaşmayı nasıl becerir? Hiç ziyaretçin yok. O halde başka bir mahkûm mu? Bir gardiyan?”

Margaret hiçbir şey söylemedi.

“Söyle bana,” dedi Richard. Gözleri kısılmıştı. “Mektupları senden kim alıyor? Onları kim gönderiyor?”

Margaret doğrudan Richard’ın gözlerinin içine baktı ve aniden, artık ondan korkmadığını fark etti. “Dünyanın her tarafı senden nefret eden insanlarla dolu, aynen benim gibi,” dedi ses-

sizce. “Seninle savaşılan insanlar hep olacak, sana saldıracaklar ve seni yenecekler. Umarım Peter da onlardan biri olur. Umarım kazanır. O yüzden sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Tek bir kelime bile.”

Richard bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra omuzlarını silkip ayağa kalktı. “Nasıl istersen,” dedi. “Benim için her zaman bir hayal kırıklığı oldun Margaret. O yüzden bugün de beni hayal kırıklığına uğratmanda şaşılacak bir şey yok. Suç ortağının peşine düşeceğiz, bu zor olmayacak. Bu arada, gardiyanlarına ilaçlarını tamamen kesmelerini önereceğim. Artık hayatını daha fazla uzatmanın bir anlamı yok, öyle değil mi? Benim yenilmediğimi bilerek öleceksin. Yenilen sensin, her zamanki gibi. Peter’a en içten dileklerini ileticeğim. Senin zayıflığının onu bir kez daha başarısızlığa uğrattığını söyleyeceğim ona.”

“Ona de ki...” Margaret elinden geleni yapmasına rağmen gözlerine dolan yaşları engelleyemedi. “Ona de ki...” Ama artık çok geçti. Babası ayağa kalkmış, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

On Üçüncü Bölüm

“Ne yazık ki, Yeraltı insan hayatının kutsallığını ne takdir ediyor, ne de buna saygı duyuyor. Burada saf kötülükle mücadele ediyoruz. Ama onu ezeceğiz, bundan emin olabilirsiniz. Hükümet ve Pincet İlaç bu teröristler durdurulup adalet sağlanana kadar durmayacak...”

Hükümet suçu Yeraltı'nın üzerine yıktıktan üç gün sonra, tuğla camdan içeri atıldı. Jude hemen sesi duydu. Sheila uyurken, hem telefona bakıp hem radyo dinliyordu. Gürültü üzerine, başına gelebilecek en kötü şeyin ne olacağını düşünerek telaşla, ofis olarak kullandığı odaya koştu. Ses, bilgisayarının, gerçekten değer verdiği tek eşyasının durduğu odadan gelmişti. Ama bu sefer kaygılanması gereken şey bilgisayarı değil, birbirlerine sokulmuş yerde yatan altı çocuktü. Kendi kurtardığı oğlan, Yeraltı muhafızlarından birinin getirdiğı bir kız ve çaresiz ebeveynleri ya da bakıcıları tarafından terk edilmiş dört çocuk.

Odaya girdiğinde yerde cam kırıklarını gördü, camların yanında kâğıda sarılmış bir tuğla vardı. Pencereden gözünü ayırmadan tuğlanın sarılı olduğu kâğıdı dikkatle açtı. Bu sefer yalnızca bir tuğlaydı, gelecek sefere daha kötüsü olacaktı. Eğer burada olduklarını bilen biri varsa, yakında daha çok kişi öğrenecek demektü. Şu anda şansları yaver gitmiş olabilirdi, bu sadece rastgele

bir şiddet eylemi olsa bile, Jude bu riski alamazdı. Taşınmalıydılar. Buradan çıkmalıydılar.

“Nerden geldi o ses? Yerdeki ne?” Arkasını dönünce yanına gelmiş olan Sheila’yı gördü. Sıksa bedeni sanki başını dik tutmaya yetecek kadar güçlü değildi. Yerdeki tuğlaya kaygıyla bakıyordu.

“Bu,” diye fısıldadı. “Abluka altında olduğumuza dair bir uyarı.”

“Biz mi?” Shelia ona dikkatle baktı.

“Yeraltı,” dedi Jude sessizce. Sheila bağdaş kurarak onun yanına oturdu.

“Biz insanları sahiden öldürdük mü? Uzun Ömürlülük ilaçlarını gerçekten sabote ettik mi?” diye sordu alçak sesle. Çok kırılgan bir hali vardı. Jude ona sarıldı. Birden, kendisinin de böyle hissettiğini ve rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hayır, yapmadık.”

“Peki Pip nerede?”

Jude çaresizlik içinde etrafına bakındı. Pip’i günlerdir görmüyordu. Kendini onun Artıkları kurtardığına, bir şeyler planladığına, önemli bir şeyler yaptığına inandırmıştı. Ama bunlardan herhangi biri doğru olsa, bir şekilde onlarla temas içinde olurdu. Jude hiçbir şey duymamıştı. Kimse duymamıştı.

“O ses de neydi?”

Sam adlı muhafız kapıda göründü. “Ses nereden geldi?” diye yineledi sorusunu.

Jude sert bir ifadeyle tuğlayı havaya kaldırarak, “Bir tuğla,” dedi.

“Tuğla mı? Pencereden mi atıldı?” Sam’in yüzü aniden değişmişti. “Buradan taşınmalıyız. İnsanlar nerede olduğumuzu biliyor. Artık burada duramayız.”

“Biliyorum,” dedi Jude. “Ama Pip ortalıkta yok.”

“Pip bizi bulur. Kurallar, herhangi bir saldırı anında hemen yer değiştirmemizi söylüyor. Buradan hemen çıkmalıyız.”

“Fakat nereye gideceğiz?” diye sordu Sheila. “Nereye taşına-
cağız?”

“Gidebileceğimiz yerler var,” dedi Sam.

Jude onu onaylayarak başını salladı. “İşte burada,” dedi ciddi bir ifadeyle. Sonra Pip’in ofisine gidip bir çekmeceyi açtı. “Gidebileceğimiz yerler,” dedi Sheila’ya göstererek. “Merkez olarak kullanabileceğimiz olası yerler. Pip bana iki hafta önce gösterdi. İkisini seçer herkese birine gideceğimizi söyleriz, sonra o gün değiştiririz, yani birisi şey yaparsa... Biliyorsunuz işte, birisi şey yaparsa diye.”

Kırık pencereye bakıp ıslık çalarak esen soğuk rüzgârdan dolayı titredi.

Sam doğal bir ifadeyle, “O zaman haydi toplanalım,” dedi. “Eğer insanlar burada olduğumuzu biliyorsa daha fazla burada oyalanamayız. Bilgisayarları, her yeri kapatın.”

“Ben hepsini kapatırım,” dedi Sheila aceleyle.

Jude da başını salladı, ama aslında dinlemiyordu. Bilgisayar ekranındaki bir şeye bakıyordu. Hızla geçen haber bandıydı bu: “Yeraltı Hareketi’nin başı terörist zulümlerini itiraf edip teslim oldu.”

Jude bilgisayarı kapamak üzere olan Sheila’ya, “Aç şunun sesini!” diye emretti. “Hemen.”

Sheila hiçbir şey demeden sesi açtı. Sonra nefesini tuttu.

“Evet Sandra, bu doğru,” diyordu bir kadın kameraya. Yanında bir adam vardı. Ağarmış uzun saçları ve uzun sakalları olan bir adam.

“Hayır,” diye bağırdı Jude orta yere. Ama bunun ne yararı olabilirdi ki! İşte Pip karşısında ekrandaydı. Elleri kelepçeliydi. “Kendine Pip diyen ve Yeraltı örgütünün ele geçirilemez lideri

olan bu kişinin şu anda bizimle birlikte olduğunu teyit edebili-
rim,” diye devam etti kadın. “Kendisi NewsFeed’e açıklama ya-
parak teslim olduğunu, Uzun Ömürlölük ilaçlarına yapılan sabo-
tajin tüm sorumluluğunu üzerine aldığını belirtti. Pincen İlaç’ta
kendi girişimiyle çalışmaya başladığını ve Yeraltı Hareketi’nin
bu yüzden onu attığını bana şahsen söyledi.”

“Bu artık Pip’in, Yeraltı Hareketi’nin lideri olmadığı anlamı-
na mı geliyor?”

“Kesinlikle öyle. şimdi Hükümet, Pip’in sorulara doğrudan
yanıt vermesine izin verilmemesini rica ediyor, ama kendisi daha
önce bana artık örgütün bir parçası olmadığını, yaptıklarının ör-
güt içindeki pek çok kişiye mutsuz ettiğini söyledi. Parçayı gire-
lim mi?”

Ekrandaki görüntü kayboldu ve onun yerini Pip’in kamera-
ya baktığı sıradaki bir görüntüsü aldı. Jude’un şaşkınlıktan ağızı
açık kalmıştı. Tüyleri ansızın diken diken oldu.

“Teslim olmaya niçin karar verdiniz?”

“Koşturmaktan yoruldum, savaşmaktan yoruldum,” dedi Pip
usulca. “Yanlış yolda olduğumu ve pek çok acıya neden olduğu-
mu fark ettim. şimdi artık yaptıklarımın sorumluluğunu almaya
ve verdiğim zararı telafi etmeye hazırım. Uzun Ömürlölük ilaç-
larını sabote etmeye tek başıma karar verdim. Yeraltı destekçi-
lerine ihanet ettim, onları yarı yolda bıraktım, onlar böyle bir
saldırıya asla göz yummazlardı. Yeraltı daha iyi liderleri hak edi-
yor, davaya daima sadık kalacak liderleri. şimdi artık böyle bir
liderleri var. Normalde insanların yapısı sonsuza dek yaşamaya
müsait değıldir, ama Yasal insanların hayatlarını kısıtlamaya da
hakkım yok. Bunu şimdi fark ediyorum.”

Görüntü kayboldu, ekranda tekrar muhabir belirdi. Pip de
yanındaydı.

“Peki ya şimdi ne olacak? Pip’e ne olacak?” diye sordu bir ses.

“Aslına bakarsan Sandra,” dedi muhabir, “hem polis hem de Hillary Wright buraya gelmek üzere yolda. Richard Pincet da yanlarında. Pip’in kaderinin ne olacağını sadece onlar biliyor. Ama kesin olan tek bir şey var ki, o da adaletin üzerine düşeni yapacağı. Pip bir terörist ve bunun bedelini ödemeli.”

“Teşekkürler. Vanessa Hedgecoe Londra’dan, adının Pip olduğunu söyleyen ve Yeraltı Hareketi’nin lideri olduğunu iddia eden bir kişinin, birkaç saat önce yetkililere teslim olup açıklama yapmak istediğini bildirdiği NewsFeed merkez ofisinden bildirdi...”

Jude bilgisayarın sesini kapattı, sonra ona dehşet içinde bakan Sam ile Sheila’ya döndü. “Haydi toplanalım,” dedi. Konuşurken sanki boğazı sıkılıyordu. “Haydi, buradan çıkalım.”

Yürümek canını yakıyordu. O kadar çok yakıyordu ki, Margaret acıyla yüzünü buruşturdu. Ama devam etmek zorundaydı, kantine giden koridoru ayaklarını sürüyerek de olsa kat etmek zorundaydı. Hapishanede geçirdiği süre boyunca kantine, yemeğini orada yiyen insanları aşağıladığı o yere ilk kez gidecekti. Bazıları umutsuzdu, bazıları saldırgandı, bazıları da yenilgiyi kabullenmişti. Hepsi de ona kendini, şu anda içinde bulunduğu durumu hatırlatıyordu.

Ama aşağılamak artık bahane olamazdı; nefret ve gurur da... Ona mektupları getiren kadını bulmak zorundaydı. Onları bir araya getiren şanslı. Portatif tuvalet, Uzun Ömürlülük ilaçları kesilen ya da azaltılanlara, yani cezası ölümle son bulacaklara tanınan bir “lüks”tü. Midesinden sorunu olan Margaret, koridordaki umumi tuvaleti kullanmak gibi bir aşağılanmaya maruz kalmıştı. Bu korkunç yerde midesindeki safrayı çıkarırken Gail yanına yanaşmıştı. Tavrı dostça değildi; Gail ona yanaşıp duvara yapıştırmış, bir Artık Merkezi’nde çalıştığı, çocuklarını onlardan aldığı, onlara yıllarca işkence ettiği için şeytanın ta kendisi ol-

duğunu söylemişti. Margaret'ın kavga edecek gücü yoktu ve bu Gail'e güven vermişti. Sözcükler ağzından sel gibi dökülmüştü. Yeraltı destekçisi olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. O bir savaşıydı ve onun gibi daha bir sürü insan vardı. Margaret'ın babası insanlığın başına bela olan korkunç bir canavardı ve bu en sonunda açığa çıkacaktı. "Oğlunuz," dedi gözleri ıslıl ıslıl yanarak, "Richard Pincen'tı dize getirecek."

Margaret, Peter'a ilk mektubunu işte bu nedenle yazdı. Bu sefer Gail'i arayan ve mektubu Peter'a iletebilecek birilerine vermeye onu razı eden Margaret'tı. Bu biraz zaman almıştı. Birkaç damla gözyaşı, birkaç tehdit, biraz para vaadi ve Gail sonunda kabul etmişti.

Margaret şimdi ondan başka bir şey isteyecekti. Gail'in o adamı uyarması gerekiyordu. Pip'i. Oğluna bakan adamı. Babasının onun peşine düştüğüne dair onu uyarmalıydı. Pip'in bunu öğrendiğinden emin olmalıydı; böylece oğlunu koruyabilir, Margaret'ın kendisinin yapamadığı -hayatı boyunca hiçbir zaman yapamadığı- şeyi yapıp Peter'a kol kanat gerebilirdi.

Hatırladıkları nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Nefesinin düzelmesi için kısa bir an durdu, sonra kantine giden son birkaç adımı attı. Burası bir insan deniziydi; kokular, renkler... Baş döndü, dengesini sağlayabilmek için duvara tutundu. İnsanlar ona bakıyordu, ama önemsemedi. Yavaş yavaş, dikkatle tekrar yürümeye başlayıp odayı gözden geçirdi. Burada mıydı? Lütfen burada olsun, diye düşündü. Aniden onu kuyrukta, bir grup kadının arasında gördü. Ona doğru ilerledi, neredeyse düşüyordu. "Gail." Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Gail, ben..." Ama Gail onu dinlemiyordu, varlığını bile fark etmemişti. Duvardaki televizyon ekranına bakıyordu. "Şışışşt," diye bağırdı birisi. "Kapayın çenenizi," dedi biri daha. İnsanlar sustu. Sessizlik bir dalga gibi çöktü.

Derken Margaret haberleri duydu. Yeraltı'nın umudu, koruyucusu olan Pip, Hükümet'e teslim olmuştu. Dinlerken yüzü kireç gibi oldu, kalbi deli gibi çarpıyordu. Çünkü onun da umudu Pip'di ve artık umudu falan kalmamıştı. Önünde uzanan yol, unutulmanın ve yok olmanın boşluğundan başka bir şey değildi.

Julia kimkartını tutup yeşil ışığın yanmasını bekledi. Işığın yanması birkaç saniye aldı –normalden daha uzun sürmüştü– ama sonunda küçük çıktı belirdi, bariyer kalktı. Alışverişe hazır-
dı. Maxi-Market'e gitmekten, oradaki o ender bolluk duygusu-
nu yaşamaktan hoşlanırdı. Alabilecekleri, kimkartının gösterdiği
miktarla sınırlı olmasına rağmen yine de bakabiliyor, dokunabi-
liyor ve satılan yiyeceklerin olağanüstü görüntülerine bakıp enfes
kokularını içine çekebiliyordu. Buraya gelmek gerginlik yaratıcı,
zor ve gereksizdi fakat yine de bunlara katlanıyordu.

Artık kontrol noktaları her yerdeydi ve sokaklarda polis dev-
riye geziyordu. Ne kadar kısa mesafe olursa olsun bir yerden bir
yere giderken insan milyonlarca soruya, üst baş aramasına, özel
hayata dair korkutucu bir tecavüzle karşı karşıya kalıyordu. Ne-
reye gidiyorsunuz? Niye gidiyorsunuz? Ne zaman döneceksiniz?
Ama Julia bunları kafaya takmıyordu. Artık dünya farklıydı ve
kendi güvenlikleri için böyle kontrollere ihtiyaçları vardı. Korun-
maları gereken sadece Yeraltı teröristleri değildi; yoldan çıkmış
kızgın kitlelerden de korunmaları gerekiyordu. Korku insanların
kendilerini kaybetmelerine neden oluyor, diye düşündü. Korku
oldukça yıkıcı bir güçtü.

Kafasını kaldırıp binaya baktı ve biraz neşelendiğini hissetti.
Gençliğinde süpermarkete gittiği günleri hatırladı. O günlerde
insanlar istedikleri yerden alışveriş yapmakta serbestti, hiç kim-
se dünyanın öteki ucundan meyve almayı düşünmezdi. Maxi-
Market'te böyle değildi o zamanlar, o heyecanı karşılayabiliyor-

du. Arzularının karşılanacağına, mucizelerin mümkün olduğuna dair o heyecanı hissettirebiliyordu.

Ne yazık ki elindeki küçük çıktı, isteklerinin çoğuna ulaşmasına izin vermiyordu, özellikle de o yoğun çikolata arzusuna. Yine de makarnaya, hatta Julia'nın ağız tadına çok da seslenmeyen, ama genel ruh haline iyi gelen pesto sosuna yeşil ışık yakıyordu. Kendi kendine mırıldanarak manav bölümüne doğru yürüdü. Yılın bu döneminde tezgâhta hep çürük sebzeler vardı, ancak ya biftekle ya da sosla pişirilebilecek koca koca, ağır şeyler. Ama listede biftek de yoktu. Biftek uzun zamandır listede değildi, ne Julia ne de başkası için. İnekler için o da gerçekten üzülmüyordu, ama otlamak için çok fazla alana ihtiyaç duyuyorlardı ve bu da çevreye çok zarar veriyordu. Verimli değillerdi ve en önemli şey verimlilikti, öyle değil mi? Ama biftek yerine biraz kuzu eti alabilirdi, pahalı olsa bile bu mümkündü. Suni sebzelerin yanında duran kart okuyucuya kimkartını basıp bekledi.

Tatlı patates, beş yüz gram, sepetinize eklendi, dedi bir ses. Kabak, üç yüz gram, sepetinize eklendi. İki sebze krediniz kaldı. Teşekkürler.

En sevdiği yer olan ekmek bölümüne doğru yürüdü. Tezgâhtaki ekmekler gerçek olmayabilirdi, ama gerçek gibi kokuyordu, burnuna gelen, fırından yeni çıkmış ekmek kokusunu içine çekti.

Köy ekmeği, beş yüz gram, sepetinize eklendi. On beşinci reyondaki tereyağı taklidini deneyin. Teşekkürler.

“Sadece bir tane mi alıyorsunuz?”

Kadının sesi Julia'yı ürkütmüştü. Arkasını dönünce partilerde ara sıra karşılaştığı bir komşusunu gördü. Belinda. Hayır, Brenda. Evet, bu oydu. Julia kaşlarını çatı. Birine böyle bir soru sormanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek, “Sadece bir tane lazım,” dedi. “Niye sordunuz?”

Brenda hor gören bir bakış attı ona. “Evinizde Artık saklamaya son mu verdiniz? Bizi öldürmeye çalışan teröristlerden biri de mi yok?”

Julia’nın kalbi bir an durur gibi oldu ve kendini denetlemeye çalıştı. “Ne demek istediğinizi gerçekten anlamıyorum,” dedi uzaklaşarak. “Eğer şimdi sakıncası yoksa...”

Brenda ona biraz daha yaklaştı. “Sakıncası var. Bu pisliği sizin gibi insanlar yarattı. İnsanlar ölüyor, hepsi sizin gibi liberaler yüzünden. Herkes, şimdi Yasal olan şu Artıklara yardım ettiğinizi biliyor. Peki, bunun karşılığında bize teşekkür etmek için ne yaptılar? Uzun Ömürlülüğümüzü zehirlediler. Artıklar insan değildir, Julia. Onlar insan değildir. Onlar kötü. Diğer ülkelerdeki gibi doğdukları an öldürülmeliler.”

Julia sıcak bastığını ve teninin karıncalanmaya başladığını hissetti. Artık Anna ile yanındaki oğlanı bahçıvan kulübesinde gördüğü o kaçınılmaz günün üzerinden sanki çok uzun süre geçmiş gibiydi. Aslında kaçmalarına yardım etmek niyetinde değildi, ama o kadar savunmasız, o kadar çaresizdiler ki! Üstelik daha çocuktular. Asıl savunmasız olanın, asıl zayıf olanın kendisi olduğunu ve onlar tarafından kullanıldığını bugün anlayabiliyordu tabii ki. Terapisti ona tüm bunları anlatmıştı. Kocasını da. Onu bu kadar yalnız bıraktığı için kendini suçlamış, birlikte daha çok vakit geçireceklerine söz vermişti.

Ama bu olayı kimse bilmiyordu. Gizlilik sözü vermişlerdi. Öyle değil mi?

Huzursuzca yutkundu. “Ben hiçbir şey yaratmadım, Brenda. Haberleri izlemiş olmalısın. Pincet İlaç’a sızan Pip adlı Yeraltı lideri, Artıklar değil. Şimdi, özür dilerim ama gitmem gerek.”

“Bu cinayete sizin gibi liberallerin izin verdiğini biliyorsun. Artıkların yaşamasına izin verilmemeli. O merkezler terörist yuvası. Bence hepsi kapatılmalı. Kötülük dolu yerler.”

Julia'nın gözünün önüne Anna'nın görüntüsü geldi. Julia'nın anlattığı öyküleri yüzünde büyülenmiş gibi bir ifadeyle dinleyen küçük, tatlı Anna. Aynı yüz, aylar sonra Julia'ya Büyük Depo'daki eziyeti ve işkenceyi anlatıyordu. Korku kaşlarının oluşturduğu çizgiye işlenmişti adeta. Kararlıydı, oraya dönmeyeceklerdi, dönemezlerdi. Ama bunlar Yeraltı Hareketi toplumda böyle korkunç bir öfke duygusu, böyle bir yıkım yaratmadan önceydi. Anna gibi bir insan gerçekten terörist olabilir miydi?

“Onlar daha çocuk,” dedi Julia dişlerini sıkarak. “Suçlanması gereken Yeraltı teröristleri, Artıklar değil. Ama artık gerçekten gitmem lazım.”

“Keyfine bak.” Brenda çekilip Julia'nın geçmesine izin verdi. Ama hemen sonra tekrar yanma gelmişti. “Senin yerinde olsam yine de kendimi kollardım,” dedi buz gibi bir sesle.

Julia bir şey demedi. Taş gibi duygusuz bir ifadeyle önüne baktı. “Söylendiğine göre sabote edilen Uzun Ömürlülük değilmiş,” diye devam etti Brenda umursamazca. “Soluduğumuz havayı sabote etmişler. Bizi hastalıkla zehirliyorlar. Eğer sadece bir parti ilaç sabote edildiyse niye hâlâ insanlar kaybolup duruyor? Üstelik kaybolanların hepsi de terörist değil. Mesela halam ortadan kayboldu. Yeraltı Hareketi'nden nefret ederdi. Onlardan gerçekten nefret ederdi.”

Julia duraksayarak, “Belki bir paravandı,” dedi. Kızgınlıktan midesi buruluyordu. “Belki sadece nefret ediyor gibi yapıyordu.”

Brenda'nın gözleri öfkeyle irileşti. “Bunu söylemeye nasıl cesaret edersin?” dedi. “Halam terörist değildi. Değildi! Senin gibi değildi. Hepimiz senin ne olduğunu biliyoruz Julia.”

Gözlerinde öyle üzgün ve umutsuz bir ifade vardı ki Julia hemen arkasını dönüp yürümeye başladı. Tek kelime daha duymak istemiyordu. Hava zehirlenmemişti. Bu olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Hayır. Eğer böyle olsaydı Hükümet herkese evlerinden

dışarı çıkmamasını söylerdi. Hayır, Brenda'nın halası belli ki Yeraltı'nın işlerine karışmıştı.

Yine de Julia birden kendisinin de Yeraltı'nın işlerine karıştığını düşündü. Artık Anna'yı saklamıştı. Hükümet görevlileri onun için de geliyor olabilir miydi?

Julia aceleyle alışverişini tamamladı ve tedirginlik içinde Maxi-Market'ten çıktı. Herkesin ona baktığından emindi. Artık-lardan başka kimin haberi vardı? Brenda'ya kim söylemişti? Gerçekten bir şeyler biliyor muydu, yoksa sadece tahmin mi yürütmüştü? Marketteki yardımcı çocuk, alışveriş torbalarını arabaya yüklerken Julia rahatlamaya başladı. Brenda çalkantılar içindeydi o kadar. Yakında gelip özür dilerdi. Pip yakalanmıştı, başka kimse kaybolmayacaktı ve yakında her şey normale dönecekti. Julia derin bir nefes alıp bıraktı, omuzlarının biraz gevşediğini hissetti, gergin duran alnı da gevşemişti.

Sonra, torbaları arabaya yükleyen çocuğa teşekkür edip arabasını çalıştırdı ve eve doğru yola koyuldu.

On Dördüncü Bölüm

Derek Samuels dizine dayadığı çantasını aldı. Her yere yanında götürdüğü çantasıydı bu. Zanaatının bütün alet edevatı içindeydi; insanları konuşmaya, hayatları sona ermeden ona gizlerini açıklamaya cesaretlendirmek için kullandığı araçlar. İnsanlara bir umut ya da kurtuluş ışığı sunmadan önce –tabii ki eğer isteği buysa, yani eğer ona istediklerini söyleyeceklerse yapardı bunu– onları umutsuzluğun kıyısına dek nasıl götürebileceğini ya da onların neye yanıt vereceklerini, birisiyle daha karşılaşır karşılaşmaz söyleyebilirdi.

Newsfeed ofisine doğru ilerleyen Pincent İlaç arabasının içinde dümdüz önüne bakarak, “Onu bana vermelisiniz,” dedi alçak sesle. “Gereken bilgiyi ondan alabilirim.”

Haberler çok şaşırtmıştı. Pip teslim olmuş, Richard ve Derek’in işlemediğini bildiği bir suçu üstlenmişti. Ama ikisi de bunu niye yaptığını biliyorlardı ve şimdi Derek planlarını buna göre değiştirmek zorundaydı.

Richard evet anlamında başını sallayıp Hillary’ye döndü. “Haklı,” dedi. “Derek bu adamın direncini kırabilir. Bırakalım işini yapsın. Neler öğrenebileceğini görelim.”

Hillary başını iki yana salladı. “Hükümete teslim oldu,” dedi katı bir ifadeyle.

“Bu nedenle her şey yoluna yordamına uygun şekilde yapılacak Richard. Herkes ona ne olduğunu bilmek istiyor. Tüm dünyadaki en çok aranan adam o, en tehlikeli terörist. Derek’in onu karanlık bir odaya çekmesine izin veremeyiz. Onu cezalandırdığımızı herkes görmeli. Gerekirse onu asmalıyız.”

Derek sesini hiç yükseltmeden, “Onu asın ve bir şehit yaratın,” diye hırsla söylendi. “Onun istediği de bu zaten. Yeraltı Hareketi’ni korumak için teslim oldu, saldırıları önlemek için, eylemlerinin yarattığı anarşiyi sakinleştirmek için. Onu asarsanız insanlar kendilerini tekrar güvende hissedecekler, hoşnut hallerine geri dönecekler. Onu asarsanız yerini yeni biri alacak. Ama onu bana verirsiniz tek tek her destekçiyi, her yandaşı ortaya çıkarırım. Onu bana verirsiniz, ortada Yeraltı Hareketi diye bir şey kalmaz.”

“Hillary, bunun mantıklı olduğunu biliyorsun,” dedi Richard sakın bir sesle. “Bunun Hükümet’i ilgilendiren bir konu olduğunu anlıyorum, ama Pip denilen adamda Pincent İlaç’ın çok işine yarayacak bilgiler var. Bizim güvenlik sistemimizi nasıl aştılar, başka planları neler...”

“Burada önemli olan sizin güvenlik sisteminizi tekrar kıramayacak olması,” dedi Hillary ters bir ifadeyle. “Şu anda önceliğimiz kamu güvenini yeniden sağlayabilmek.”

Derek yumuşak bir ifadeyle, “Ama onu da çok fazla sağlamamak gerek,” diye araya girdi.

Hillary dudaklarını büzdü. “Geçen hafta ülke çapında olağanüstü hal ilan ettik,” dedi gergin bir ifadeyle. “Dünyanın yarısı, halklarının yarısını öldürmüş olan bu kişiyi ölüm cezasına çarptırmazsak bize karşı savaş ilan etme tehdidi savuruyor.”

“O zaman bırakın ölsün,” dedi Richard omuzlarını silkerek. “Ama sonra... Önce cezasını çekmeli. Derek bunu yapabilir. De-

rek insanlara acı çektirmenin ve onlardan bilgi almanın her yolunu bilir. Pip'i önce ona verelim. O bize gerekli."

"Siz şu bozulan ilaçlarla ilgilenin," dedi Hillary. Ses tonu alçak ve kızgındı. "Sadece bir parti demiştiniz. Ama hâlâ birçok insan ölüyor. Daha biraz önce telefonda İsviçre, Kore ve ABD'nin devlet başkanlarıyla konuştum. Ölü sayısı hızla artıyormuş. Bana her şeyin kontrol altında olduğunu söylemiştin. Ama bu doğru değil, öyle değil mi Richard?"

Derek, Richard'a anlamlı bir bakış attı, sonra öne doğru eğilip sesini alçalttı. Hillary onu duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. "Eğer mazur görürseniz," dedi, "ölü sayısını azaltmanın tek yolu, daha fazla ilacı sabote etmeye kalkmadan önce Pip'in müttefiklerini yakalamaktır."

Richard ona minnet dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Hillary," dedi. "Derek haklı. Sabote edilmiş olan parti beklediğimizden daha büyük çıktı, ama her şey kontrol altında."

"Gerçekten mi?" Hillary sesini alçaltıp öne eğilerek sormuştu bunu. "Ortalıkta Pincent İlaç'ın duvarları arkasında büyük çukurlar açıldığına dair söylentiler dolaşıyor Richard. Haftalardır sizin binanın arazisinden dumanlar çıkıyor. Ne yakıyorsunuz? İyileşen insanlar nerede? Onları görmeme izin vermiyorsun. Onları kimsenin görmesine izin vermiyorsun."

"Tabii ki vermiyorum ve vermeyeceğim," diye yanıtladı onu Richard. Gözlerini kıpmıştı. "Sabotajın kurbanlarını kimse göremiyor, çünkü onları steril ünitelerde tutuyoruz. İlaça yapılan sabotaj bağışıklık sistemlerini bakterilere ve enfeksiyona karşı savunmasız hale getirdi. Bu ünitelerde kullandığımız her şey ya yakılıyor ya da gömülüyor. Bu arada, sizin desteğinizle hasta olan herkesi, tüm liberalleri, tüm Vazgeçmişleri, kedi köpek gibi bakılarak evlerde saklanan tüm çocukları topluyoruz. Acil Artık Hattı'na gelen telefonlar hiç susmuyor, biliyorsun. İnsanlar ken-

di ayaklarıyla gelip ihbarda bulunuyor, şüphelerini dile getiriyor, komşularını gammazlıyorlar. Biz kazanıyoruz. Ama kazandığımız zafere güvenip duramayız. Pip'in bize bildiği her şeyi söylemesi lazım. Ancak o zaman dünya yeniden güvende olacak.”

“Artık daha fazla Kayıp olmayacak mı yani?” diye sordu Hillary aksi bir ifadeyle.

Richard, Derek’e gizli bir bakış attı. O ise patronunu cesaretlendirmeye yetecek küçük bir baş hareketi yapmakla yetindi. Bu sabah başka bir mesaj daha gelmişti. Yaşam Döngüsü ellerine geçmek üzereydi.

Richard başını salladı. “Evet Hillary. Kayıplar duracak.”

Hillary gözlerini ağır ağır kırttı. Çantasını sıkmaktan elleri bembeyaz olmuştu.

“Bir hafta,” dedi. “Sadece bir haftanız var.”

“Bu bize yeter,” dedi Derek arkasına yaslanarak. “Bu yeter.”

Bir saat sonra Jude, son iki ayını geçirdiği odaya son bir kez bakıyordu. Yeraltı Merkezlerini oluşturan şeyleri toplamının bu kadar kolay oluşu, mekânların çabucak eski hallerine dönerek sadece yıkılmaya geçecek soğuk, rutubetli ve sefil binalara dönüşüvermesi onu her zaman şaşırtmıştı. Toplanan şeylere bakılırsa Yeraltı üç yığın ile Jude’un bilgisayarından ibaretti. Operasyonların tek mekâna bağlı olacak şekilde planlanmadığını biliyordu; ne orduları ne bilgileri tek bir yerde toplanıyordu. Ama yine de, orada öylece dururken, Hillary Wright’ın sözünü ettiği o devasa terörist örgütten eser göremiyordu. Yeraltı aslında zarar görmeye çok açıktı, büyük değişim gerçekleşene dek kanatlarını kocaman açarak uçan bir kelebektir.

Toplanmalarına yardım etmeleri için iki Yeraltı destekçisi çağırılmışlardı. Ya Pip’in teslim olmasında ya Yeraltı yandaşlarına yönelen çılgınca saldırılardan ya da çocukların bağırış ve

mızıldanmalarından dolayı –Jude nedenin hangisi olduğundan emin değildi– kâğıtları ve araç gereçleri kolay taşınabilsin diye sırt çantalarına sistemli bir şekilde doldururken kimse tek laf bile etmedi.

Sam tekrar geldi. Vardiyası bitmek üzereydi, muhafızlar bir hafta çalışıp üç hafta dinleniyorlardı. Ama yerini alacak görevli henüz gelmemişti. Jude, Sam’in de aynı şeyden şüphelendiğini düşündü, ama ikisi de bunu kabullenmiyordu. Her şey geri dönüşmesi olanaksız biçimde değişmişti. Sanki böyle değilmiş gibi konuşmaya devam ettiler, sanki görevi devralacak muhafız her an ortaya çıkabilirmiş gibi...

“İşleri sen devralacaksın, değil mi? Yani Pip kaçıp dönene kadar?” diye sordu Sam.

Jude birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. “Daha biz anlamadan dışarıda olacak,” dedi sonra. Ama bunun boş bir söz olduğunu biliyordu. “Kaçacaktır. Kesin, bir planı vardır.”

“Tabii kaçacak. Bunu biliyorum,” dedi Sam.

Jude minnettar bir ifadeyle başını salladı. Birkaç saat önce-sine kadar Sam, merdivenlerin tepesinde bekleyen herhangi bir muhafızdı. Sam başka yerde yüzünü görse tanımazdı. Ziyaretçi bilgilerinin kontrolü ve nereye gittiğini söylemek dışında onunla hiç konuşmamıştı. Ama artık her şey farklıydı. Birlikte haberleri izlediklerinden beri sanki tüm sorumluluk ikisinin omzundaydı. Jude alaycı bir tavırla, sırt çantalarına bakıp durum gerçekten de böyle belki, diye düşündü.

Sam ona sıkıntılı bir bakış attı. “Yirmi dakika önce biri daha aradı,” dedi.

“Biri daha mı?” diye sordu Jude, ama sözünü bitirmesine gerek yoktu. Sam’in ne demek istediğini biliyordu. Bir başka Yeraltı destekçisi daha arayıp artık onlarla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Eğer Pip teslim olmasının bu duruma bir

nokta koyacağına; saldırıları, destekçilerin onları terk etmesini engelleyeceğine inandıysa fena halde yanılmıştı. Suçlu olduğunu kabul etmesi her şeyi daha da kötüleştirmekten başka işe yaramamıştı.

“Onunla bir daha bağlantı kurmamızı istemediğini söyledi. Desteğini çekiyormuş.”

“Tamam. Teşekkürler,” dedi Jude dişlerini sıkarak. “Eh, ne yapalım, önemli değil. Başka destekçilerimiz de var. Başımızın çaresine bakarız.”

“Doğru,” dedi Sam nefesini sesli sesli bırakırken. “Mesele şu ki, insanlar hastalanmak ya da ölmek istemiyorlar, öyle değil mi?”

Onun yanında bir koliyi kapatmakta olan Jude durup başını kaldırdı.

“Yeraltı, ilaçları sabote etmedi,” dedi usulca. “Bunu biliyor-sun, değil mi?”

“Biliyorum,” diyerek başını salladı Sam. “Ama benim dediğim... Ölüm, yani insanların akli ona takılıyor, öyle değil mi? İnsanlar yeni yaşamlar, yeni canlılar istiyorlar. Ama gerçek kaffalarına dank ettiğinde, yeni yaşam varsa ölümün de olması gerektiğini fark ediyorlar. Teoride bir sorun yok, fakat iş gerçeğe dönüştüğünde ve ölen insanlardan söz edildiğini duyduğunda...”

“Öyle,” dedi Jude. Gözlerini kapayınca gözünün önüne Pincen İlaç’ın kamyonundaki cesetler ve ölüırken acı içinde ona doğru atılan kadın geldi. Sam’le göz göze gelince onun gözlerinde gerçek bir korku gördü. Ama daha bir şey söylemesine, uzanıp anladığı şeyi açıklamasına kalmadan kapı gürültüyle vuruldu. Sam yerinde zıplarken Jude kaygıyla ona baktı.

“Kim o?” diye sordu Sam. “Dışarıda hava nasıl?”

Tekrar Jude’a baktı, gözleri korkudan irileşmişti. Derken bir ses duyuldu, “Hava İskoçya’da rüzgârlı, ama burası oldukça sakin.”

Jude sesi tanıyınca gerildi. Sam kapıyı açarken çekinerek, “Peter?” diye seslendi. “Peter! Ne halt ediyorsun burada?”

Sam hızla kapıyı arkasından kapatırken Peter çabucak odayı gözden geçirdi. Yüzü morumsu ve siyah bir renk almıştı, üstü başı kir içindeydi. “Taşınıyor musunuz?”

Jude evet anlamında başını salladı. “Evet taşınıyoruz, daha güvenli bir yere.”

Peter ağlama seslerini, mekânın boşluğunu ve Jude’un gözünün altındaki torbaları anlamlandırmaya çalışıyordu. “Beni mi bekliyordunuz?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Jude afallayarak başını iki yana salladı. “Geleceğini bilmiyordum. Burada ne işin var? Anna nerede? Ya çocuklar?”

Ama Peter yanıtlamadı ve Jude kocaman açılmış gözleriyle bakarken onun yere yığılışına tanık oldu. Ancak o zaman Peter’ın giysilerinin üzerindeki ayak izlerini gördü ve kelimenin tam anlamıyla ayaklar altında kaldığını anladı. Suratındaki siyahlıklar yüzünü yere bastırdıklarında oluşmuş çamur izleriydi. Nerede olmuştu bu? Nasıl olmuştu? Öğrenmek istiyor ama soramıyordu. Hemen eğilerek Peter’ı yerden kaldıran Sam’e döndü. Sam, Peter’ın sessiz sorusuna karşılık olarak, “Onu taşıyabilirim,” dedi. “Haydi. Hemen gitmemiz gerek.”

“Evet,” dedi Jude düşünmeden. Sonra çocukları topladı, sırt çantalarını Sheila ile destekçilere paylaştırdı, bilgisayarını yükledi, sessizce yolu gösterip onları izledi.

On Beşinci Bölüm

Güzellik Merkezi o gün çok kalabalıktı. İçerisi saçları boyanmış, kafalarına peruk takılmış, göz kapaklarına botoks enjekte edilmiş, cildi badem yağıyla ovulmuş kadın ve erkeklerle doluydu. Dışarıdaki dünya karmaşa içinde debelenirken Güzellik Merkezi bir uygarlık, huzur ve inkâr mabediydi. Burada genele uygulanan kurallar geçerli değildi, burada kontrol noktaları yoktu, yakalanıp götürülme korkusu yoktu. Güzellik tanrısının mabedi olan bu merkezde, rahat koltuklarda oturan müşterilerin üzerine gölgeler düşüren loş ışıklar vardı sadece.

Julia Sharpe elindeki derginin sayfalarını çevirdi, ama dikkatini ne dergideki yazılara ne de resimlere verebiliyordu. Onun yerine aynadaki yansımasına bakıyordu; korku dolu ve ürkek ifadesine... Telaşlı değildi. Hayır, hiç telaşlı değildi. Telaş etmesini gerektirecek bir şey yoktu, güvendeydi. Ama ne kadar süreliğine? Bir sonraki o olabilir miydi? Geçen gece iki komşusunu alıp götürmüşlerdi. Onlar terörist miydi, yoksa sabote edilen ilaçlardan mı kullanmışlardı? Onlardan biriyle aynı eczaneden alışveriş ediyordu. Bir sonraki o olabilir miydi? Bunu nasıl bilecekti?

Birden kendini, aynadan, yanında oturan kadına gizlice baskarken buldu. Gözlerini kaçırmaya çalıştı. Kadının adı Sylvia'ydı ve yüzünde koruyucu bir maske vardı. Bu maskelerin kullanılı-

ması Hükümet tarafından kesin olarak yasaklanmıştı. Gerekçe olarak, virüs söylentisinin toplumda kargaşa ve huzursuzluk yaratması, dolayısıyla bunların kullanılmasının gerekli olmadığı ve bu maskeleri satanların haksız yere bu durumdan çıkar sağlamasıydı. Hastalık falan yoktu. Bu imkânsızdı. Tüm bu söylentiler Yeraltı propagandasının işiydi.

Julia gözlerini kaçırdı. Maskeli kadını görmek cesaretini kırıyordu.

“Yine aynı renk mi?” diye sordu kuaför Jim. Julia ona anlam-sız bir ifadeyle baktı.

“Ah, özür dilerim. Renk mi dedin? Evet Sam, her zamanki gibi. Teşekkürler.”

Bakışlarını yine kendi yansımasına odaklamaya çalıştı. Gözlerinin altındaki kırışıklıklara, kendinden hoşnutsuz olmasını sağlayan sarkmış gerdanına... Ona mı öyle geliyordu, yoksa gözleri çok mu yorgun bakıyordu? Sadece gözlerinin etrafındaki deri değil, gözbebekleri de yorgun görünüyordu sanki. Sonra başını iki yana salladı. Kesinlikle ona öyle geliyordu. Herkes çıldırmış, korkunun pençesine düşmüştü. Yeraltı'nın istediği de buydu zaten. Bunun ağına düşmeyecekti.

Kolunu kaşdı, sonra yaptığı şeyi fark edince kendini durdurdu. Kolunun kaşınması kendi kuruntusuydu. Bir sonraki adım, dünyanın sonunun geldiğine, ölümsüz kışın nihayet bitmekte olduğuna dair sokak köşelerinde atılan nutuklara inanmaya başlamaktı.

Ölümsüz kış? Soğuk havaların bir anlamı mı vardı? Denizle bir bağlantısı? Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardı. Herkesi pençesine düşüren o deliliğin kollarına kendini öyle kolayca bırakmayacaktı.

İşte saçlarını yaptıırıyordu. Bundan daha normal ne olabilirdi?

Julia boğazını temizleyip söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Her zamanki sohbet konularından birini; briç geceleri, yakıt fiyatları, şehri bozan taşralı göçmen işçiler ve kocasının içini çekerek sürekli hatırlattığı üzere, Büyük Britanya gibi küçük bir adanın aşırı kalabalık olduğu gerçeğiyle ilgili bir şeyler... Jim'le sohbet etmek genelde hoşuna giderdi, o başını sallayıp dinler ama arkadaşlarının sık sık yaptığı gibi asla fikirlerine karşı çıkmaz, asla başını iki yana sallamaz, kocasının *daima* yaptığı gibi onu anlamadığını söylemezdi ve bu koşullar altında Julia fikirleriyle ona ziyafet çekmekten hoşlanırdı.

Ama o gün zihni çok meşguldü, ne umut ne umutsuzluk, hiçbir değildi. Ve bu durum sohbeti güçleştiriyordu.

“Ee, bugün nasılsın?”

“Ben mi?” dedi Julia zoraki bir gülümsemeyle. “Ah, ben... Ben iyiyim, teşekkürler. Gayet iyiyim.”

Gözleri istemsizce tekrar Sylvia'nın aynadaki görüntüsüne kayd. Jim bunu görüp sırıttı. “İlgini çekebilecek bazı şeyler var,” dedi öylesine. Julia gözlerini kıstı. “İlgimi çekebilecek... Neler var dedin?”

“Kesinlikle ilgini çekecek. Çay ağacı yağıyla hazırlamışlar. İnsan, biliyorsun işte, kirlilikten, tozdan falan koruyor. Bu ürünlerle olan ilgi giderek artıyor.”

“Kirlilik mi?” Julia başını salladı, vücuduna bir ferahlık duygusu yayıldı. İnsanlar hasta olmaktan korkmuyordu. Hayır, korkanlar mantıklı insanlar değildi. Hasta değildi. Kaygılanacak bir şey yoktu.

“Ah, çok şükür. Ben de sanmıştım ki... Yani insanların şu sözde Kayıplardan dolayı paniğe kapıldığını duyuyorum, ben de düşünmüştüm ki...” Jim'le göz göze geldiler, sesi giderek alçaldı. Ne düşünüyordu? İnsanların ölmekten korktuğunu mu? Hükümet'e güvenmediklerini mi? Yüzlerine maske takmış asık

suratlı polislerle dolu, gece vakti kapıya dayanan kamyonetlerin sadece Yeraltı işbirlikçileri için gelmediğini mi? Hayır, düşündüğü bunlar değildi. Onları düşünmeyi reddediyordu, onların farkına varmayı bile reddediyordu.

Jim saçını tutam tutam alıp folyoyla sarıyordu, tüm dikkatini yaptığı işe vermişti. Bu arada Julia tekrar bakışlarını kucağında-ki dergiye çevirmeden önce ona keskin bir bakış attı. Julia kendini aniden budala ve beceriksiz biri gibi hissederek kızardı.

“Gerçekten çok mu popüler bu ürün?” diye sordu. Sesi bu sefer daha temkinli, daha alçaktı.

Jim omuzlarını silkti. “İnsanlar dikkatli olmayı sever,” dedi kayıtsız bir sesle.

“Dikkatli değiller... İzin verilmeyenlerden mi söz ediyorsun?”

Aynada bir an göz göze geldiler. Julia içinde korkuyu hissetti.

“Bildğim kadarıyla Yasallar,” dedi Jim. “Bunu bağırarak mı söylemem lazım?”

Julia, onun neden söz ettiğinden emin olamayarak kaşlarını çatı, sonra Jim’in duvardaki küçük bilgisayar ekranına baktığını fark etti. Bilgisayar genelde açık olmazdı. Julia bunu Jim’in konuşmayı sona erdirmek için yaptığını biliyordu. Ona güvenmiyordu. Julia da kendine güvenmiyordu.

“Bugün Pincent İlaç’ın sahibi Richard Pincent’in kızı, Uzun Ömürlülük’ü bulan Albert Fern’in torunu, Büyük Depo’nun eski müdiresi Margaret Pincent öldü. Kendisi geçen yıl kocasını öldürmüştü. Ölümü, Uzun Ömürlülük ilacı yavaş yavaş azaltılarak gerçekleştirildi. Eskiden Artık olan oğlu Peter Pincent bir Vazgeçmiş ve ünlü bir Yeraltı Hareketi destekçisi, en çok arananlar listesinde. Ayrıca ABD, sabote edilen Uzun Ömürlülük ilaçlarından dolayı ölü sayısı 2565’e çıktığı için, olağanüstü hal ilan etti. İngiltere’de Hükümet sadece iki yüz kişinin bu durumdan etki-

lendiğini; protesto eden ya da kışkırtıcı hareketlerde bulunanların derhal tutuklanacağını duyurdu...”

“Bahse girerim eski kocasını öldürmek isteyen bir sürü kadın vardır. Sence de öyle değil mi?”

Jim yine gülmeye başlamıştı. Julia da boğuk bir kahkaha atmayı becerdi.

“Sanırım şimdi iki kere düşünürler,” dedi Julia. Kolu dayanılmaz biçimde kaşınıyordu. Tüm dikkatini kaşınmamak için harcıyor, üzerine sıcak basıyor, bütün bunlar kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu.

“Bugün hava biraz sıcak, öyle değil mi?” dedi Jim. “Mevsim normallerinin üstünde. Sence de öyle değil mi?”

Julia ona kararsız bir ifadeyle baktı. “Bana sıcak gelmiyor,” diye yalan söyledi. Terliyordu. Jim’in bunu fark edip etmediğini merak etti.

“Öyle mi? Bana öyle geliyor olmalı.” Jim omuzlarını silkti. Sanki daha fazla şey söyleyecek gibiydi, ama kapı açılıp içeri soğuk hava dolunca dikkati hemen başka yöne kaydı. Julia gelenin kim olduğunu görmek için başını çevirdi ve kendine doğru koşarak gelen kişiyi görünce oturduğu sandalyede büzüldü.

“Su!” dedi kadın nefes nefese ve rafın üzerinde duran bir bardağı kaparken her şeyi yere devirdi. “Su!”

Herkes dehşet içinde kadına bakıyordu, Julia irkilerek geri çekildi. Jim elindeki folyoları düşürdü.

Sanki kadının öfkesini yatıştırabilirmiş gibi gülümsemeye çalışarak, “Burası bir Güzellik Merkezi, kafe değil,” dedi. “Belki bir kafeye gitseniz daha iyi olur.”

Julia kadına korku içinde bakıyordu. Kadın yerdeydi, elleriyle boğazını tutmuştu. “Su!” diye feryat ediyordu. “Bana su verin!”

“Ona su verin,” diye bağırdığını fark etti Julia. Sonra iki polis salona girdiğini görünce elleriyle ağzını kapadı. Polisler kadı-

nı apar topar kuaförden çıkarıp dışarıda park etmiş olan kamyonete bindirdiler. Bu arada iki çırak yere düşen rafı kaldırıp üzerindeki yerleştirmeye koyuldu. Birkaç dakika herkes sessizlik içinde oturdu. Sonra konuşmalar yavaş yavaş tekrar başladı, salon yine o hafif uğultuyla doldu.

“Evet!” dedi Jim. Julia’yı döner sandalyesinde çevirip saçını ayırmak için ona bakmasını istedi. “Bu biraz sıradışı bir olay, öyle değil mi?”

Julia başıyla onu onayladı. Titreyen ellerini hemen üzerindeki kuaför önlüğünün altına soktu. Kapıda bir polis daha belirdi. Julia onu gözünün ucuyla görebiliyordu. Onu Jim de görmüştü.

“Olayı kıl payı kaçırdınız,” dedi Jim. “Az önce burada çatlağın biri vardı. Onu alıp götürdüler.”

Polis ona bir an baktı, sonra salona girdi. Doğrudan Julia’ya yöneldi. Julia terlemeye başlamıştı. Onun için gelmişlerdi. Geleceklerini biliyordu. Bunu biliyordu. Titremeye başladı, korkuyordu.

“Jim Harrison?”

Jim dönüp gülümsedi. “Benim. Size nasıl yardımcı olabiliyim?”

Polis onun gülümsemesine karşılık vermedi. “Bizimle gelmek zorundasınız,” dedi.

“Sizinle gelmek mi?” Julia başını sallayarak ayağa kalktı.

“Eğer sizin için sakıncası yoksa.” Polis, Jim’i kolundan tuttu, elleri arkasında dışarıya çıkardı. Julia arkalarından ne düşüneceğini bilemeyerek bakıp kalmıştı. Jim ha? Jim için mi gelmişlerdi? Jim bir Yeraltı ajanı mıydı? Bu imkânsızdı. Hayır hayır, imkânsız değildi ama çok olası değildi. Oldukça zor bir ihtimaldi.

“Röflem,” diye bağırdı arkalarından aptal gibi. Kapıya koştu, kaldırımında öylece durdu. Dışarıda bir polis minibüsü vardı, polis arka kapıyı açtı. Yol boştu. Kuaförün etrafı çevrilmiş, yol kapa-

tılmıştı. Jim'i götüren polisi takip etti. "Önce röflemleri bitiremez mi? Eminim bir yanlışlık olmuştur. Kocam Hükümet'te çalışıyor. Onu arayabilirim..."

"Lütfen içeri girin," dedi polis ona kabaca, ama çok geçti. Yola çıkıp birkaç metre koşmuş ve polis minibüsünün içini görmüştü bile. Bazıları canlı, bazıları ölü insanlar hayvan leşi gibi üst üste yığılmıştı. Ağır bir koku vardı. Bunlar Yeraltı destekçileri değildi. Terörist değillerdi. Hasta insanlardı. Su isteyen kadın gibi. Hepsisi de hastaydı. Julia bunu dehşet içinde fark etti.

Jim de görmüştü. Yüzü bembeyazdı. Polis onu kokmuş cesetlerin arasına iterken, "Dur! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı umutsuzca. "Bir hata olmalı, ben şey değilim..." Ama minibüsün kapısı kapanınca sesi duyulmaz oldu.

Polis minibüse binip orada öylece kımıldamadan duran Julia'ya baktı. "İçeri girin," dedi. "Yoksa siz de minibüsün içine girersiniz. Anlıyor musunuz?"

Julia başını evet anlamında salladı. Salona geri döndü, içeri girip kapıyı kapadı. Orada öylece şaşkınlıkla durdu, birkaç dakika hareket edemedi. Çünkü anlamıştı. Sonunda gerçekten anlamıştı.

On Altıncı Bölüm

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Anna, evlerine giden dolambaçlı yol boyunca tek eliyle Ben'i çekerken, diğer eliyle de Molly'nin yamulmuş ve çamura batmış çocuk arabasını itmeye çalışıyordu. Peter bir haftalığına gitmişti, bunu biliyordu, ama evin onsuz bomboş olacağını da biliyordu.

Bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine, Büyük Depo'da yaptığı çelik duvarı düşünüyordu; onu hayal kırıklığından koruyan, herkesi dışarıda bırakan o çelik duvarı. Ama duvar burada işe yaramıyordu, bunu da biliyordu.

Kimsenin desteğine ihtiyaç duymamak onun için bir gurur meselesiydi. Hiçbir beklentisi olmazsa kimse onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Güçlü biri olduğunu düşünürdü, ama şimdi... şimdi zayıf ve kırılğan olduğunu görüyordu. Kırılması ne kadar kolaydı. Bugünlerde hislerinin ortaya çıkmasına izin veriyordu. Öfkenin damarlarında kaynamasına, kalbinin sevinçle dolmasına, gözlerinin acıdan yaşla dolmasına izin veriyordu. Her hissin gelip geçtiğini biliyordu, yaşam ona ne getirirse onunla mücadele edebileceğini biliyordu. Peter'ın Londra'ya gitmesiyle bile.

Anahtarlarını almak için cebine uzandı. Elleri ıslanmış, buz gibi olmuştu, anahtarı çıkarmak sanki bir asır sürdü. Sonunda

kapı açıldı, çocuk arabasını içeri çekti. Buz gibi ayaz kırılıp soğuğa az da olsa doğal bir bariyer oluşturan bulutlar belirdiği için kaloriferi kapamıştı, ama evin içi hâlâ sıcaktı. Sıcak ve güvenli. Anna bu iki sözcüğün kapsadığı hisleri anlayamıyordu. Belki de üç sözcüğün. Sıcak, güvenli ve özgür. Sıcak, güvenli, özgür ve sevgi dolu... Kafasını sallayıp mutfak masasının üzerindeki mumu yaktı. Ben'in paltosunu çıkarıp ona içmesi için süt verdi. Peter hiç mum kullanmazdı; onun enerji tasarruf etme çabalarına güler, bilgisayar başında geçirilen birkaç saatin ya da yakılmayan birkaç ışığın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylerdi. Özellikle de kullandıkları elektrik Yeraltı'nın sağladığı gizli bir jeneratörden geldiği için. Elektrikleri şebeke dışıydı. Hükümet onlara sınırlama uygulayamazdı. Ama Peter, Anna gibi suçluluk hissetmiyordu. Anna hâlâ dünyaya yük olmama, kaynakları olabildiğince kısıtlı bir şekilde gereksinime göre kullanma baskısını üzerinde hissediyordu. Her neyse, Anna mum ışığını seviyordu. İnsana sıcak ve güven dolu bir duygu veriyordu.

Molly'yi kucağına alıp sarılı olduğu battaniyeyi açtı. Molly uyuyordu, gözlerini açtı, uyandığında hep yaptığı gibi keyifle gülümsedi. Anna bir bebeğin bu kadar az şeyle mutlu olabilmesini çok şaşırtıcı buluyordu. Bu mutluluktan, onun devam etmesinden, Molly'nin yüzündeki gülümsemenin hiç kaybolmamasından sorumlu olmak onu korkutuyordu.

Bebeği yerdeki kuzu postunun üzerine yatırırken, "Burada çok cici bir kız var," dedi yumuşacık bir sesle. "Şimdi gidip biraz sebze çıkaracağım. Cici kız! Bana yardımcı olmak ister misin?"

"Çebce," diye onayladı Ben. "Çebce çıkağcaz." Sonra çocuk arabasının üzerine alışveriş torbalarını koyarak dolaştırmaya başladı. Ardından Peter'ın onun için birkaç gün önce yaptığı ahşap bir köpekle oynamaya koyuldu. Çocukları alışverişe götür-

mek çok tehlikeliydi. Yeraltı destekçileri birkaç ayda bir onlara kuru bakliyat ve başka malzemeler bırakıyordu. Yiyeceklerinin çoğunu kendileri yetiştirmek zorundaydılar. Ama yine de sık sık en yakındaki bakkala gitmek kaçınılmaz oluyordu. Peter varken Pip'in ona verdiği sahte kimlikle tek başına gidiyordu. Ama şimdi Peter olmadığı için Anna kendisi gitmek zorunda kalmıştı, Ben'i çocuk arabasına Molly'nin yanına sıkıştırmış, sonra da arabayı dükkânın birkaç yüz metre ötesine, görüş mesafesi içindeki bir yere saklamıştı. İnsanlar onlara bakmıştı –hep bakıyorlardı– ama kimse bir şey dememiş, kimse sataşmamıştı. Köy sevimli bir yerdi. Pip bunu söylemişti; yirmi yıl önce burada, Yakalayıcılar Artıkların peşine düşmüştü ve bir çatışma çıkmıştı. Dört Yasal çocuk ölmüştü, biri daha bebektir ve bunlar kolay unutulacak şeyler değildi.

Ben, oyuncak köpeği heyecanla Molly'ye doğru iterken, “Köpetçik!” diye bağırdı. “Köpetçik yüüyü!”

“Bebeğe dikkat et,” diyerek içini çekti Anna. Sonra alışveriş torbasını boşaltmaya koyuldu: birkaç parça et, süt, yoğurt, ekmek. Bayan Sharpe için çalışırken, Dışarıdaki herkesin her gün çikolata yediğini, evlerinin harika yiyeceklerle dolup taşıdığını sanırdı. Ama kısa süre içinde dışarıda da yiyeceğin az bulunur bir şey olduğunu anlamıştı.

Bu onun için sorun değildi. Kendi yiyeceğini yetiştirmekten zevk alıyor; sebzelerin, meyvelerin olgunlaşmasını izlemek ona keyif veriyordu. Kendi kaderini kontrol ediyor olduğu duygusundan hoşlanıyordu. Yaşamının çoğunu açık havada, kalanını da içerde yemek pişirerek, temizlik yaparak, ailesi için bir yuva hazırlayarak geçirmekten hoşlanıyordu.

Oturup çocuklara baktı. Ben ahşap köpeğini Molly'nin üzerine tırmandırıyor, Molly de kıkır kıkır gülüyordu. Anna kendisinin de gülümsediğini fark etti. Çok şanslı olduğunu düşündü.

Belki de tekrar günlüğüne yazmaya başlayabilirdi. Şimdi Peter gittiğine göre çocuklar uyuduktan sonra akşamları yazabilirdi. Yatağına girip okuyabilirdi de...

Yüzünü yalayıp geçen ve mumu söndüren esinti dikkatini dağıttı. Anna birden korkunun pençesine düştüğünü fark etti. Bunun mantıksız bir korku olduğunu biliyordu. Ya kırık bir camdan ya da hâlâ tamir edilmesi gereken yıkık dökük duvarlardaki bir delikten gelmiş olmalıydı. Karanlıktan hep korkmuştu. Büyük Depo'daki Tecrit'ten; içindekilerin cesaretini ve iradesini kırmak için yapılmış olan ve bunu da gayet iyi beceren karanlık, rutubetli, o sefil yerle ilgili söylentilerden doğmuş bir korkuydu bu. Evet, orası bu işi iyi becermişti, ama Peter hariç tabii. Peter, Tecrit'in cesaretini ve iradesini kırmasına izin vermemişti. Anna'yı da yanına alarak oradan çıkmayı başarmış, ona özgürlüğü tattırmış, mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceği şeyleri yaşatmıştı.

Anna onu duygusuzlaştıran bu anıyı hatırlayıp ayağa kalktı ve elini esintiye doğru tutarak etrafta kibrit arandı, kibriti çakıp mumu yaktı. Bir ışıltı ortalığa yayılıp mutfağı tekrar güvenli ve sıcak bir yer haline getirdi. Oynamayı bırakmış olan Ben şaşkınlık içinde etrafına bakındı, kıkırdayıp havaya tekmeler savuran Molly'nin üzerinde köpeğini sürüklemeye devam etti. Anna ayağa kalktı ve onu karanlıkta bırakan esintinin kaynağını aramaya koyuldu. Kapı sıkı sıkı kapalıydı; altından biraz soğuk geliyordu ama mumu söndürmeye yetmezdi. Pencere de kapalıydı. Anna elini kaldırdı, ama esintiye hissetmedi. Kaşlarını çatarak mutfakın diğer tarafındaki büyük pencereye yürüdü. Aniden durup çığlık attı, çünkü camdaki yansımasının arkasında, odanın içinden ona bakan bir çift göz vardı. Ben hemen ağlamaya başladı, sanki yankısı gibi onu Molly izledi. Anna korkmuş bir halde onlara döndü, ama bir kol uzanıp onu tutarak hareket etmesini engelledi.

“Karşı koyma, kimseye zarar gelmeyecek,” dedi derinden gelen tehditkâr bir ses. Anna nefes almaya çalıştı. Molly ve Ben için güçlü olmak zorundaydı.

Anna, “Karşı koymuyorum. Evet. Evet, ben...” demeyi başardı. Molly’nin ağlaması fiziksel bir acı gibi içini dağlıyordu. “Çocuklar,” dedi. “Lütfen bırakın yanlarına gideyim.”

“Dert etme, onlar sana geliyor,” dedi adam.

Anna’nın ellerini arkasında birleştirdi. Anna midesinin kalsıldığını hissetti. “Lütfen,” dedi. “Lütfen, biz Artık değiliz. Kâğıtlarımız var. Evraklarımız var...”

Ama Yakalayıcı çoktan telefonu eline almıştı. “Kızı yakaladım,” dedi. “Çocukları da.”

Sonra Anna’yı sürükleyerek evden çıkardı.

Derek telefona hemen yanıt verdi. “Kesin o mu?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi muhafız. “Şu Covey denen kız ve iki de ufaklık. Bay Pincent’a haber vereyim mi?”

“Hayır,” dedi Derek gülümseyerek. “Kimseye söyleme. Onları bana getir.”

“Ama...”

Derek öfkeyle, “Ama diye bir şey yok,” diye onun sözünü kesti. “Sen bana bildiriyorsun. Ben de Richard’a. Emirler değişti. Onları bana getir, anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi muhafız. “Evet, anladım.”

“İyi.” Derek telefonu kapayıp ağır ağır soluğunu bıraktı. Her şey bir araya geliyordu. Anna Covey ve çocukları elindeydi, yakında daha da fazlası elinde olacaktı. Daha da fazlası.

Dışarıda park etmiş yirmi minibüs vardı. Onun emirlerini bekliyorlardı. Onlarla gitmeye karar verdi. İşin düzgün şekilde yapıldığından emin olmak istiyordu.

Ayağa kalkıp koridordan sessizce geçti, sonra Pincent İlaç'ın arka merdivenlerinden inip minibüslerin beklediği yere gitti. Onları hızlıca kontrol edip başını sallayarak onay verdi.

“Zaman geldi,” dedi dudaklarında küçük bir tebessümle. “Toplama zamanı geldi.”

On Yedinci Bölüm

Ella Blunden içini çekerek haberleri kapadı ve onun yerine bir müzik programı aramaya koyuldu. Dışarıdaki kötü haberler olmadan da Büyük Depo yeterince kasvetliydi. İlk geldiğinde burayı bir hapisane gibi görmüştü, ama şimdi sokaklarda yaşanan dehşeti ve korkuyu düşününce, kendini güvenli bir yere sığınmış gibi hissediyordu. Kayıplar; polis kontrol noktaları; Yeraltı'nın sabote ettiği Uzun Ömürlülük ilaçları; ölüm, Tanrı ve suikastlar hakkında radyodaki laf kalabalığı... Büyük Depo'ya da umut verici telefonlar geliyordu. Birçok kişi telefon ediyor, büyüüp terörist olmadan önce Artıkları öldürüp ortadan kaldırmalarını istiyorlardı. Ella içini çekerek, değişim iyi olacak, diye düşündü. Onu işsiz bırakacak olsa bile.

Hareketli bir müzik bulup sesini açtı. Artıkların hepsi uyuyordu. Bir şey duymazlardı. Müdür odası ses geçirmezdi. İş ona teklif ettiklerinde Ella hemen üzerine atlamamıştı; özellikle de son müdirenin başına gelenlerden sonra... Ama para paraydı. Üstelik dairesinin yenilenmesi ve yeni bir ofis dâhil her türlü teşviki önüne sermişlerdi. Bildiği kadarıyla, cinayet işleyen kimseyi tanıımıyordu. İlkeleri olan biriydi o.

Kapitoneli koltuğa gömülüp kendine bir kadeh şarap doldurdu. Önce küçük bir yudum, sonra daha büyük bir yudum aldı.

Belki tüm şişeyi bitirirse tekrar uyuyabilir, yeni gün başlamadan birkaç saat dinlenebilirdi.

Burası hoş bir yer değildi. Belki güvenliydi, evet, ama soğuktu. İnsandaki yaşam enerjisini emip bitiren, insanlıktan uzaklaşmasına yol açan tekin olmayan bir yerdi. Yaklaşık bir yıldır buradaydı, ama bu süre ona sanki sonsuzmuş gibi geliyordu. Hükümet bir on yıl daha burada kalmasını garantiye almıştı; yaptıkları anlaşma böyleydi.

Fonda müzik çalışıyordu; nasıl olduğunu bilmiyorlar, diye düşündü. Sokakları bu küçük beş para etmez serserilerden temizliyor, sonra da onların bütün gün nerede ne yaptığını, onlarla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Belki de günlerdir uyuyamamasının nedeni buydu. Belki de sabaha karışı dörtte uyanmasının nedeni, düşleriyle gerçek arasında bir ara noktaya gereksinim duymasıydı; uyum sağlayabilme, kabullenme vakti.

Şarabından büyük bir yudum daha aldı; müziğin hızla çalışan zihnini sakinleştirmesine izin verdi. En zoru kızlardı. Alkol damarlarında akan kanı yavaş yavaş ısıtırken bunu düşündü. Oğlanları disipline sokmak daha kolaydı, çünkü üstünlüğü anlayabiliyorlardı. Kavga etmeye çalışıyor ve yeniliyorlardı, dayak yiyip hizaya geliyorlardı. Ama kızlar... Şarabından büyük bir yudum aldı, sonra bir tane daha, derken bardağı yeniden doldurmak için şişeye uzandı. Kızlar hilekârdı. İnsan ne düşündüklerini, ne planladıklarını asla bilemezdi. Bu sinirlerini bozuyordu. Liberallerin yenilmesinden hoşnuttu. Herkesin Yeraltı'nın aslında ne mal olduğunu anlamasından hoşnuttu. Şu Yeraltı yandaşları buraya gelip çalışsalar gerçeğin ne olduğunu çabucak anlayıverirlerdi. Burada bir hafta geçirseler, o küçük veletleri koruyacak en ufak yasayı bile kaldırmaya çalışırlardı.

Telefonu çaldı. Ella kızgın ve bitkin bir edayla gözlerini kapadı. Bunun tek anlamı olabilirdi: sorun. Çok kötü bir şey olmadık-

ça kimse onu bu saatte aramaya cesaret edemezdi. Başka bir yerde –başka herhangi bir yerde– olmayı dileyerek tekrar koltuğun koruyucu rahatlığına gömüldü. Ama değildi. Oradaydı. Kımıldamak zorundaydı. Kendini zorlayarak bardağı bıraktı, istemeye istemeye ayağa kalktı, masasına gitti ve telefona yanıt verdi.

“Evet?”

“Bayan Blunden, görmeniz gereken biri var mı?”

“Gecenin bu vaktinde mi?” diye sordu Ella sabırsızlıkla. “Ve siz bu kişiyi içeri mi bırakacaksınız? Gerçekten acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmek istemediğimi açıkça belirtmiştim. Biri-nin kaçması. Ölmesi. Bunlar olmadıkça beni bu saatte aramanız için bir neden yok demektir.”

“Eğer biraz gelirsiniz...”

Ella telefonu kapatıp şarap kokusunun belli olup olmadığını anlamak için ellerine hohladı ve kokunun anlaşılmadığına karar verdi. Ayakkabılarını giyip koridora çıktı. Sıcak renklerle, puf puf yastıklarla döşenmiş, kaloriferin sıcakık ısıttığı odasının kutsallığından çıkınca ürperdi.

Merdivenlerin dibinde müdür yardımcısı onu bekliyordu.

“Evet? Ne var?”

Sarah başıyla, ziyaretçilerin kabul edildiği danışma bölümünü işaret etti. Ella başını kaldırıp bakınca orada bir yüz gördü; tanıdığı bir yüz. Daha önce onu hiç bizzat karşısında görmemişti, ama yüzü hemen tanıdı. Bu yüzü herkes tanırdı. Ona Kara Şövalye diyorlardı.

“Bay Samuel!” dedi nefesi kesilerek. “Geleceğinizi önceden haber verseydiniz keşke. Hazırlık yapardım. Şimdi hiç...”

Derek Samuel rahat bir ifadeyle ona doğru yaklaşarak, “Gerek yok,” dedi. “Bu acil bir durum. Artıkları alıp götüreceğim.”

“Artıkları mı?” dedi Ella tereddütle. “Anladığımı sanmıyorum. Onları...”

“Hepsini,” dedi Derek, kendinden emin bir ifadeyle. Ellerini çırpınca arkasında başka adamlar belirdi. Üzerlerindeki Yakalayıcı üniformasını görünce, korkması için hiçbir neden olmamasına rağmen Ella titredi.

“Ama elinizde olması gereken şeyler...” Ağzı huzursuz bir ifadeyle çarpılmıştı, “evraklar, tebliğler, gerekli diğer şeyler? Kayda geçmek için yani,” diye gülümsedi tedirginlikle. “Hükümet’in nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Buna gerek yok, evraklarla uğraşacak zaman değil,” dedi Derek.

Ella dudaklarını ısırdı. “O zaman onları uyandırayım mı? Zili çalabiliriz.”

“Lütfen siz zahmet etmeyin,” dedi Derek kesin bir ifadeyle. “Adamlarımın yardıma ihtiyacı yok. Siz dinlenmenize devam ederseniz çok memnun olurum.”

Ella sessizce başını salladı. Büyük Depo’nun bir gün kapanıp Artıklardan temizlenmesini hep umut etmişti. Bu durumda zenginler köle emeğinden vazgeçmek zorunda kalacaklardı, ama ısrarla uşak istiyorlarsa para verip düzgün birilerini tutabilirler, diye akıl yürüttü. Örneğin Ella gibi kişiler, uygun bir maaş karşılığında evlerini temizletir, yemeklerini pişirtirdi. Burada kalmaktan daha iyi olduğu kesindi.

Ama şimdi Artıklar alınıp götürülüyordu, bu yüzden kendini huzursuz hissetti. “Belki de emin olmak için Artık Bakanlığı’nı aramalıyım,” dedi. Ama Derek Samuel’in yüzündeki ifade konuştuğuna pişman olmasına yetmişti. Sarah’ın koluna girerek, “Belki de odama dönsen daha iyi olacak,” dedi. “Sen de benimle gelsen iyi olur.”

“Bu çok akıllıca,” dedi Derek. Ellerini yine çırpıtı, adamlarının sessizce binanın dört bir yanına dağılışını izledi.

On Sekizinci Bölüm

Jude kolunu kıpırdattı, sinek olduğunu sandığı şeye doğru elini savurdu, ama denk getiremedi ve sinek, babasının onu dürttüğü bir değneğe dönüştü. Ona eziyet ediyor, şöyle diyordu: “Sen Peter değilsin. Sen daha değersiz olan kardeşsin. Asla Peter olamayacaksın. Keşke bir Artık olsaydın.” Jude babasına doğru atıldı, gözleri alev alev yanıyordu, bağırdığını duydu ve uyandı. Onun bir değnek olmadığını fark etti. Bu, Sam’in parmağıydı. “Ne oldu, ne var? Saat kaç?” diye sordu mahmur bir halde.

“Beş buçuk.”

Saatine baktı. Üç saattir uyuyor muydu yani? Çirkin battaniyeyi üzerinden atıp kalktı. Ancak o zaman Sam’in yüzünün ne kadar beyaz olduğunu fark etti. Kalbi hızlandı.

“Ne oldu? Bizi buldular mı?”

Sam başını hayır anlamında salladı. “Artıklar,” dedi, sesi boğuktu.

“Çocuklar?” Jude ona korkuyla baktı. “Geri mi geldiler?” Bir gece önce, onlara yardım eden destekçileri çocukları yanlarına almaya ikna etmişti. Huzursuz olsalar da kabul etmişlerdi. Birinden çocuk saklamasını istemek her zaman için büyük bir şeydi, şimdiyse intihardan farksızdı.

“Onlar değil,” dedi Sam buruk bir ifadeyle. “Artık Merkezi’ndekiler. Hepsini alıp götürmüşler. Bir kadın aradı. Kuzey Gözcüsü. Steadley Artık Merkezi’ndeki Artıkların gecenin bir vakti Yakalayıcılar tarafından götürüldüğünü söyledi. Güney Gözcüsü, Büyük Depo’nun akşam saat onda boşaltıldığını söyledi.”

Jude ona gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış bir halde bakıyordu. “Gözcü olduklarından emin misin? Sahte kişiler olmasın?”

“Tüm şifreleri biliyorlardı. Kuzey Gözcüsü ağlıyordu. Hiçbir şey yapamadığını, Yakalayıcıların geldiğini söyledi. İçeri gizlice sızıp herkesi apar topar götürmüşler.” Sam gözlerini yere çevirdi. “Sırada ne var?” diye fısıldadı. “Şimdi sırada ne var?”

“Bunun peşini bırakmayacağız, o kadar,” dedi Jude yataktan fırlayarak. Ama kendi sözlerine kendisi de inanmıyordu.

“Yakalayıcılarla mücadele edemezsin,” diye mırıldandı Sam.

Jude telefonun yanına gitti. Yakalayıcıların Artıkları nasıl dışarı sürükleyip soğuk havada kamyonetlerin arkasına doldurduğuna dair Kuzey Gözcüsü’nün raporunu okudu. Ürperdi. “Tamam,” dedi sert bir ifadeyle. “Ne yapacağımız çok açık. Siz biraz uyuyacaksınız, ben de düşüneceğim.”

“Hayır,” dedi Sam. Yenilgi yüzünden okunuyordu. “Artıklar gitti. Pip gitti. Kimse artık Yeraltı’nın yanında değil. Artık bitti. Bunu anlamıyor musun?”

“Bitmedi,” dedi Jude kısaca. “Elimizde hâlâ Richard Pincent’in istediği şeyler var. Eğer onları çok istiyorsa karşılığında Pip’i, hatta Artıkları bile alabiliriz. İstemiyorsa da başka bir şey düşünüyoruz. Ama hiçbir şekilde vazgeçmeyeceğiz.”

Gözleri, yerde yatan kardeşini buldu. Önceki gece yanlarına ulaştığından beri bilinçsiz yatıyordu. Yanına gidip onu uyandırdı.

“Peter,” diye fısıldadı. “Peter, haydi kalk.”

Peter irkilerek kalktı. “Ne? Ne var?” dedi korku içinde. Sonra onu uyandıranın Jude olduğunu fark etti. “Ne oldu?” diye sordu.

Jude ona dikkatle bakarak, “Niye buradasın?” diye sordu.

“Niye mi buradayım?” dedi Jude. Yüzü şaşkınlıkla kıvrılmıştı. “Yüzüğü getirdim,” dedi. “İstedğin gibi.”

“Ben öyle bir şey mi istedim?” dedi Jude şüpheyle. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bana gönderdiğin mesajdan bahsediyorum. Yüzüğü getirmemi istediğin mesajdan. Ben de sana yanıt yazdım, hatırlamadın mı? Yüzüğü getireceğimi söyledim.”

Jude ona boş boş baktı. Sonra sanki aklına korkunç bir fikir gelmiş gibi güçlkle yutkundu. Bilgisayarının başına gitti ve hemen mesaj merkezinin güvenlik şifrelerini girdi. Hiçbir şey bulamayacağını, bir hata olduğunu, hayal bile edilemez şüphesinin boş çıkacağını düşünüyordu. Ama orada, önündeydi; “silinmiş” mesajlar klasörüne gizlenmişti. Peter’a gönderilen mesajı gördü. Richard Pincen’ta gönderilmiş ve onun tarafından yanıtlanmış olan başka mesajlar da gördü. Derin bir nefes aldı.

“İyi haber şu ki, Richard Pincen yüzüğü istiyor,” dedi tedirginlikle.

“Ya kötü haber?” diye sordu Peter. Jude yanıt vermedi. “Neredeyiz biz?” diye sordu Peter etrafına bakınarak.

“Yeni merkezde,” dedi Jude sadece. Sonra Peter’a döndü. “Yüzük yanında mı?”

“Elbette,” dedi Peter elini cebine sokarak. Sonra kaşlarını çatı. “Yanımdaydı...” dedi, yüzü bembeyaz olmuştu.

Ayağa kalkıp ceplerini karıştırdı. “Buraya geldiğimde yanımdaydı. Bundan eminim,” dedi çılgınca. “O kadar önemli mi? Yüzük ne işimize yarayacak?”

Jude birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra etrafına bakındı. “Sheila nerede?” diye sordu usulca.

Peter'a hayalet görmüş gibi bakan Sam birden kendine geldi. "İçerde," dedi bir kapıyı işaret ederek. Jude koşarak kapıyı açtı. "İçerde değil," dedi Sam'e dönerek. "Çocuklarla birlikte mi?"

Sam telaşla dolapları açtı, ama kısa süre içinde Sheila'nın gittiğini anladılar. Yeraltı'nın yeni merkezi son kaldıkları yerin yarısı büyüklükteydi ve gizlenecek çok fazla yer yoktu.

"Nasıl olduğunu anlamadım... ben kapıda duruyordum. Kolileri açtığım sırada... Şey hariç..."

"Sheila yüzüğü mü aldı?" diye sordu Peter, şüphe dolu bir ifadeyle. "Düşündüğün bu mu? Böyle bir şeyi niye yapsın ki? Neler oluyor Jude? Bana ne olduğunu anlat."

Jude bilgisayarına dönüp son dosyaları açtı. Dosyaları gözden geçirirken bir yandan da Peter'a olan biteni anlatıyordu.

Kardeşi Pip'le ilgili haberleri pek hoş karşılamamıştı. "Ele mi geçti? Kendi mi teslim oldu? Bu olanaksız..." deyip duruyordu.

Ama Jude dinlemiyordu. Sildiğini düşündüğü bir dosyaya bakıyordu; izini bulduğu Palmerların listesine. Şüpheli bir bakışla isimleri gözden geçirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Peter tekrar. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Jude ona kararsız bir bakış attı. "Bilmiyorum," dedi. İçinde bir korku hissi yükseliyordu. Prensese ne yapmıştı? Onu bunları yapmaya iten neydi?

Düşünmeye çalışarak dudaklarını ısırды. Yüzük ondaydı, ama o hâlâ Palmerları arıyordu. Ekranda yaklaşık on beş kişi ve on beş adres vardı. Hepsine tek tek gitmeye zamanları yoktu. Onlarla temasa geçmiş miydi? Oradan ayrılmadan önce hiç şüphesiz nereye gittiğini biliyordu.

Önündeki masaya baktı, sonra bir defter fark etti. En üst sayfası karalanmıştı, ama karalamanın altındaki yazı izleri seçilebiliyordu. Hemen sayfayı kopardı.

Peter ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Jude, Sheila’yı boş ver,” dedi. “Gittiyse bırak gitsin. Bize Pip lazım. Önemli olan o.”

“Sheila da önemli,” dedi Jude sertçe. Aklı deli gibi çalışıyordu. Kafasında bir plan oluşmuştu bile, ama bunu gerçekleştirebilmek hazırlık gerektiriyordu. Bilgisayarının başına geçmesi; tekrar Pincent İlaç’ın güvenlik sistemine girmesi gerekiyordu. Ama hepsinden önemlisi, Sheila’yı bulması gerekiyordu. “Görünüşe göre yüzüğün Sheila’da. Büyükbaban yüzüğü istiyor. Yüzük elimizde olmadan pazarlık edecek hiçbir şeyimiz olmaz. Sheila’ya ihtiyacımız var, yoksa elimiz bomboş öylece kalırız.”

“Aramaya nereden başlayacağız peki?” dedi Peter.

Jude elindeki kâğıt parçasına baktı. Zihni öfkeyle, üzüntüyle ve şüpheyile bulanıktı. “Sheila, Muswell Hill’de,” dedi. “En azından ben orada olduğunu düşünüyorum. Siz burada bekleyin, ben gidip bakacağım.”

Peter üzerinde hâlâ ayak izleri olan giysilerine baktı. “Ben hiçbir yerde beklemeyeceğim,” dedi huysuz bir tavırla. “Eğer sen gidiyorsan ben de geliyorum. Tamam mı?”

Jude bir an düşündü, sonra başını evet anlamında salladı. “Bu durumda bana beş dakika ver, sonra gideriz.”

On Dokuzuncu Bölüm

Julia sokak kapısının açıldığını duydu, ama yerinden kılmıdamadı. Evin ön tarafında, camekânlı bölmedeki koltukta oturuyordu. Güneş çift camlı pencerelerden içeri süzülüyordu. Sıcacıktı, kendini rahat ve mutlu hissediyordu.

Kocasının ahşap zemindeki ayak seslerini duydu. Bunlar paltosunu çıkarıp anahtarlarını koyarak, holdeki boy aynasında kravatını düzeltirken yıllardır işittiği aynı ayak sesleriydi. Başını biraz kaldırdı. Kocasını birkaç saniye içinde kapıda belirecek, yüzünde her zamanki gibi ciddi ifadeyle ona bir kadeh içki verecekti. Sonra her zaman aynı saatte yemelerine rağmen akşam yemeğinin kaçta hazır olacağını soracaktı. Her zaman sorardı.

İşte oradaydı. Gülümsedi. “Merhaba sevgilim.”

Kocasını kaşlarını çatmıştı. Julia bu sözcüğü kullanmayalı, birçok şeyi söylemeyeli kim bilir ne kadar zaman olmuştu. Kaşlarını kaldırıp insanların adlandırdığı biçimiyle, uzun ve başarılı evliliğini şaşkınlıkla düşündü. Zira çok az ilişki bu kadar uzun sürüyordu. Uzun Ömürlülük kimi insanlarda (defalarca) yeni bir ilişkiye başlama güdüsü uyandırıyor, kimilerinde de bağ-

lanma korkusu yaratıyordu. Ömür boyu birine bağlanmak artık çok uzun süre demekti, korkunç derecede uzun bir süre. Çocuk olmadığı için de sürdürmeye gerek yoktu; aile olmadığı için aile diye bir kurum da yoktu. Sadece kendi işleri güçleri olan, kendi zevklerinin peşinde koşan kişiler vardı.

Ama Julia böyle değildi. Anthony de. Onlar eski kafalı insanlardı. Birbirlerine alışmışlardı. Aralarındaki aşk uzun zaman önce yok olmuştu, ama arkadaşlıkları hâlâ sürüyordu. Birbirlerine olan şefkatleri de öyle.

Birbirlerine düşkündüler.

Çok uzun süredir birlikteydiler.

“Şeri?”

Julia gülümsedi. “İsterim.”

Anthony içki dolabına doğru yürüdü, iki bardakla bir şişe çıkardı, bardakları her zaman doldurduğu aynı yerde doldurdu. Julia buna benzer birçok küçük rutinleri olduğunu düşündü. Hayat uzun sürmüş, kısa sürmüş; her şey aynı olduğu sürece ne fark ederdi? İnsanlar düzen ihtiyaçları ve günlük rutinin verdiği rahatlık nedeniyle içinde bulundukları anı yaşamadıklarında, ne fark ederdi?

Kocasını bardağı ona uzattı. Julia içkisinden bir yudum aldı.

“Akşam yemeği kaçta?” diye sordu. Bunu hep kapıya doğru yürürken sorardı.

Julia gülümsedi. “Fark eder mi?”

Sessizlik oldu. Anthony’nin yanıtı anlaması birkaç dakika aldı. Yavaşça durup arkasına döndü. Yorgun görünüyordu. Bugünlerde herkes yorgun görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Fark eder mi, demek istiyorum,” dedi Julia. Ayağa kalkıp kocasına doğru yürüdü. Bardağını şöminenin üzerine koydu, kolunu kocasının boynuna doladı. “İyi bir hayat yaşadık, öyle değil mi Anthony?” diye sordu. “Serüvenler yaşadık, tatillere çıktık. İyi yaşadık, öyle değil mi?”

Anthony onaylayarak başını salladı. “Çok iyi yaşıyoruz,” dedi. “Ve böyle yaşamaya da devam edeceğiz. Ee, akşam yemeği kaçta?”

“Ne kadar süreliğine?” diye sordu Julia.

Kocasını kaşlarını çattı. “Senin neyin var Julia? Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Böyle yaşamaya daha ne kadar devam edeceğiz?” dedi Julia. “Hep sürmeyecek, değil mi? Bir gün öleceğiz. Öleceğimizi biliyorum.”

“Ölmeyeceğiz,” dedi Anthony bir adım geri giderek. Gözleri öfkeyle yanıyordu. “Bu evde böyle şeyler söylemeni istemiyorum. Hükümet’in açıklaması çok net. Uzun Ömürlülük ilaçları sabote edildi. Bunu yapan kişi ele geçirildi ve sorgulanıyor. Artık daha fazla...”

“Minibüsü gördüm,” dedi Julia usulca. “Kuaförümü alıp götürdüler. O bir Yeraltı ajanı değildi. Minibüsün içi ölümlerle doluydu, hasta insanlarla.” Kocasının gözlerinden bir şey geçti. Korku? İtiraf?

“Minibüsün içini gördüm,” diye devam etti Julia. “Hükümet yalan söylüyor.”

“Yalan mı söylüyor?” Yine öfke, kendini savunma içgüdü-sü... “Hükümet yalan söylemez. Bu sözler isyana teşviktir.” Julia meydan okuyan bir tavırla başını salladı. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissedebiliyordu. “Beni öyle alıp götür-

meyecekler,” dedi boğuk bir sesle. “Hayır, buna izin veremeyeceğim. Uzun Ömürlülük ilaçlarını bırakmayı tercih ederim. Huzur içinde, burada senin yanında ölmeyi tercih ederim.”

Antony’nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Delirmiş gibi konuşuyorsun,” dedi şüpheyle. Sonra da elindeki şeriyi bir dikişte bitirdi. Ayağa kalkıp içki dolabına gitti, kendine bir bardak daha içki doldurdu. “Senin neyin var?”

“Benim hiçbir şeyim yok,” dedi Julia. Gözlerini kırptırırken bir damla gözyaşı yanaklarından yuvarlandı. “Sadece...” Kocasının yanma gitti. “İyi bir hayatımız oldu. Mutlu olduk. Öyle değil mi?”

“Tabii ki öyle,” dedi kocası rahatsız bir tavırla. “Julia böyle saçma sapan konuşmayı kes lütfen. Sarhoş musun sen?”

Julia kocasının göğsüne yaslandı, ilk zamanlarında onu kollarıyla sardığında kendini nasıl da ufacık hissettiğini hatırladı. Uzun boylu bir adamdı ve Julia bundan çok hoşlanıyordu. Onun kendisini gözetiyor olmasından hoşlanıyordu. Şimdi o kocasını gözetmek istiyordu.

“Ben Uzun Ömürlülük haplarını almayı bıraktım bile,” dedi alçak sesle. “Bugün almadım. Gördüğüm şeylerden sonra alamazdım... Senin de almayı bırakmanı istiyorum. Burada kalalım. Bir daha dışarı çıkmayalım.”

“Sen ne yaptın?” Kocası ona kuşkuyla bakıyordu. “Aklından ne geçiyor?”

“Aklımdan geçen şu ki,” dedi Julia dikkatle, “her zaman seçme şansına sahip oldum. Bu açıdan şanslıydık. Şimdi de bunu seçiyorum. Beni bir minibüse atıp götüremeyecekler. Seni de götüremeyecekler. Birlikte yaşlanalım istiyorum. Bu birkaç hafta, hatta günler içinde olsa bile.”

“Ölmek mi? Yaşlanmak mı?” Anthony başını salladı. “Julia lütfen beni dinler misin? Sana söyledim. Hükümet durumu çok net bir şekilde açıkladı...” Titriyordu. “Yanılıyorsun Julia. Hükümet her şeyin kontrol altında olduğunu açıkça belirtti.”

“Ve sen de onlara inanıyorsun, öyle mi? Söylediklerine inanıyorsun?” diye sordu Julia. Gözlerini kocasının gözlerine dikti, sesi heyecandan titriyordu. “Gerçekten mi?”

Kocası yutkunup gözlerini kaçırdı. “Hükümet’in tavrı şu ki...”

“Üst üste yığılmış cesetler var Anthony,” diye onun sözünü kesti Julia. “Gözlerimle gördüm. Kuaförden çıktıktan sonra bir süre yürüdüm. Tüm cesetleri toplayamazlar, öyle değil mi? Bana gerçeği söyle Anthony.”

“Gerçeği bilmek benim işim değil,” dedi kocası duraksayarak. “Benim görevim kurallara uymak, etkin şekilde yönetmek, gerekli protokolü uygulamak...”

“Ya artık bunun bir önemi yoksa?” dedi Julia. “Ya öyleyse?”

“Ben... ben...” Çaresizce karısına baktı. “Bilmiyorum.” Julia onu tutup bir sandalyeye oturttu. Kocası başını eğip orada öylece oturdu. Sonra tekrar ayağa kalktı, gözleri kocamandı. Julia’ya hüznü gözlerle baktı, aniden çok yorulmuş gibi bir hali vardı. “Toprağı kazıyorlar,” dedi belli belirsiz duyulan bir sesle. “Sebze ekmek için olduğunu söylüyorlar. Ama iki metre derinliğinde çukurlar kazıyorlar. Hatta bazı yerlerde dört metre derinliğinde. Sebze ekmek için o kadar derin çukur kazılmaz.”

“Evet, kazılmaz,” dedi Julia onun başını okşayarak.

“Bu korkunç iş için bir sürü insan topladılar,” diye devam etti kederle. “Yüz binlerce kişi. Ama bu kadar kişiyi koyacak kadar hapisane yok. O kadar insanın nereye götürüldüğünü sordum, ama kimse bir yanıt vermedi. Onlar... ortadan kayboluverdiler.”

Anthony oturup karısını kendisine çekerek, dizlerine oturttu. Bunu yıllardır yapmamışlardı. “Seni seviyorum Julia,” dedi başını onun boynuna gömerek. “Seni hep sevdim.”

Julia gözlerinde yaşlarla gülümseyerek, “Ben de seni seviyorum,” dedi. “Seni çok seviyorum Anthony.”

Birkaç dakika orada öylece sessizce oturdular.

“Kaç gün?” diye sordu Anthony sonunda.

Julia, “Haftalarca sürebileceğini söylüyorlar,” dedi.

“O zaman bugün al,” dedi kocası. “Birlikte bırakalım. Beni bekle. Birlikte bırakalım, aynı zamanda gidelim. Kapıyı kapatıp birlikte bekleriz. Bunu kendi istediğimiz gibi yaparız.”

Julia, “Tamam,” diyerek mutlulukla başını salladı. Artık yaşlar yanaklarından yağmur gibi süzülüyordu. “İstediğimiz gibi yapacağız. Birlikte. Hoşça kal deme vakti geldiğinde...”

Yirminci Bölüm

Derek Samuels sandalyenin kenarına oturmuş bekliyordu. Yakında. Yakında vakit dolacaktı. Her şey tamamdı. Çocuklar alt kata kapatılmıştı. Pip. Jude çok geçmeden gelecek, yanında Peter'ı ve kızı, Sheila'yı da getirecekti.

Derek sonunda intikamını alacaktı. Çok uzun zamandır bekliyordu. Çok uzun zamandır.

Ama yakında bitecekti.

Yakında tamamen bitecekti.

Birkaç dakika sonra Jude ile Peter, Londra'nın pis sokaklarından birinde belirdiler. Yakalarını kaldırmış, şapkalarını gözlerinin üzerine eğmişlerdi. Jude ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu, yürüyüşünde bir telaş göze çarpıyordu. Yeraltı'na katıldığından beri sokakların tehlikeli olduğunu biliyordu, ama şimdi farklıydı. Şimdi korktuğu sadece Yakalayıcılar ya da polis değildi, herkesten korkuyordu. Her şeyden. Ölüm ve ölüm korkusu her şeyi, herkesi değiştirmişti. Şimdi herkes kendini kolluyordu, öfke yıkıcı bir şekilde kolayca patlayıveriyordu.

Sokak büyük oranda boştu. Jude bir süre sonra nedenini anladı. Çoğu kapı eşiğinin önünde yerde yatan insan bedenleri vardı, kimi ölü, kimi canlıydı, henüz toplanmamışlardı. Hastalık ve

çürümeye başlayan gövdeler sinekleri çekmeye başlamıştı, çıkan koku öyle korkunçtu ki insanları yolun diğer tarafına geçmek zorunda bırakıyordu. Jude, Peter'ı çekmeye çalıştı ama geç kalmıştı. Üvey kardeşinin yerde yatan insan bedenlerine bakıp başını çevirmesini izledi ve sonra Peter'ın engelleyemediği öğürmelerini fark etmiyormuş gibi yaptı.

Başka bir sokağa saptıklarında, "Bu gerçekten çok zalimce," dedi Peter.

Jude onu başıyla onayladı. "Öyle," dedi. "Bu yüzden, önce sana ne olup bittiğini anlatayım."

Yürüdükleri sırada Jude ona her şeyi anlattı; büyükbabasıyla, yüzükle, Kayıplarla, saldırılarla ilgili her şeyi. Ayrıca yüzüğü isteyen o mesajı, ona Sheila'nın yazdığına dair şüphelerini de anlattı. Peter da ona yolculuğundan bahsetti. Onu takip ettiğini düşündüğü, ama asıl hedeflerine, yani bir doktorun muayenehanesine giderken onu çiğneyip geçen kalabalıktan söz etti. Sabote edilmiş ilaçları satan biri olduğunu haykırıyorlardı. Bir katil.

Derken birden durdular.

"Sen gelmemeliydin," dedi Jude. "Ama geldiğine memnunum. Yalnızlık. Burada yani. Hem de sıkıcı."

Peter ona şaşırmış bir ifadeyle baktı. "Sıkıcı mı?" dedi. "Gerçekten mi?" Suratında pişmanlık dolu bir gülüş belirdi. "Ben de sizin burada çok eğlendiğinizi düşünüyordum."

"Eğlence mi?" Jude tek kaşını kaldırdı. "Hiç şüphen olmasın. Sanırım sen bunu eğlenceli bulabilirsin." Peter'ın yüzündeki ifadeyi yakaladı ve omuzlarını silkti. "Ben senin iyi bir iş yaptığını düşünüyordum, hepsi bu. Sen Pip'in gözdesisin. Yeraltı'nın kahramanı."

"Çiftçisi demek istiyorsun sanırım," dedi Peter alaycı bir tavırla. "Ben de evleri yakan çılgın bir kalabalığın arasında sıkışıp kalmak için orayı terk ettim zaten. Süper plan, değil mi?"

Jude mahcup mahcup sırttı. “Sen aptalın tekisin,” dedi. “Ama şimdi buradasın işte, o halde... Buradan.” Başlarını eğip kalabalık bir caddeye doğru yavaş yavaş yaklaştılar. İnsanlar normalden daha telaşlıydı, yüzleri inceydi, gözleri boşluğa bakıyordu, bazıları maske takmıştı. Jude, Peter’ı kolundan çekti; köşeyi dönüp sağlıklı yiyecekler satan bir dükkânın önünden geçtiler. Dükkânın vitrinindeki posterlerde bağışıklık sistemini güçlendireceği vaat edilen vitaminlerin reklamı vardı. Sonra dar bir yola girdiler. Tramvay durağında asılı bir posterin üzerine birileri, “Katilleri Öldürün. Yeraltı’nı Yok Edin” yazmıştı.

Birden önlerine bir kadın çıktı. “Kocam!” diye haykırıyordu. “Kocamı götürdüler. Onu götürdüler...” Jude Peter’ı kolundan çekti. Kadın onların genç olduğunu fark etmemiş gibiydi, ama fark etmesi çok uzun sürmezdi.

“Bakın!” diye bağırды kadın arkalarından. “Vücudumdaki kabartılara bakın. Onda da bunlardan vardı. Onu alıp götürdüler. Şimdi de beni mi götürecekler?”

Jude, Peter’ın arkasına döndüğünü ve kadının vücudundaki kabartıları görünce gözlerinin irileştiğini gördü. Bunlar kapı önlerindeki cesetlerin üzerindeki kabartıların; Jude’un Pincet kamyonetindeki cesetlerin üzerinde gördüklerinin aynısıydı. “Bakma,” dedi Jude ve Peter’ı kaldırımdaki bir ızgaraya doğru çekti. ızgarayı kaldırarak boşluktan aşağı atladı. Peter arkasından onu takip ederken bir polis minibüsünün gelip durduğunu ve kadının çığlıklar içinde minibüse bindirildiğini duydu.

“Buradan,” dedi Jude ve Peter’ı dar bir tünelin içine çekti. “Burası eskiden kanalizasyon kanalıydı,” diye ekledi bir kapağı kaldırırken. “Buradan kuzeye gidebiliriz.”

Peter yutkundu. “Kanalizasyon mu?”

Jude ona küçümser bir bakış attı. “Hangisini tercih edersin? Kanalizasyonu mu, yoksa polisi mi? Haydi, artık kokmuyor. Gerçek anlamda kokmuyor yani.”

Peter sert bir ifadeyle, “Tamam, kanalizasyon,” dedi ve arkasından aşağı atladı.

Sheila’nın kâğıdın üzerine çiziktirdiği adrese varıp bir çitle duvar arasına saklanarak ön bahçeye süzöldüklerinde, saat sabahın onu olmuştu. Sıradan bir mahalledeki dizi dizi evlerden biriydi, küçük bakımlı bahçesinde meyve ağaçları ve sebze tarhları vardı.

“Burasının doğru yer olduğundan emin misin?” diye sordu Peter öfkeyle.

Jude başını evet anlamında salladı. “Bak,” dedi. Çift camlı pencereye, uzun kızıl saçları yüzünü çevreleyen bir kızın görüntüsü yansıyor. Kız kesin Sheila’ydı.

Jude ayağa kalktı. “Ben içeri giriyorum,” dedi. “Sen kanalizasyona geri dönüp beni bekle.”

“Burada bekleyeceğim,” diye yanıtladı onu Peter.

“Olmaz,” dedi Jude kafasını sallayarak. “Bu çok tehlikeli. Eğer ben bu evden çıkamazsam Pincet İlaç’a gitmen gerek.”

Bakışları karşılaştı, sonra Peter başıyla onaylayıp koşarak uzaklaştı. Jude ayağa kalkıp sokak kapısına yaklaştı, zili çaldı, sonra sessizce geri çekilip saklandı. Bir adam gelip kapıyı azıcık araladı. Yaşlı, çok yaşlı görünüyordu. Jude ilk bunu fark etti. Saçları gri, hatta neredeyse beyazdı. Gözleri sulu ve donuktu. Hafifçe kamburu çıkmıştı.

Adam hızla sağını solunu kontrol etti, sonra hemen kapıyı kapattı. Jude gizlendiği yerden çıkıp tekrar zile bastı. Bu sefer adam yarı açık kapıdan seslendi: “Kim var orada?”

Jude ortalığı kolaçan edip ileri atıldı. Adamı tutup kolunu geriye kıvrıdı, sonra onu içeri itip kapıyı kapattı.

“Sheila için geldim.”

Adam hiçbir şey demedi, ama Jude zaten yanıt beklemiyordu. Adamı koridordan merdivenlere doğru itti. “Burada olduğunu biliyorum,” dedi merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. Adamı da peşinden sürüklüyordu.

“Bekle!” Merdivenlerin dibinde bir kadın belirmişti, yüzü solgundu ve makyajla gizlemek için elinden geleni yapmasına rağmen yüzündeki kabarcıklar açıkça seçiliyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı. Ortalıkta Richard Pincen’in adamlarından, Yakalayıcılardan ya da korumalardan eser yoktu. “Sen kimsin?” dedi kadın. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sheila?” Jude kadını görmezden geldi. Adamı itti ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Bir kapının arkasından Sheila belirdi. Teni her zamanki gibi yarı saydamdı. Sheila ona bir süre baktı, gözleri parlıyordu, ardından kayıtsız davranmaya çalışarak, “Ne halt ediyorsun burada sen?” diye sordu.

Kadın peşinden merdivenleri çıkmıştı. Arkasında sesli sesli nefes aldığını duyabiliyordu. “Haydi yatağına git tatlım,” dedi Sheila’ya, Jude’un ceketinden tutarak. “Şimdi senin gitmen gerek,” dedi Jude’a. “Sheila bizim kızımız. Buraya bize bakmaya geldi.”

Jude, Sheila’ya baktı. Sheila’nın gözlerindeki ifade sanki bir oyunu kazanmış gibi mutluydu.

“Onlar benim annemle babam. Gerçek annemle babam.” Jude’dan kurtulmaya çalışan kadına gözleri parlayarak bakıyordu. “Onları senin bilgisayarından buldum. Benden vazgeçmek istemiyorlar Jude. Yıllardır beni arıyorlarmış. Şimdi beni buldukları için çok mutlular.” Gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu. Uzanıp Jude’un elini tuttu. “Artık benim için kaygılanmana gerek yok.”

“Ama ben senin için kaygılanmak istiyorum,” dedi Jude umutsuzca. “Senin bana ihtiyacın olduğunu sanmıştım.”

“İhtiyacım var,” diye fısıldadı Sheila. “Yani ihtiyacım vardı. Ama senin sahip olduğun başka şeyler de var Jude. Artık bana ihtiyacın yok. Ailemin bana gereksinimi var şimdi. Artık evimdeyim. Eve geldim.”

“Burası senin evin değil,” dedi Jude buruk bir ifadeyle. “Senin evin Yeraltı. Senin evin benim.”

Yeraltı’nın lafı geçince kadının gözlerinin karardığını fark etti. “Yeraltı mı? Şu katil teröristlerden mi bahsediyorsun?”

“Gitmen lazım Jude,” dedi Sheila usulca. “Ailem Yeraltı’nı onaylamıyor.”

“Onlar senin ailen değil,” dedi Jude öfkeyle.

“Biz onun ailesiyiz,” dedi kadın ümitsizce. “Benim soy ismim Palmer. Sheila’nın annesiyim. Onu o kadar uzun süredir bekliyoruz ki! Öyle değil mi Billy?”

“Çok uzun süredir,” dedi yaşlı adam. “Küçük kızımız Sheila’yı.”

“Öyle mi?” dedi Jude gözlerini kısarak. “O zaman kocanız bir Vazgeçmiş olmalı,” diye ekledi. “Yani... yani bu kadar yaşlı olmasının nedeni bu olmalı.”

Bayan Palmer başıyla onayladı. “Öyle.”

“Ama siz öyle değilsiniz. Uzun Ömürlülük ilaçlarını almaya devam etmişsiniz.”

Bayan Palmer tekrar başıyla onayladı. “Bir hayata karşılık bir hayat. Sadece bir hayat.”

“Öyle,” dedi Jude. “Bir hayata bir hayat.” Sanki boğuluyormuş gibi hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Onu kaybedemezdi. Umutsuzca etrafına bakındı, ona gerçeği gösterecek bir şey bulma umuduyla bakındı... sonra onu gördü. Bir fotoğraf.

“Bu kocanız mı?” diye sordu. Bayan Palmer gözleriyle Jude’un hareketlerini izliyordu. Fotoğrafta Bay Palmer tenis oynuyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu uzun süre önceydi,” dedi kadın. “Şimdi bırakın beni de gideyim. Canımı yakıyorsunuz.”

“İkinizin de kızıl saçlı olmaması tuhaf,” dedi Jude.

Bayan Palmer boğazını temizledi. “Kızıl saç mı?”

“Sheila gibi yani. Demek istediğim, ikiniz de siyah saçlısınız. Kızıl saçlı bir çocuğunuzun olması biraz garip, öyle değil mi?”

Yüzüne bakması için Bayan Palmer’ı kendine doğru çevirdi. Kadının gözleri belli belirsiz ışıldıyordu.

“Sheila kaç yaşında?” diye sordu Jude aniden. “Ne zaman doğdu?”

“Jude, benim ne zaman doğduğumu biliyorsun,” diye onun sözünü kesti Sheila. “Tarihi...”

Sheila’yı susturmak için elini kaldırarak, “Ben bunu annenin söylemesini istiyorum,” dedi Jude.

Sheila sıkılmış gibi bir tavır takınarak içini çekti. Sonra beklentiyle Bayan Palmer’a baktı. “Haydi, söyle ona,” dedi.

“Evet, sen şimdi... on dört yaşındasın,” dedi kadın.

“On dört mü? O on dört yaşında değil.”

“On beş demek istemiştım. Evet, on beş. Doğduğu zaman, evet, bir bakayım, 2123-24. Evet, 2124’te doğdu.”

“Peki, Yakalayıcılar onu alıp götürdüğünde neredeydi?”

“Nerede mi? Şey, burada tabii ki. Korkunç bir geceydi. Korkunç.” Kocasına bakmak için başını eğdi.

“Burada mı?” diye sordu Sheila. “Burada mıydım?”

“Evet,” dedi kadın. “Onları durdurmaya çalıştık. Onlara yalvardık...”

“O halde büyükannesiyle büyükbabasının yanında değildi. Dosyasında öyle yazıyor.” Jude onlara öfkeyle bakıyordu.

“Büyükannesiyle büyükbabası mı? Tabii ki öyleydi. Hatırlıyorsun, değil mi canım?” dedi Bay Palmer merdivenleri çıkarak. “Ayrıntılar netliğini yitiriyor. İnsan üzgün olduğunda her şeyi birbirine karıştırıyor. Çocuğunu kaybet...”

“Bir çocuk mu?” dedi Jude kızgınlıkla. “Siz hiçbir zaman çocuğunuzu falan kaybetmediniz.”

Bayan Palmer korumak ister gibi kolunu Sheila’nın omzuna doladı. “Tabii ki kaybettik. Kaybettik, öyle değil mi Sheila? Ama şimdi o bizim yanımızda. Sağ salım ve güvende.”

“Evet öyle,” dedi Sheila. Sanki görmekte güçlük çekiyormuş gibi gözlerini kısıyordu. “Git buradan Jude. Sana ihtiyacım yok artık, ailemi buldum. Yorgunum, çok yorgunum.”

“Siz ne yapıyorsunuz? Ona ilaç mı verdiniz?” Jude, Bayan Palmer’a öfkeyle bakıyordu. Sonra Sheila’ya döndü. “Onlar senin annen baban değil.”

Sheila kendini korumak ister gibi kollarını uzatarak, “Evet öyleler,” dedi. “Sen benim mutlu olmamı istemiyorsun.”

“Mutlu mu?” Jude, Bayan Palmer’ı bırakıp Sheila’yı kendine çekti. “Sheila, benim tek istediğim senin mutlu olman.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Sheila. “Sen bana onları bulmamda yardım etmedin.”

“Çünkü onlar öldü.” Jude gözlerini kapayıp Sheila’yı biraz daha kendine çekti. “Onlar ölmüş Sheila,” diye fısıldadı. “Onları aradım ve buldum. Onlar ölmüş. Çok üzgünüm.”

“Hayır,” dedi Sheila. Tüm vücudu titriyordu. “Hayır.”

“Evet,” diye haykırdı Jude. “Kent’te yaşıyorlardı. Büyükannenle büyükbabanın evi üç sokak ötedeydi. Bir hafta sonu annenle baban gece dışarı çıkacağı için onlarda kalıyordun. Komşu-

lardan biri Yakalayıcıları çağırdı. Büyükannenle büyükbabanda senin Yasal olduğunu kanıtlayacak evraklar yoktu ve...”

Sheila’ya bakabilmek için hafifçe geri çekildi. “Çok üzgünüm,” dedi onu daha da sıkı tutarak. “Sana bunu söylemeyi hep istedim, ama Pip senin üzüleceğini düşündü. Fakat bu insanlar... onlar senin annenle baban değil. Şimdi buradan gitmemiz gerek.”

Sheila birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerini kırsarak Bayan Palmer’a döndü. “Annem olduğunu söyledin,” dedi. “Neden?”

“Ben... biz...” Bayan Palmer bocaladı. “Senin mesajını aldık, konuştuk ve...”

Bay Palmer karısının arkasından cesurca çıkarak, “Biz hep bir çocuğumuz olmasını istemiştik,” dedi. “O da kendisine bakacak bir anne baba istiyordu. Öyle değil mi?”

Sheila gözlerini annesi olduğunu iddia eden kadına dikmiş bakıyordu. Sheila’ya bakan Peter’in gözlerinde bir ışık yanıp söndü.

“Hep bir çocuk mu istemiştiniz?”

“Her zaman,” diye başıyla onayladı Bayan Palmer. Kollarını ileri doğru uzatmıştı. “Aynen senin gibi bir çocuk Sheila. Bütün hayatımız boyunca seni bekledik. Bizi aradığında öyle mutlu olduk ki! Annene gel, Sheila. Buraya gel, haydi.”

Sheila ona tereddütle baktı.

“Hayır Sheila,” dedi Jude, ama Sheila onu dinlemiyordu. Kollarını uzatmış, ona sarılmaya hazırlanan Bayan Palmer’a doğru yürüyordu. Jude, Bayan Palmer’ın kocasına bakarken gözlerinde bir ışık olduğunu fark etti. Yolunda olmayan bir şeyler vardı, ama Jude bunun ne olduğunu bilmiyordu.

“Sheila,” dedi. “Gitmemiz lazım. Hemen gitmemiz lazım.”

“Hayır Jude,” dedi Sheila. “Ben burada kalacağım. Burası sıcak. Bana ihtiyaçları var. Burada kalaca...”

Bay Palmer, Jude'a doğru yaklaşıarak, "Duydun mu? Burada kalıyor. Sen yalnız gidiyorsun," dedi. Gözleri yaşlıydı. Jude bu gözlerde kendi yansımasını görebiliyordu. Aniden bir şey daha gördü. Gözleri irileşti. Bay Palmer bunu fark etti ve donup kaldı.

"Onu tut," diye emretti karısına. "Ben de bunu tutacağım. İkisi daha çok para eder."

Bayan Palmer başıyla onayladı ve Jude'a kararsız bir ifadeyle bakan Sheila'yı daha da sıkı tuttu.

Jude pencereden, Hükümet'e ait olan bir minibüsten inen adamlara baktı. Sonra Bay Palmer'ı tutup merdivenlerden aşağı itti. Sheila'nın kolundan tutup merdivenlerden çekti. Maskeler, eldivenler ve kafalarında başlıklarıyla koruyucu üniformalar giymiş iki adam sokak kapısından içeri daldığı sırada onlar da mutfaka girmişlerdi. Nefes almadan, öylece donup kaldılar, fakat adamlar mutfak kapısının yanından geçip doğruca merdivenlere yöneldiler. Bay ve Bayan Palmer'ı kollarından tuttular.

Adamlar onları merdivenlerden çekerek indirirken, "Hayır," diye haykırdı kadın. Sesinde acınası bir dehşet vardı. Sesindeki korku o kadar derindi ki Jude'un titremesine neden oldu. "Hayır, bizi bırakın! Elimizde Artıklar var. Acil hattı aradık. Onları alın, bizi değil. Mutfaktalar. Onlar..."

Adam onu dinlemiyordu, Bayan Palmer'ı sürükleyerek sokak kapısından çıkardı. Jude hemen Sheila'yı çekip arka kapıdan çıkardı, bahçeyi geçip dar sokağa vardılar. Peter'ın bembeyaz bir suratla onları beklediği kanalizasyon çukuruna atladılar.

"Sizi yakaladılar sandım," dedi Peter nefesi kesilmiş bir halde.

"Ben de öyle," dedi Jude sert bir ifadeyle.

Jude çömelmiş, nefesinin düzelmesini beklerken, "Ee, yüzük onda mıymış?" diye sordu Peter. Sheila'nın gözleri hâlâ donuktu, ama yüzü koşmaktan kızarmıştı.

Jude, Sheila'nın elini tuttu. "Peter'ın yüzüğünü sen mi aldın Sheila?"

Sheila başıyla onaylayıp cebinden yüzüğü çıkardı.

Peter atılıp yüzüğü aldı, yüzüğe bakıp elinde çevirdi.

"Tamam. Şimdi Pincent ilaç'a mı?"

Jude tereddütle başını salladı. "Sheila'ya ilaç vermişler. Zar zor yürüyebiliyor."

"O zaman onu burada bırakalım," dedi Peter. "Sonra gelir alırız. Pip'i kurtarmamız lazım. Bu daha önemli."

"Pip," diye fısıldadı Sheila. "Evet, Pip'i kurtarın."

Jude onun yarı saydam tenine, odaklayamadığı gözlerine baktı ve midesinde bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Sheila'yı daha önce bir kez kurtarmıştı, şimdi yine yapmıştı, bunu defalarca yapabiliirdi. Eğer kırılırsa onu onarırdı. Eğer üzgünse onu mutlu etmek için her şeyi yapardı. "Pip önceliğimiz," dedi sessizce, "ama Sheila da öyle. Benim önceliğim Sheila," diye devam etti, ses tonu alçaktı. "Burada güvende olmaz."

"Belki de bunu yüzüğümü çalmadan önce düşünmeliydi," dedi Peter acı bir ifadeyle. "Belki de sen bunu bilgisayarına girmesine, büyükbabama ve bana mesaj göndermesine fırsat tanımadan önce düşünmeliydin."

"Beni eleştirme," dedi Jude öfkeyle. "Ben burada bodrumlarda yaşayıp cesetlerle dolu kamyonların peşinde koşarak her şeyin yerle bir olmasını izlerken sen İskoçya'da 'evcilik' oynuyordun."

"Eğer Sheila beni kandırıp Londra'ya gelmemi sağlamasaydı, hâlâ orada Anna ve çocuklarla birlikte olacaktım," dedi Peter. O da aynı derecede kızgındı. Birkaç saniye boyunca birbirlerine dik dik baktılar. İkisi de ötekinin yanıt vermesini bekliyordu. Bu sırada Sheila gözlerini açtı.

“Richard Pincent mı?” diye sordu kaygıyla. “Burada mı? Beni almaya mı geldi?”

“Hayır Sheila. Seni kimse almıyor,” dedi Jude hemen.

“Pekâlâ,” dedi Peter sonunda. “Onu buradan götüreceğiz. Oraya gidene kadar biraz kendine gelebilir. Tamam mı?”

Jude başıyla onayladı. “Tamam.” Sonra elini uzattı. “Özür dilerim,” dedi usulca. “Ben şey demek istememiştim...”

“Demek istemediğini biliyorum.” Peter yere baktı. “Ben de öyle demek istemedim.” Uzanıp Jude’un elini tuttu. Birbirlerinin elini sıkıca tutarak sessizce anlaştılar, sonra yola koyuldular.

“O halde Pincent İlaç’a girdiğimizde ne yapacağız?” diye sordu Peter. “İçeri girip Pip’i serbest bırakın mı diyeceğiz?”

Jude omuzlarını silkip hafifçe gülümseyerek, “Öyle bir şey,” dedi. Sonra Peter’in sırtına bir şaplak attı. “Dert etme. Kafamda bir plan var. Sana anlatacağım.”

“Plan mı?” diye sordu Peter şaşırarak. “Sanırım içinde tüneller olan bir plan bu?”

Jude sırtıttı. “Beni çok iyi tanıyorsun.” Sonra Peter’a dikkatle bakarak, “Ah, bu arada sanırım yüzüğü bana vermen gerekiyor,” dedi.

“Niye?”

Jude tek kaşını kaldırdı. “Bu, Peter Pincent’in yüzüğü. Sanıyorum herkes Peter Pincent’in yüzüğünün onda olmasını bekler, haksız mıyım?”

“Sanırım öyle,” dedi Peter tereddütle.

“O halde, yüzük benim yanımda daha emniyette olur,” dedi Jude ağırbaşlı bir tavırla. “Bana güvenebileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Peter kısa bir an tereddüt etti ve sonra yüzüğü çıkarıp üvey kardeşine verdi. Sheila’yı yerden kaldırmak için eğildiği sırada, “O halde gidelim o zaman,” dedi.

“Tamam, ben onu alırım,” dedi Jude hızla Sheila’yı kucağına alırken.

Peter’in arkasında yavaş yavaş yürürken Sheila, “Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Gerçekten senin önceliğin ben miyim?”

Gözlerinde parıldayan yaşlarla, “Sen benim tek önceliğim-sin,” diye fısıldadı Jude. “Sana ihtiyacım var Sheila. Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Sheila mutlulukla. Jude’un boynuna doladığı kollarını daha da sıktı. “Yüzüğü aldığım için de üzgünüm.”

“Biliyorum,” dedi Jude onun gözlerine bakarak.

“O yüzüğü almanı istemiyorum Jude,” dedi Sheila.

Jude, Peter’a bir göz attı. Sadece birkaç metre ötedeydi.

“Benim almamı mı?” diye fısıldadı tereddütle. “Yüzüğü almayı planlamadım.”

“Evet planladın. Peter’a gönderdiğin mesajı gördüm. Richard Pincen’t’a gönderdiklerini de gördüm,” dedi Sheila uykulu uykulu. “O adamla konuşmamalısın Jude. Pek hoş biri değil. Hatta hiç hoş biri değil.”

“Ne var?” diyerek arkasına döndü Peter. “Sheila büyükbaş hakkında ne söylüyor?”

Jude, Sheila’ya baktı ama o çoktan uyuyakalmıştı. “Hiçbir şey,” dedi temkinle. “Hiçbir şey söylemiyordu. Haydi, devam edelim. Çok fazla vaktimiz yok.”

Yirmi Birinci Bölüm

Ağaçlar yapraksız, Jude'un ayakları altındaki toprak sert ve çoraktı. Çıplak arazi yaşamı değil, ölümü taşıyordu. Her yerde sinekler vızıldıyor, yeni yeni bereketlenmiş toprakların keyfini sürüyorlardı.

Pincen İlaç'ın arkasında kazıcıların sesini duyabiliyordu. Ama bu sesler bir inşaattan gelmiyordu. Bu insanlar büyük çukurlar, yası tutulmamış, adı sanı belli olmayanlar için yasadışı mezarlar kazıyorlardı. Gizlendikleri böğürtlen çalılarının arasına bir kedi gibi kıvrılmış olan Sheila'ya baktı, uyuyakalmıştı. Nefes alış verişleri sakindi, yumuşak teni bulundukları sert ortamla zıtlık oluşturuyordu.

Kalbi gümbür gümbür çarpan Jude, Pincen İlaç'ın dış kapısına doğru yürüyen Peter'ı izliyordu. Bir nöbetçi onu durdurup Peter'a ilgiyle baktı, sonra telefon etti. İki dakika sonra nöbetçiyle birlikte hızlı hızlı yürümeye başladılar; derken resepsiyondan çıkan başka bir nöbetçi Peter'ı devraldı. Jude, kapılar üvey kardeşinin arkasından kapanırken onlara baktı. Kendi yaptığı planı uyguluyorlardı. Artık kararını değiştiremezdi, çok geçti. İkinci kez düşünmek veya pişman olmak için çok geçti.

Gözleri Sheila'ya kaydı; uyuyan, zor prensesine. Sonra içini çekerek onu sarstı. "Sheila. Sheila, uyan haydi."

“Hımmmm, Jude?” Sheila başını sallayınca saçının kızıl bukleleri yüzüne düştü. “İstemiyorum. Uyuyacağım.”

“Uyanmak zorundasın. Pincent İlaç’a giriyoruz.”

Sheila aniden uyandı. “Pincent İlaç’a mı? Oraya girmek istemiyorum Jude. İstemiyorum.” Titremeye başladı. Jude titremesinin nedeninin soğuk olmadığını biliyordu.

“Girmek zorundayız,” dedi. “Bize bir şey olmayacak. Sana göz kulak olacağım. Söz veriyorum.”

Sheila’nın gözleri büyüdü. “Richard Pincent’a yüzüğü mü vereceksin? Peter’dan yüzüğü bu yüzden mi istedin?”

Jude kısa bir an hiçbir şey demedi. Sonra Sheila’nın elini tuttu. “Ailenle ilgili gerçeği söylemediğim için özür dilerim,” dedi usulca. “Onları aradım. Sana söylemek istedim...”

“Öldüklerini mi?” Sheila başını eğdi, yavaşça gözlerini kırttı. Jude gözlerinin yaşlarla dolduğunu biliyordu. Onu kendine doğru çekti.

“Seni Büyük Depo’ya kapattıktan birkaç yıl sonra ölmüşler,” dedi. “Annen Yeraltı’na katılmış. Bir hemşireymiş; Yeraltı destekçileri çocuk sahibi olabilsin diye, deri altına yerleştirilen doğum kontrol araçlarını çıkarıyormuş. Doğum kontrol aracının çıkarılmasını istiyor rolü yapan bir Hükümet ajanı tarafından öldürülmüş. O bir kahraman Sheila.”

Sheila başıyla onayladı. Boğazından tuhaf, hırıltılı bir ses geliyordu. “Ya babam?”

“O bir Vazgeçmiş,” dedi Jude. “Sonrasında çok uzun yaşamamış. Bir kalp krizi. Sanırım kalbi kırılmıştı.”

Sheila yüksek sesle burnunu çekti. “Beni seviyordu o halde?” dedi tereddütle. “Beni sevdiklerini hatırlıyorum. Ama... ama... Büyük Depo’da bunu uydurduğumu söylediler. Benim bir Artık olduğumu, annemle babamın beni asla istemediğini söylediler.”

“Seni istiyorlardı,” dedi Jude fısıldayarak. “Aynen benim şimdi istediğim gibi.”

Sheila başını kaldırıp heyecanla ona baktı. “Tamam,” dedi.

“Tamam mı?” diye sordu Jude.

“Tamam, seninle geliyorum. Sana güveniyorum Jude. Bana ne yapacağımı söyle, yeter.”

Jude başını eğip ona şefkatle baktı. Kafasının içinde Pip’in sesini duyabiliyordu: *Liderlik etmeye hazır olduğunda Jude, bunu bileceksin, çünkü insanlar seni takip etmek isteyecek.* Hazır mıydı? Önünde duran şeye gerçekten hazır mıydı? Kararlı olmak zorundaydı. Şüpheleri varsa bile Sheila’nın bunları görmesine izin veremezdi.

“İyi,” diye fısıldadı. “Gidelim o zaman. Sadece dediklerimi yap, bu işten rahatça kurtulacağız.”

“Sadece dediklerini yapacağım,” diye onayladı Sheila.

Gözleri karşılaştı. Yavaşça, şefkatle, Jude onu kendine çekti. Dudakları birleşirken bedeninden bir elektrik akımının geçtiğini hissetti ve bir an için gözünde planın hiçbir anlamı kalmadı. Orada olmaktan, Sheila’yı kollarında tutmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama orada kalamayacağını biliyordu. İstemeye istemeye Sheila’dan ayrılıp onun elini sıktı. Sonra ayaklarının altındaki dalları çıkırdatmamaya, Pincent korumalarının dikkatini çekmemeye özen göstererek yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Sheila’ya takip etmesi için işaret etti ve sabah, kilidini etkisiz hale getirdiği ana kapıya doğru ilerledi. Kapıya vardıklarında Sheila’yı kendine çekip duvara dayadı. Kapının üzerinde artık yanmayan kırmızı ışığı kimsenin fark etmediğini umut ederek kapıyı zorladı, sonra kapının açık olduğunu görünce rahatladı. Derin bir nefes aldı. Sheila’yla birlikte içeriye dalıp kapıyı arkalarından kapadılar.

Peter resepsiyonla binanın diğer kısımlarını birbirine bağlayan asansöre bindirildiğinde içinde kötü bir his vardı. Korkunç bir plandı bu. Pincen'te ila' a elini kolunu sallaya sallaya giriyor ve büyükbabasını görmek istediğini söylüyordu, ama başka bir seçeneğinin olduğundan emin değildi. Jude haklıydı: Eğer yüzüğü gerçekten istiyorsa Peter'a bir zarar veremezdi. Eğer yüzüğü gerçekten istiyorsa onunla pazarlık edebilirlerdi.

Buraya ilk gelişini anımsadı; her yer kireç gibi bembeyaz, her şey yepyenydi. Mekânda her şey öylesine ayrıntılı planlanmıştı ki... Tüm bunlar nedeniyle, oradan kaçmamak için elinden geleni yaptığını hatırladı. Artık farklı hissediyordu; şimdi burayı korkunç bir hapishane gibi görüyordu. İmparatorluğunu kaybeden bir imparatorun son kalesi. Telaş içinde gelip geçen beyaz önlüklerin esintisi hissediliyordu. Ortalıkta artık daha az insan vardı, hepsi başları önde yürüyordu. Her yerde korumalar vardı. Gri üniformaları Peter'a, Büyük Depo'nun koridorlarını hatırlatmıştı; yaşamı, yaşamın bütün coşkusunu emip tüketen bir renkti bu.

Resepsiyonda onu karşılaması için gönderilen koruma Peter'ı küçük bir odaya almış, tüm giysilerinden ve itibarından soyarak üzerini adamakıllı aramıştı. Artık sonunda büyükbabasının yanına çıkabilecekti; değersiz gördüğü, hayatta akraba olmamayı her şeyden çok istediği kişinin yanına... Asansör yavaş yavaş çıkıyordu; oldukça yavaştı, ama sonunda beşinci kata vardılar ve Richard Pincen'in süitini kaplayan lüks halıya adım attılar.

Ofisinin kapısı birkaç metre ilerideydi. Gözlerinin altındaki torbaları, gerginliğini ve bitkinliğini açıkça sergileyen yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi gördü.

Torununa doğru yürüyerek, "Peter," dedi.

"Pip için geldim," dedi Peter duygusuz bir sesle. "Burada olduğunu biliyorum. Onu bırakmanı istiyorum. Şimdi. Benimle birlikte."

Richard kısa bir an hiçbir şey demedi, sonra güldü. “Ya yüzük? Anladığım kadarıyla yüzük sende değil.”

“Pip serbest kaldığında yüzük de sende olacak. Bir de Artıklar serbest kaldığında tabii,” dedi Peter. Sesi heyecandan hafifçe dalgalanıyordu.

“Ya yüzüğü bana şimdi verirsin ya da Anna ölür, beni anlıyor musun?” dedi büyükbabası aniden. Yüzü kızarmıştı. “O da ölür, Artıklar da. Sen de onların yavaş yavaş acı içinde ölmesini izlersin. Senin onları kurtarmadığını bilerek ölecekler.”

“Anna’nın nerede olduğunu bilmiyorsun,” dedi Peter tekdüze bir sesle. “Boş tehditler savurma.”

“Nerede olduklarını bilmiyor muyum?” Richard soğuk soğuk gülümsedi. “Hayır, Peter. Görünen o ki onların nerede olduklarını bilmeyen sensin. Buradalar. Derek onları buraya getirdi. Onları daha bu sabah bulduk. Bunun bana ne kadar büyük bir keyif verdiğini tahmin edebiliyor musun?”

Peter’ın yüzündeki bütün kan çekilirken Richard Pincent kahkahalarla gülüyordu.

“Yalan söylüyorsun,” diye patladı Peter. “Yalan söylüyorsun.”

“Sen aptalsın,” dedi Richard başını sallayarak. Peter’a doğru ilerleyerek omzunu tuttu. “Bana yüzüğü getir Peter,” diye bağırdı. “Bana hemen yüzüğü getir.”

Peter kararlı bir ifadeyle bakıyordu. “Onlar elinde değil,” diye yineledi. “Elinde olmadığını biliyorum.”

Büyükbabası onu bırakarak çalışma masasına doğru ilerleyip telefonu eline aldı. “Kızı yukarı getirin. Artık kızla, Artık çocuğunu,” dedi. Konuşurken dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. Peter’a döndü. “Bebegi ölürken gördüğünde söyleyecek bir şeyin olup olmayacağını göreceğiz,” dedi korkutucu bir ifadeyle. “En küçüğünden başlarız, sonra sırayla devam ederiz, ha ne dersin?”

Peter huzursuzca yutkundu. Cebinde Jude'un ona acil bir durum için verdiği çağrı cihazı vardı, usulca düğmeye bastı. Jude bunu duyup oraya gelecekti.

Lütfen Jude, diye düşündü sessizce. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma.

Jude elinde tuttuğu aletin üzerindeki ışığın yandığını fark etmedi. Binanın neresinde olduğunu anlamaya, hangi yöne dönmesi gerektiğini bulmaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü. Geniş ve kasvetli bir koridorda, fazlasıyla ortalıkta ve korunmasız bir pozisyondaydılar. Ne tarafa gideceklerine hemen karar vermek zorundaydılar.

Aniden donup kalmasına neden olan şey kokuydu. Dezenfektanla silinmiş yerlerin kokusu. Kokuyu Sheila da almıştı, Jude kokuyu duyunca korkuyla donup kaldı. O ana kadar buraya tekrar dönmüş olmaktan korkmamıştı; Pincen'tin ilaç'ın içinde, Richard Pincen'tin iktidar üssünün merkezinde, Sheila'nın daha önce tutsak olarak tutulduğu bu yerde bulunmanın ne anlama geldiğini gerçekten kavramamıştı. Ama koku anıları canlandırmış, ona burasının ne kadar tehlikeli, ne kadar kötü bir yer olduğunu hatırlatmıştı. Sheila'nın elini tutup sıktı; Sheila onun elini daha da sıkı tuttu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Peter.

Sheila başıyla onayladı.

“Tamam. Bu taraftan,” dedi koridorun aşağısını işaret ederek. Binanın batı kanadındaydılar; Sheila'nın bir yıl tutulduğu yerin tam ters tarafında. Ama her şey eskisi gibiydi. Bembeyaz ruhsuz koridorlar, üzerlerinde rakamlar yazılı olan, arkalarındaki şeyleri gizleyen ağır kapılar. Etraf sessizdi; odalar insanlarla dolu olabilirdi, ama dışarıya en ufak bir ses sızılmıyordu. Jude, Sheila'yı ardından çekerek hızla hareket ediyordu, sonunda ara-

dıkları kapıya geldiler; W576 no'lu kapıya. Jude kapıyı açtı ve Sheila hemen içeri girdi.

Sheila kaygıyla etrafına bakındı, ama Jude odayla ilgilenmiyordu. O tavana, havalandırma deliğine bakıyordu. Binanın kontrol merkezine en kolay girişi bulmak üzere her yeri araştırmış ve bu odayı özellikle seçmişti.

“Ben yukarı çıkıyorum,” dedi Sheila’ya. “Bana yardım etmen gerek.”

“Yukarı nereye?” Sheila’nın alnı kırışmıştı.

“Havalandırma deliğine. Bu şekilde kamera sistemine ulaşabilirim. Pip’in ve Peter’in nerede olduğunu bulabilirim.”

“Benim yerimi de oradan...” Sheila ona sorgulayan gözlerle bakıyordu.

“Senin yerini de oradan mı buldum diye soruyorsun? Evet,” dedi Jude usulca. Onu hafifçe kendine çekti. Sonra çenesini kaldırdı. Sheila doğrudan gözlerine bakıyordu. “Bunu yapabilir misin? Yukarı çıkıp ne olup bittiğine bakacağım. Burada beklemelisin. Sessizce. Sonra geri geleceğim.”

“Ne kadar süre sonra?” diye fısıldadı Sheila kaygıyla.

“Kısa bir süre sonra,” diye söz verdi Jude.

“Tamam,” dedi Sheila parmaklarını birbirine geçirerek. Emin görünmediğinde Jude’a sert bir ifadeyle bakıyordu. “Seni kaldırmayabilirim,” dedi ters bir tavırla. “Sana güveniyorum. Sen de bana güvenmelisin.”

“Sana güveniyorum,” diye yanıtladı onu Jude. Ardından Sheila’nın kenetlediği ellerine basıp yukarı uzandı. Havalandırma deliğinin kapağını tutup bir yumruk attı; vidaları sökmeye vakit yoktu. Yumruk atarken dengesini kaybetti, az daha düşüyordu. Ama ikinci denemede kapağı yerinden çıkarttı, ellerini deliğin iki tarafından geçirip kendini yukarı çekti. Sonra tavanın üzerindeki boşluğun içinde ters yöne döndü.

“Yakında görüşürüz prenses,” diye fısıldayarak Pincen İlaç’ın sıcak ve dar çatı aralığında sürünmeye başladı. Gözlerine toz kaçmaması için başını eğik tutuyor, dirsekleri ve dizleri üzerinde ilerliyor; sivri bir şeyin bir yerine battığı, sırtına ya da saçlarına toz ya da başka bir şeyin düştüğü her seferinde ürküyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla, kuzeye doğru giderse birkaç dakika içinde kontrol merkezine varması gerekiyordu.

Oraya varınca da... Oraya varınca kontrol tekrar onda olacaktı. Jude, Pincen İlaç’ın güvenlik sistemini gayet iyi biliyordu. Sistemi en son gördüğünden beri bir yıl ya da daha fazla süre geçmişti, o günden sonra sistemi daha da geliştirmiş olabilirlerdi, ama bu onu kaygılandırmıyordu. Üstesinden gelemeyeceği bir sistem yoktu ve bu da –eski düşmanı, eski müttefiki– ona bir kez daha yardım edecekti.

Jude derin bir soluk alıp kendini iterek ilerlemeye devam etti. Geçit daralıyor, toz zerrecikleri ağzının içine, göğsüne doluyordu, ama o vazgeçmedi. Çok fazla vakti yoktu. Her şey ona bağlıydı.

Sonunda geçidin genişlediğini hissetti ve önünde soluk bir ışık gördü. Rahatlayarak içini çekti, hızlanarak ışığa doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemeye devam etti. Video bağlantı cihazını çıkardı, ana sisteme bağlandı ve kameraları araştırmaya koyuldu. Görüntüden görüntüye atlıyordu; resepsiyon, koridorlar, laboratuvarlar. Her kapının yanında nöbet tutan ve koridorlarda devriye gezen muhafızlar hariç, her yer garip bir şekilde boş görünüyordu. Bugünlerde ortalıkta görevliden çok muhafız var gibiydi. Ama hâlâ ortalıkta beyaz önlük giymiş üç beş kişi vardı; önlerindeki beyaz tabletleri test edip analize tabi tutarken ve son kontrolleri gerçekleştirirken yüz ifadeleri ciddiye. Jude laboratuvarlardaki kadınlardan birinin tuhaf göründüğünü fark etti; vücudu önündeki masaya doğru eğilmişti. Görüntüyü yakınlaştırdı kadının deli gibi terlediğini gördü. Kadın elini boğazına götürdü. Bir bar-

dak su alıp içmeye başladı ama sonra bardağı düşürdü, bardak paramparça oldu. Üzgün yüzler ona baktı; kısa bir süre sonra, suratları maske kadar ifadesiz muhafızlar hızla içeri dalıp kadını odadan çıkardılar. Kimse bir şey demedi. Hiç kimse birbirinin yüzüne bakmıyordu. Jude bedeninde sırtına doğru inen bir ürperti hissetti.

Kendine gelerek araştırmaya devam etti. Tüm odalara tek tek baktı, odaların çoğu boştu, ama aniden kalp atışları hızlandı. Anna. Anna buradaydı! Gözlerine inanamayarak ekrana baktı. Onun İskoçya'da olması gerekiyordu. Peter onu İskoçya'da, güvenli bir yerde bırakmıştı. Bu doğru değildi. Elleri titreyerek görüntüyü yaklaştırdı. Sessizce yerde oturuyordu, kollarında bir bebek ve küçük bir çocuk vardı. Bebek ağlıyordu, Anna'nın da ağlamış olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Çocuk sessizdi, ama gözleri korku içinde kocaman açılmıştı. Jude odada başka biri var mı diye anlamak için kamerayı hareket ettirdi. Anna başını kaldırıp yüzünde nefret duygusuyla, hareket eden kameraya baktı. Sonra çocukları kendine çekerek başını onların saçlarına gömdü. Kapı açıldı ve içeri bir muhafız girdi. Anna'yı sertçe koldan tuttu.

Jude bunları dehşet içinde izledi, akli deli gibi çalışıyordu. Bu duvarların arkasında daha kaç sır saklanıyordu? Daha kaç kişi tutsaktı? Görüntüleri taramaya devam etti. Sheila'yı buldu ve onun çilli yüzünde, kızıl saçlarında, korku dolu ama yine de kararlı gözlerinde oyalanmamak için kendini zorladı. Görüntüyü odaklaması gerekiyordu. Çok fazla vakti yoktu.

Nefesini tuttu. Ekranda çocuklarla dolu bir oda belirmişti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha... Çocuklarla dolu bir sürü oda. Jude gözleri kocaman açılmış bir halde görüntüler arasında dolaştı. Daha önce hiç bu kadar çocuğu bir arada görmemişti. Yüzlerceydiler. Bir odada on, yirmi taneydiler. Isınmak için bir-

birlerine sarılmışlardı. Her bir odanın köşesine portatif bir tuvalet konmuştu, diğer köşede de içinde yiyecek olan bir kova vardı. Çiftlik gibi, diye düşündü Jude. Ama çiftliklerin bir amacı olurdu. Bu çocuklar ne işe yarayacaktı ki? Richard Pincen onlar için hangi korkunç planları yapmıştı? Jude gözlerini kıstı. O plan ne olursa olsun bozulacaktı. Elini cebine götürüp yüzüğü yokladı. Richard Pincen'in delicesine istediği o yüzüğü. Yüzüğü çıkarıp bir an baktı, sonra ağzına götürdü.

Karar verdi; bu çılgınlık artık sona erecekti.

Her şey değişecekti.

“Anni! Anninanna! Eve gitmek istiyoyum. Eve gitmek istiyoyum, anninanna!”

Anna, Ben'in elini sıktı. “Yakında,” diye fısıldadı. “Yakında tatlım.”

En azından Molly uyuyor, diye düşündü. En azından kızı, o ve Ben gibi gri duvarlara bakmıyordu. Yine Pincen ilaç'taydı; gözlerini bağlasalar bile burayı tanırdı. Korktuğu, ölesiye kaçmak istediği yerdeydi. Olmuştu işte; kâbusları gerçekleşmişti. Ama yine de kendini tuhaf bir şekilde sakın hissediyordu.

Kapı aniden açıldı. Başını kaldırıp umutla bakan Ben'i sıkıca kavradı. “Eve mi gidiyoyuz?”

“Ev!” diyerek bir kahkaha attı adam, sonra kendine geldi. Anna'yı kolundan tutup sanki onlara bakmaya dayanamıyormuş gibi çocukları görmezden gelerek, “Benimle geliyorsun,” dedi. Anna bir eliyle Molly'yi kucaklayıp boşta kalan diğer eliyle de Ben'in elinden tutmayı başardı. “Eğer beni böyle sıkı sıkı tutmazsanız daha kolay yürüyebilirim. Bir yere kaçacak değiliz, öyle değil mi?” dedi dişlerini sıkarak. “Kardeşimin bacaklarının ne kadar uzun olduğunu görebiliyorsun.”

Muhafız hoşnutsuzlukla Ben'e baktı, sonra omuzlarını silk-ti. "Nasıl istersen," dedi. "Ama bir şey yapmaya kalkışırsan seni pişman ederim, anladın mı?"

Anna, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi muhafız. "Sen beni izle."

"Teter?" diye sordu Ben yürüdükleri sırada. "Teter burada mı?"

Anna başını iki yana salladı. "Hayır Ben. Peter burada değil. O burayı yerle bir edecek insanlarla birlikte. O bizi kurtaracak. Sen sadece bekle." Yüksek sesle konuşuyordu. Muhafızın korkmadığını görmesini istiyordu. Ben'in bunu bilmesini istiyordu.

"Peter mi? O da öteki değil mi?" diye sordu muhafız ona dönerek. "Üst kattaki mi?" Tekrar bir kahkaha attı. "Velet doğru söylüyor. O da burada."

Anna'nın yüreği ağzına geldi. "Burada mı?" dedi nefesi kesilerek. "Hayır, yanılıyorsun. O burada değil. O..."

"Diğerleri gibi o da yakalandı," dedi muhafız zafer kazanmış gibi. Sonra durup Ben'e doğru eğildi. O kadar yaklaşmıştı ki yüzü çocuğun yüzünden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. "Şu senin Peter bir aptal. Aynı annen gibi. Korksan iyi olur küçük dostum, çünkü sizi burada hiç de iyi şeyler beklemiyor."

Ben'in gözleri kocaman açıldı. Anna çocuğu kendine çekti. "Ben onun annesi değilim, ablasıyım," dedi öfkeyle. "Peter cesur biridir. Bugüne kadar tanıdığım herkesten daha cesurdur. Eğer o buradaysa bu gayet iyi bir şey. Korkması gereken sizsiniz; ben, kardeşim ya da kızım değil."

Ben'i korumak, ona güven vermek istiyordu, ama konuşurken tam da içinden geçen şeyleri söylediğini fark etti. Korkmuyordu; ne kendisi ne de çocukları için. Çünkü kâbuslarıyla, en şiddetli korkularıyla yüzleşmişti ve hâlâ ayaktaydı. "Eğer bizi Richard

Pincent'in yanına götürüyorsanız daha hızlı gidebilir miyiz?" dedi muhafıza kararlı bir ifadeyle. "Ona söyleyecek bir çift sözüm var."

Muhafız yanıt vermek için ağzını açmıştı ki fikrini değiştirdi. Onun yerine hızlandı. Anna, Ben'i de kucağına alarak onu takip etti.

Peter içinden Jude'un acele etmesini diliyordu. Anna'nın serbest kalması ve hayatı için, yüzük dışında verebileceği hiçbir şey yoktu. Zaman kazanmaya çalışabilirdi, ama önünde sonunda zaman tükenecekti.

Büyükbabası odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyor, alnından terler damlıyordu.

"Yüzüğü ne yapacaksın?" diye sordu. "Onu niye istiyorsun?"

Büyükbabası öfkeyle ona dönerek, "Onunla ne mi yapacağım?" diye sordu. "Yıllar önce benim olması gereken bir şeyi istiyorum." Hafifçe sendeleyip masanın kenarına tutundu. Masanın üzerinde duran suyu alıp tek seferde içti, bunu yaparken Peter'a küstahça bakıyordu. Telefonu eline aldı. "Kız nerede? Çoktan burada olmalıydı. Bana biraz daha su getirin."

Tekrar Peter'a döndü, sanki onu görünce şaşırılmış gibiydi. Gözleri sabit bakıyordu, allak bullak olmuş bir hali vardı. "Su," dedi nefesi kesilerek. "Su. Bana su ver."

Peter irileşmiş gözlerle onu izliyordu, ileri atılıp yere düşerken onu tuttu. Bunun, onun için bir şans olduğunu fark etti. Bilgisayarın kablосunu çekip aldı ve büyükbabasının ellerini bağladı. Çok sağlam bir şey değildi, ama idare ederdi. Bu odadan çıkacak, Anna'yı bulacak, birlikte kaçacaklardı. Başka bir şey umurunda değildi.

Kabloyu sıkarken, hâlâ su isteyen büyükbabasının gözleri öfkeyle dolmuştu. Peter onun üzerinden atlayıp kapıya koştu. Bir

muhafızın Anna'yı ve çocukları getirdiğini görünce şaşırdı. Onu etkisiz hale getirecekti, bunu yapacaktı...

Ama kapıya vardığında kapı ona çarparak açıldı ve içeri soluk mavi giysiler içinde, yüzü ağır bir makyajla kaplı, gözlerinin feri kaçmış, elinde büyük bir sürahi suyla bir kadın girdi. Hillary Wright önce Richard'a, sonra Peter'a baktı, ardından arkasını dönüp koridora çıktı. Peter'ı zaptetmesi için bir muhafız çağırdı ve dönüp elindeki sürahiyi masanın üzerine koydu. "Sekreterin bana bunu verdi," dedi yerde kıvranmakta olan Richard'a. "Belki bana burada ne olup bittiğini açıklayabilirsin."

Jude tekrar ekrandaki görüntülere baktı. Bulması gereken biri daha vardı; binanın planını düşünerek kafasında işaretlediği bir yer daha vardı. İlk katın, sonra ikinci katın ve üçün katın görüntülerini çılgın gibi yeniden gözden geçirdi. Bu ağı kullanarak Richard Pincent'in odasını göremiyordu. Sadece Peter'ın onu orada beklediğini tahmin ediyordu, beklediğini ve merak ettiğini... Jude, onun Anna'nın burada kapalı olduğunu bilmediğini fark etti. Ama bunun önemi yoktu. Dikkatini dağıtmamalıydı.

Sonunda aradığı şeyi buldu; dölseksiz bir yatağın durduğu küçük bir oda. Yatağın üzerinde çelimsiz bir adam oturuyordu, yüzü donuk, vücudu hareketsizdi. Sadece gözlerinde bir canlılık vardı; koyu mavi gözleri Jude'un bir anlığına kendini unutmasına neden oldu. Pip yaşlanmış görünüyordu. Uzun Ömürlülük ilaçlarını mı kesmişlerdi? Tabii ki kesmişlerdi. Artık saçları beyazdı, derisi ince ve solgundu, ama çenesinin duruşu hâlâ kararlı ve azimliydi. Karşısında gördüğü vazgeçmiş bir adam değildi. Öyle olmamalıydı...

Ekranın köşesinde bir şey kıpırdadı. Kapı açılıp içeri eski düşmanı girince Pip yerinden sıçradı. Derek Samuels. Eğer şans verilse onu çoktan öldürmüş olacak olan adam. Jude tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Pip'e vuracak mıydı? Jude, Yeral-

tı liderinin işkence görmesini seyretmek zorunda mı kalacaktı? Sorgulanmasını mı? Pip'i kurtarmak için bir şeyler yapamaz mıydı? Ama olan biteni izlerken kafasının karıştığını hissetti çünkü Derek, Pip'e yaklaşıırken elleri tehdit değil, dostluk ifade edecek bir hareketle uzanmıştı. Küçük bir hareketti; omza konan bir el gibiydi, ama anlamı konusunda şüphe yoktu. Pip ayağa kalkıp konuştu, yüzünde ciddi olmaktan ziyade canlı bir ifade vardı. Başını öne arkaya salladı. Derek gülümsedi.

Jude ürperdi. Gülümseme... Bunu çok iyi hatırlıyordu. Kötü bir insanın gülümsemesi. Şeytanın gülümsemesi.

Gözlerini kapadı. Düşünmesi gerekiyordu. Gözünün önündeki görüntüler zihnini bulandırıyordu. Bu planın bir parçası olmalıydı, ama nasıl? Jude hızla düşünmeye çalıştı.

Onu buraya getiren Pip'ti. Richard Pincen'te ve Peter'a mesaj gönderen, ama bu mesajları sanki Sheila yazmış havası veren Pip'ti. Pip, Jude'un Sheila'dan şüpheleneceğini, onu koruyacağını biliyordu. Ama Sheila ona Jude'u koruduğunu söylediğinde, gerçek suçlunun tek bir kişi olabileceğini fark etmişti. Önündeki yol Jude için tamamen pürüzsüz değildi. Oynadığı oyunun kurallarını tam olarak anlamış olmasa da, işi Jude'un devralacağını, başladığı şeyi onun bitireceğini hissediyordu.

Kuyruğunu kovalayan aslan, özgür kalan fare... Jude, aslanın Richard Pincen olduğunu varsayıyordu, farenin de Pip. Pip'in ne yaptığını bildiğini, her şeyin bir şaşırtmaca olduğunu düşündü. Ama bu olamazdı. Bir şeyleri kaçırmış, yanlış duymuş olmalıydı, öyle değil mi?

Jude gözlerini kapadı. Yanlış duymadığını, hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordu. Ama bu Pip'in... onun... yalan söylediği, karanlık tarafta olduğu anlamına mı geliyordu?

Daha bu düşünce aklına gelirken bile bunun doğru olamayacağını biliyordu. Ama aynı zamanda onların konuştuğu şeyi duy-

maya ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Çılgınca el bilgisayarını kapıp sisteme bağladı; alnından ter damlıyor, kabloları bağlar-ken elleri kayıyordu. Bağlantı kurarken ışığın yanıp söndüğünü gördü; Peter'in ona ihtiyacı olduğunu anladı. Ama Peter beklemek zorundaydı.

"Aşağıdalar," diyordu Derek.

"Hepsi mi?" diye sordu Pip.

Derek başıyla onayladı. "Burada çok uzun süre kalamazlar. Aşağısı tiksindirici. Koku..."

Pip'in yüzünde bir an ciddi bir ifade belirdi. "Ya Anna?"

"Onu buldu. Yukarı çıkıyor. Peter'a."

Pip başını salladı. "Yüzük Peter'da mı?"

Derek, "Hayır," dedi. "Kapıda taramadan geçti. Yüzük diğer çocukta. Jude'da. Diğer kızla o, batı kanadında saklanıyorlar."

Pip'in gözleri ışıldadı. "İsteklerimi yerine getirme konusunda ona güvenebileceğimi, herkesi buraya getireceğini biliyordum. Hepsi güzelce burada toplandı Derek. Biraz üzülmедim değil aslında."

"Ben de," dedi Derek gülümseyerek.

"O halde zaman geldi, öyle değil mi?"

Derek, "Zaman geldi," diye onayladı onu.

Pip'in kalkmasına yardım etti. Jude bir yandan nefes almaya çalışırken ağzı beş karış açık bir halde ekrana bakıyordu. Soluğu tıkanıyor, düşünceleri bulanıklaşıyordu. Bütün bunlar Pip'in bir oyunu muydu? Yeraltı bir aslan mıydı? Jude aslan mıydı? Pip, yani fare, hepsini Richard Pincen'tin ellerine teslim etmek için Derek'le birlikte çalışırken, o kendi kuyruğunu mu kovalıyordu? Hepsi buradaydı: Peter, Shelia, Anna, Artıklar. Çıkış yoktu.

Ama Jude bir şeyi fark etti. Yüzük hâlâ ondaydı. Buradan çıkmalıydı; kaçmalıydı. Sonra taleplerini Richard Pincen'te bil-

direcek ve o da kabul etmek zorunda kalacaktı. Böyle yapmak zorundaydı. Jude çaresizce elindeki aletin bağlantısını kesti, Sheila'nın yanına dönmek üzere havalandırma boşluğundan geri geri sürünerek çıktı. Onu buraya kendisi getirmişti; sorumluluğu ondaydı. Onu koruyacağına söz vermişti ve bu sözü tutacaktı.

Havalandırma deliğini önünde görünce çılgınca bir çabayla ilerlemeye koyuldu. Oraya vardığında, Sheila'nın başını kaldırmış kaygıyla ona baktığını gördü. Jude başını eğince bakışları karşılaştı. "Sheila," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "buradan hemen çıkmalıyız. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyız. Hemen."

Ama Sheila yanıt vermedi. Sheila'nın yüzünün yerini bir muhafızın yüzü aldı. Jude'un hareket etmesine kalmadan muhafız onu çekip yere yatırdı.

"Özür dilerim," dedi Sheila ağlayarak. "İçeri giriverdi. Havalandırma deliğinin açık olduğunu gördü. Beni tehdit etti, şey dedi... dedi ki..."

Muhafız kolundan tutarken, "Tamam," dedi Jude. "Artık bir önemi yok," diye ekledi başı öne düşerken. "Artık her şey bitti Sheila. Bitti."

Yirmi İkinci Bölüm

Jude, muhafız arkasından iterken midesinin bulandığını hissetti. Midesi bulanıyordu, başı dönüyordu ve içi bomboştı. Herkes buraya onun yüzünden gelmişti. Çünkü bildiğini düşünüyor-
du; liderlik etmeye hazır olduğunu düşünüyordu.

Hiçbir şeye hazır değildi. Yüzü asıktı. Sheila'nın yüzüne bakamıyor, ona güven, umut veremiyordu.

Tökezleyince, muhafız arkasından kızgınlıkla tekmeleyip dikkatli olmasını, sorun çıkarmamasını söyledi. Telsizini çıkardı. "Bay Samuels, efendim. Onları aldım. Kızla oğlanı. W3 koridorundayız." Talimatları dinledi. "Evet efendim," deyip telsizi yerine koydu. Sheila için için ağlıyordu; Jude'un tek istediği ona ulaşmak, onu korumaktı. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Başarısız olmuştu. Başarılı olmuş gibi davranmanın anlamı yoktu.

Önlerinde başka bir muhafız belirdi ve diğer muhafıza alaycı bir ifadeyle baktı.

"Onları W467 no'lu odaya götürüyorum," diye açıkladı ilk muhafız. "Bay Samuels'in emri."

İkinci muhafız başıyla onayladı. "Hillary Wright orada. Tüm muhafızların doğrudan ona rapor vermesini emretti," dedi. "Ona bildirmem gerek."

“Doğrudan ona mı?” diye sordu ilk muhafız alaycı bir tavırla. “Pincent İlaç’ta ne zamandan beri Genel Sekreter’den emir alıyoruz?”

“Şu andan itibaren,” dedi ikinci muhafız.

“Ben Bay Samuels’i arıyorum,” diye üsteledi ilk muhafız. Jude, onun silahını yerine koyuşunu izledi. “Bakalım o bu işe ne diyecek?”

“Anlamıyorsun,” dedi ikinci muhafız. Jude onun silahının olmadığını fark etti. Belki de silahı bacağına takmıştı. Yine de silahını çekmesi vakit alırdı. Sheila’ya baktı. Denemek zorundaydılar, öyle değil mi? Bunu yaparken ölseler bile. Belki böylesi daha iyi olurdu. “Onun ne dediğinin önemi yok,” diye devam etti ikinci muhafız. “Şu anda patron o. Bay Pincent’in odasında. O...”

Jude şansını denemeye karar verip Shelia’yı kolundan tuttuğu gibi koridor boyunca koşmaya başladı. Batı çıkışına giden köşeye doğru çılgınca koşuyorlardı. Muhafızlar arkalarından bağılıyor, durmalarını, yoksa ateş edeceklerini söylüyorlardı. Jude koşmaya devam ederken kalbi deli gibi çarpıyordu. Sadece birkaç dakika daha. Sistemi kilitleyebilir, kapıları ve kameraları kapatabilirdi. Bir şeyler yapabilirdi. Sheila’yı ve diğerlerini kurtarabilirdi. Böyle bitemezdi. Başarısız olamazdı, daha baştan kaybedemezdi. Peter’ı, Sheila’yı, Anna’yı ve çocukları ölüme gönderen kişi olamazdı. Mücadele etmeden olmazdı. Olmazdı...

“Dur, yoksa ateş edeceğiz!”

Durdu ve yere düştü. Sheila bir çığlık attı. Ses bugüne kadar duyduğu tüm seslerden daha yüksekti. Bir silah sesi. Sonra bir tane daha. Göğsüne baktı. Yaralanmamıştı. Sheila mıydı? Sheila’yı mı vurmuşlardı? Ağzını açtı, ağzından insan sesine benzemeyen tuhaf bir ses çıktı. Sheila’yı tutup kendine çekti. “Hayır. Sheila, hayır.”

“O yaralanmadı Jude.”

Bir ses. Tanıdık bir ses. Bir zamanlar güvendiği bir ses. Başını kaldırıp baktı. Pip’le Derek ona doğru geliyorlardı. Geri geri gidip arkasını döndü. İki muhafız kanlar içinde yere yığılmışlardı. Göğsü sıkıştı. Tekrar Pip’e baktı. “Sen,” dedi boğuk bir sesle. “Sendin. Peter’a gelmesini söyledin. Richard’a yüzükten sen bahsettin.”

“Evet,” dedi Pip. Mavi gözleriyle Jude’a dikkatle bakıyordu. “Ve sen geldin Jude. Geleceğini biliyordum. Lütfen bana yüzüğü ver.”

Derek silahını Jude’a doğrultmuştu. Jude çaresizce etrafına bakındı ama kaçacak, saklanacak yer yoktu. Pip’e yüzüğü verirken kendinden nefret ediyordu.

“Peter’ı ve Sheila’yı getireceğimi de biliyordun,” dedi Jude acınacak bir halde. “Mezbahaya götürülen koyunlar gibi. Ona,” diyerek Derek Samuels’e düşmanca baktı. “Bu canavara, dostuna.”

Pip yüzüğe baktı, gözleri parlıyordu. Sonra Derek’e bir bakış attı. “Bir canavar,” dedi dalgın dalgın. “Evet, sanırım öyle. Ama yine de...” Kalkmasına yardım etmek için elini uzatarak tekrar Jude’a baktı. Jude onu görmezden geldi. Onun yerine, dehşet içinde Pip’e bakan Sheila’ya döndü. “Zamanı geldi,” dedi Pip. “Gerçeğin ortaya çıkmasının zamanı, Jude. Bizimle geliyor musun?”

“Asla,” dedi Jude zehir gibi bir sesle. “Sana güvenmiştim. Herkes sana güvenmişti.”

Pip kederle gülümsedi. “Evet Jude. Biliyorum.” Sonra Derek’e döndü. “Lütfen onları getirir misin?” diye rica etti.

Derek kısa bir an ona baktı, sonra hızla dönüp Jude ile Sheila’nın yanına gitti, onları kollarından tutup koridorda asansöre doğru itti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Asansör hareket edince sessizliği belli belirsiz bir uğultu kapladı. Richard Pincen'tin süitinin bulunduğu beşinci kata gelince Pip, Derek, Jude ve Shelia asansörden indiler. Jude kendini tek-melenmiş, yumruklanmış, ayağa kaldırılıp tekrar yumruklanmış gibi hissediyordu. Pip onun babası gibiydi. Jude'un bütün iste-diği onun sevgisini kazanmak, kendisini ona ispatlamaktı. Peki ne için? Yeraltı bir yalan mıydı? Kazanmaya hiç yaklaşmamış olmasının nedeni bu muydu? Pip, Derek'in ajanı mıydı? Başkal-dıranların, sisteme karşı olanların idare edilip kontrol altında tu-tulması için kurulmuş bir direniş hareketi miydi?

Buna inanamıyordu, inanmak istemiyordu. Şimdi bile, Pip önünde yürürken, Derek Richard Pincen'tin odasına doğru onla-rı arkalarından iterken bile, bir hareket bekliyordu. Pip'in onlara Jude'un anlamadığı karmaşık bir oyun oynadığını açıklayacak bir belirti arıyordu. Her şeyin yolunda olduğunu belirten bir şey –herhangi bir şey– bekliyordu.

Pip arkasına dönüp bakmadı bile. Ağır ağır yürümeye devam etti. Jude ondan nefret ediyordu. Herkesten daha çok nefret edi-yordu ondan. Richard Pincen'tan bile daha çok nefret ediyordu. Çünkü Richard Pincen hiçbir zaman olmadığı biri gibi davran-

mamıştı. Çünkü Richard Pincen hiçbir zaman Jude'un sevgisini kazanıp sonra paramparça etmemişti.

Jude ofise doğru yaklaşırken Pip kenara çekildi, Derek kapıyı çalmak için öne çıktı. Kapıyı yavaş yavaş açınca masanın üzerine doğru eğilmiş olan Richard Pincen görüldü; korkunçtu, teni tuhaf bir şekilde yeşildi, gözleri dışarı fırlamıştı. Derek'i görünce ayağa kalkıp gülümsedi. "Derek," dedi. "Artıklar burada mı?"

Jude ile Sheila'yı görünce şüpheyle kaşlarını çattı, sonra gözleri ışıldadı. "Demek bunlar da elimizde. Peter de burada, gördün mü? Geride başka kimse kalmadı."

Derek, Jude ile Sheila'yı iterek odaya sokunca Peter'ın yüzü bembeyaz oldu. Sheila sendeleyip yere düştü. Peter kalkmasına yardım etmek için hemen ileri atıldı. Ama Sheila başını hayır anlamında sallayıp kollarıyla dizlerini sardı ve başını dizlerinin arasına gömdü. Peter, Jude'a sorgulayan gözlerle baktı ama Jude onun gözlerine bakamıyordu. İletişim kurmaktan hiç umudu yoktu.

Kapı tekrar çalındı, bir muhafız belirdi; yanında Anna ile çocuklar vardı. Anna içeri girerken Peter sıçradı, acı dolu gözleri onu delip geçiyordu. Peter'ı gördü ve ağır ağır ona doğru yürüdü, kucagında çocuklarla sendeledi. Ben, Peter'ın boynuna doğru atılıp Peter kollarıyla çocuğu kucaklarken, Anna bir ağacın dalları gibi sardığı kollarını çözüp Ben'i ve Molly'yi bıraktı. Bu sessiz iletişim ve bağ, Jude'un hem hayranlık hem de kıskançlık duymasına neden oldu.

Peter, "Üzgünüm," dedi.

"Hayır, üzülme," dedi Anna. "Üzülmesi gereken tek bir kişi var." İleri doğru sendeleyerek Richard'a döndü. Richard, "Yüzük," dedi Derek'e. "Yüzük sende mi?"

Derek başını sallayıp yüzüğü Pip'den aldı ve Richard'a verdi. "İşte," dedi.

Richard yüzüğü alıp yüksek sesle nefes verdi, sonra bir an için gözlerini kapadı. “Evet,” dedi derin bir nefes alarak. Yüzüğe bakıp onu elinde çevirdi. “Ama formül nerede?” Kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkip masanın üzerindeki bir düğmeye bastı. Bir iki dakika sonra kapıda bir bilimadamı belirdi. Richard yüzüğü ona vererek, “İşte,” dedi. “Formül onun üzerinde. Onu bulup kullanın. Sistemi yenileyin. Hemen şimdi.”

Bilimadamı telaşla başını salladı, sonra yüzüğü alıp çıktı. Richard sert bir bakışla etrafını süzdü. “Aferin sana, iyi iş becerdin Derek,” dedi. “Aferin.”

Derek yumuşak bir şekilde gülümsedi.

“Ne becerdi?” diye sordu Hillary aniden. “Richard bana burada ne olup bittiğini anlatır mısın lütfen? Bu yüzük de neyin nesi? Bütün bu insanların senin ofisinde ne işi var?”

“Yüzük mü?” diye güldü Richard. “Yüzük bizim yanıtımız Hillary. Yeniden doğacağız.”

“Yeniden mi doğacağız? Sen neden bahsediyorsun?” Richard’a delici bir bakış attı, ama Richard onu dinlemiyordu. Kendine bir bardak su doldurup bir dikişte içti, sonra bardağı tekrar doldurdu.

Kapı tekrar çalındı, herkes kapıya baktı. Gelen biraz önceki bilimadamıydı. “Bay Pincen, efendim,” dedi kararsız bir ifadeyle. “Yüzüğü inceledik. Tek tek hepimiz. Üzerinde formül yok efendim. Sadece A ve F harfleri var. Bir de kabataslak bir çiçek deseni.”

Richard ona kızgın kızgın baktı. “Tekrar bakın,” dedi yüksek sesle. “Yüzüğün üzerinde formül var. Olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun?” diye sordu Pip usulca. Onu, Jude’dan başka duyan olmamış, Jude da bunun üzerine donup kalmıştı. Sesinde bir şey vardı. Farklı bir şey.

“Baktık. İyice inceledik,” diye devam etti adam. Sesi hafifçe titriyordu. “Ama üzerinde hiçbir şey yok Bay Pincen. Formül olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok.”

“Formül mü? Ne formülü?” diye sordu Hillary.

Hillary’nin söylediğini önemsemeden, “Tekrar bakın!” diye bağırdı Richard Pincen. “Tekrar bakın! Tekrar, tekrar, tekrar! Orada! Orada olduğunu biliyorum!”

“Hiçbir şey bilmiyorsun Richard.” Bunu söyleyen yine Pip’ti. Ama bu kez Richard söyleneni duymuştu. Pip’e merakla baktı.

“Sen,” dedi tiksintiyle. “Pip. Ne biçim bir isim bu?”

Derek’e döndü. “Sen bu adama işkence yapmadın mı? Niye hâlâ konuşabiliyor? Niye hâlâ ayakta durabiliyor?” Öne doğru sendeledi, masanın köşesine tutunarak dengesini sağladı.

“Pip benim gerçek ismim değil,” dedi. “Ama sen tabii ki bunu biliyorsun.”

Richard sıktığı dişlerinin arasından, “Gerçek ismin umrumda değil,” dedi. “Benim umrumda olan tek şey senin acı çekmen. İşkence görmem.”

Jude tüyleri diken diken olan kollarına baktı. Peter hâlâ ailesiyle sarmaş dolaştı, Sheila yerde ileri geri sallanmaya devam ediyordu. Ama Jude aniden odaya bir elektrik akımı dolmuş gibi hissetti, sadece onun hissettiği bir akımdı bu. O ve Pip. Anlamadı. Sadece fırtınanın geldiğini hissediyordu. Bir şimşegin çakmakta olduğunu hissediyordu sadece.

“Ben acı çektim,” dedi Pip usulca. “Yıllardır acı çekiyorum. Hem de çok uzun süredir.”

“Acı mı çektin?” diye sordu Hillary, sesi titriyordu. Pip’e yaklaştı ve sanki hayvan pazarına çıkarılmış bir hayvanı inceler gibi inceledi onu. “İnsanları öldürdün. Sen bir teröristsin. Aşagılık birisin. Richard haklı. Sen yalnızca acı çekmeyi, ıstırapı hak ediyorsun.”

Pip yavaşça başını salladı. “Haklısın,” dedi, ses tonu alçak ve etkileyiciydi. “Ama senin sandığın nedenden değil.” Başını kaldırıp tekrar Richard’a baktı. “Yüzük,” dedi. “O senin sandığın şey değil. Sen bir hayalin peşinde koşuyorsun. Kendi kuyruğunu kovalıyorsun. Bulunacak bir formül falan yok.”

Richard’ın gözleri öfkeyle dolmuştu. “Buna nasıl cüret edersin!” diye bağırdı. “Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Hiçbir şey bilmiyorsun! Sen hiçbir şey bilmeyen bir suçlusun.” Bilimadamlarına öfkeyle baktı. “Size bakmaya devam etmenizi söylediğimi sanıyordum,” diye bağırdı. “Size öyle dediğimi sanıyordum...”

“Sonsuz yaşam döngüsü, yaşamın ve ölümün döngüsü, Richard. Korunması gereken bu. Benim bütün bu süre boyunca hep korumaya çalıştığım şey bu. Yaşamın ve ölümün döngüsü. Uzun Ömürlülük’ün sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. İnsan doğal düzeni kesintiye uğratabilir; barajlar inşa edebilir, ilaçlar yapabilir, evler, köprüler kurabilir. Ama doğayı sonsuza dek susturamaz. Doğa kendine bir yol bulur. Her yer betonla kaplı olsa bile Richard, bir ot kendine büyüyecek yer bulur. Virüs, salgın tüm dünyayı kasıp kavuruyor. Bunun nedeni Uzun Ömürlülük ilacının orijinal formülünden üretilmemiş olması değil. Neden, doğanın kendine sonunda bir yol bulmuş olması. Doğanın ordusu değişip dönüşürken, Uzun Ömürlülük aynı kaldı. O kazandı Richard, bunun böyle olacağını hep biliyordum.”

“İlaç orijinal formülünden üretilmedi mi?” diye sordu Hillary kocaman açılmış gözlerle. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Uzun Ömürlülük ilaçları sabote edilmedi,” dedi Pip nazik bir sesle. “Sadece etkisini yitirdi.”

Richard ona dik dik baktı. “Buna nasıl cüret edersin?” dedi hırsla. “Sen kimsin de bana böyle bir şey...”

Pip ona doğru yürüyerek, “Kim olduğumu biliyorsun Richard,” dedi. Jude’a bir bakış attı. İnsanı hipnotize eden mavi gözleriyle Jude’un sadece belli belirsiz sezdiği önemli bir şey anlatıyordu. Bu durum içini ısıtıyor, ihanete uğramadığını hissetmesine neden oluyordu. “Sesimi tanıdın,” diye devam etti Pip kibarca. “Buna bir açıklama bulmaya çalışıyor, belleğinin sana bir oyun oynadığına inanmaya çalışıyordun. Ama ben olduğumu biliyordun.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum. Sen delinin tekisin. Sen...” dedi Richard, ama Pip onu dikkate almadı.

Ona doğru yaklaşmaya devam ederek, “Yüzüğün üzerinde formül falan yoktu. Sen bir hayalin peşinden koştun Richard. Dünyan paramparça olurken senin dikkatini verdiğin, seni içine çeken bir şeydi bu,” diye devam etti. Sesi yumuşak ve nazikti. “Ayrıca yüzüğün üzerinde formül olsaydı bile senin gereksinimin olan şey formül değil. Uzun Ömürlülük ilacı virüsle mücadele edemiyor. Egemenliğin artık sona erdi.”

Richard umutsuzca başını salladı. Pip’e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, sanki onunla aynı odada olması çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi bakıyordu.

“Yüzüğü tekrar inceleyin,” diye yalvardı Richard. “Üzerinde bir şeyler olmalı...”

“Bitti artık Richard,” dedi Pip. “Bittiğini biliyorsun. Artık yalan söyleyemezsin. Uğruna yalan söylenecek bir şey yok artık.”

Hillary, Richard’a korkuyla bakarak, “Ne bitti?” diye sordu. “Neden bahsediyor?”

Richard onu duymamış gibiydi. Onun yerine yüzünde gerçekten korku dolu bir ifadeyle, kararsızlıkla Pip’e doğru yürüdü. “Gözler,” dedi, sesi zar zor duyulabiliyordu. “Gözlerin.”

“Korkarım cerrahlar gözlere pek bir şey yapamıyorlar,” dedi Pip gülümseyerek. “Alt çene, burun, yanakların şekli, ama gözler değil. Gerçekten değil. Yine de gözlerimi seviyorum.”

“Hayır!” dedi Richard başını sallayarak. “Hayır. Bu olanaksız. Sen öldün.” Derek’e baktı. “O öldü. Onu sen öldürdün.”

“Hayır.” Derek başını iki yana salladı. “Hayır Richard. Öldürmedim.”

“Kim öldü?” diye sordu Hillary kaygıyla. “Kimden söz ediyorsunuz?”

Richard ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Pip’e sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Sonra titremeye başladı.

“Albert Fern,” diye fısıldadı.

“Tekrar merhaba Richard,” dedi Pip. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Çok uzun zaman oldu, öyle değil mi?”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Birkaç dakika boyunca sanki dünya durmuş gibiydi. Kimse ne kıpırdadı ne bir şey söyledi. Sonra Richard aniden Peter'ın üzerine atılıp Molly'yi onun elinden kaptı ve havaya kaldırdı. "Bana formülü ver, seni pislik!" diye bağırdı Pip'e. "Onu hemen bana ver, yoksa o ölür! Hepsi ölür!"

Richard onu sarsarken Molly'nin çılgılığı odayı doldurdu. Anna gözleri kocaman açılmış, Richard'a bakıyordu. Birden üzerine atıldı, onu vahşi bir hayvan gibi tekmeleyip ısıırıyordu. "Bana çocuğumu ver!" diye haykırıyordu. "Onu bana ver!"

Richard yere düşerken Peter, Molly'yi onun kollarından çekip aldı. Peter onu nazikçe geri çekene kadar Anna, Richard'a saldır-maya devam etti.

"Derek," dedi Richard soluk soluğa. "Derek, onları öldür! Hepsini öldür!"

Derek yavaşça ona döndü, sonra başını iki yana salladı.

"Derek," dedi Richard tekrar, sesi boğuktu, güvenlik şefine kuşkuyla bakıyordu. "Derek, bunu yapma. Şimdi değil. Albert elimizde. Bize formülü verecek. Dünyayı tekrar yönetebiliriz Derek. Sen ve ben. Bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorsun."

“Hayır Richard,” dedi Derek. Masaya doğru yürüyüp üzerine abandı. Derin bir nefes alıp bıraktı, sonra başını ellerinin arasına aldı.

“O hasta,” dedi Hillary sıkılarak. “Muhafızlar, o...”

Ama daha sözünü bitiremeden Derek doğruldu. “Çok uzun süredir,” dedi. “Fazla uzun süredir. Bu çok uzadı.”

“Uzun süren nedir?” diye atıldı Richard öfkeyle. “Neden bahsediyorsun?”

“Çok uzun süredir kim olduğumu bilmeden bunu yapıyorum,” dedi Derek. Deli gibi etrafına bakındı. “Ben kimim? Ben neyim?”

“Kim olduğumu biliyorsun,” dedi Pip nazikçe. “Bunu biliyorsun Derek.”

“Ben bilmiyorum,” dedi Jude, sesi sakindi, “Ama öğrenmek istiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorum. Sen... Sen Albert Fern müsün?” diye sordu Pip’e kuşkuyla.

Pip başıyla onayladı.

“Uzun Ömürlülük’ü keşfeden kişi yani?”

“Hayır,” diye atıldı Richard. “Hayır, Derek onu öldürdü. Albert Fern öldü.”

“Ölmedi,” dedi Derek. “Ölmedi Richard. Onu öldürmedim.”

Ürküten bir sessizlik oldu. “Bunu yapamazdın,” dedi Pip usulca. Derin bir nefes alıp pencereye doğru yürüdü ve ardından Jude’a döndü. “Derek anladı,” dedi yalın bir ifadeyle. “Richard beni öldürmesi için ona para verdi, ama o bir katil değildi. O bir güvenlik görevlisiydi. Bir insandı. Anlayışlı bir insan. Zeki bir insan. Cesur biri. İleriye görebilen biri, aynen benim gibi, artık durdurmak için çok geç Richard. Tekerlekler artık dönmeye başladı, ama her ne olursa olsun yaşam döngüsü korunmalı. Richard’ın yeni dünyası sonuna kadar gözler önüne serildi ama artık yeni

yaşam yaratılmalı, böylece o gün geldiğinde her şey kaybolmamış olacak. İnsan yıkıcı bir hayvandır Jude, ama aynı zamanda akıllıdır da. Tek insanın hırsları yüzünden tüm insanların ölmesine izin veremeyiz.”

Jude titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Richard’la mesajlaştığını biliyordum,” dedi. Sesi heyecanlıydı. “Önce Sheila sandım. Ama sonra o ailesini bulmak için kaçtı. Sheila da benim olduğumu düşünmüş. Fark ettim ki...” Sheila’ya yalvarırcasına baktı. Sheila yavaşça kollarını açıp ayağa kalktı, sonra uzanıp Pip’in elini tuttu.

“Seni gerçekten karşılaştırdım, çünkü düşünmeni istiyordum. Bu karşılaşmayı sen fark ettin,” dedi Pip yavaşça. “Özür dilerim Jude. Sana ne olup bittiğini söyleyemedim. Bu uzun bir oyundu. Çok uzun bir oyun. Üstelik sonu da görünmüştü. Derek’le birlikte oyunu bitirmekle uğraşırken Richard’ı oyalamalıydim.”

Peter başını kaldırıp Pip’e şüpheyle bakarak, “Bana o mesajı sen mi gönderdin?” dedi. “Anna’yı alıp buraya getirmelerine izin mi verdin?”

Pip başını evet anlamında salladı. “Senin Londra’ya gelmeni beklemiyordum. Bunu fark ettiğimizde... Anna’nın orada güvende olmayacağını biliyorduk. Başka biri yapmadan onu bizim almamız gerekiyordu. Richard köşeye sıkıştıyordu. Elimizi çabuk tutmalıydık.”

“Ama Anna’yı onun adamları alıp getirdi,” diye devam etti Peter, başını öfke ve şüpheyle sallayarak.

“Derek’in adamları. Arada fark var,” dedi Pip ciddi bir tavırla. “Niye kızdığını biliyorum Peter. Ama biz yapmamız gerekeni yaptık. Seni güvenli bir yere almalıydık. Olayları... onları planlamamıştık. Yeraltı’na yapılan saldırıları. Richard senin güvenli evine doğru yaklaşıyordu. Bunu riske atamazdım, her şeyin orta-

ya çıkması riskini göze alamazdım. Pincet İlaç dünya üzerindeki en iyi korunan bina. Rahat olmayabilir ama güvenlidir.”

Jude’un beyni deli gibi çalışıyordu. “Artıklar,” dedi nefesini tutarak. “Artıkları da aldın.”

Pip başını ağır ağır sallayarak, “Evet,” dedi. “Onları Artık Merkezi’nde bıraksaydım şüphe altındaki herkes gibi saldırıya uğrayacak, belki de canlı canlı yakılacaklardı. Hükümet’in Yeraltı’nı suçlamasını beklemiyorduk. Bu her şeyi değiştirdi.”

Uzun süredir çok korktuğu bu adama bakarak, “Ama Derek,” dedi Jude. “O beni öldürmek istedi. Hepimizi öldürecekti.”

“Hayır,” dedi Pip.

Derek perişan bir halde başını kaldırıp baktı. “Özür dilerim,” dedi dizlerinin üzerine düşerek. “Özür dilerim. Yapmak zorundaydım. Öyle kararlaştırmıştık. Önemli olan tek şey oyunu bitirmektir; sonsuz yaşam döngüsüydü.”

Jude taş gibi duygusuz bir ifadeyle, “Bu bizden de mi önemliydi?” diye sordu Pip’e.

Pip başını salladı. “Sonsuz yaşam döngüsü *sizsiniz*,” dedi. “Sen, Jude, Anna, Sheila ve çocuklar. Özellikle de çocuklar. Gerçek yenilenme sizsiniz. Uzun Ömürlülük bu döngünün kırılması- nı tehdit ediyordu, bağlantıyı korumak zorundaydık.”

Richard soluk soluğa, “Uzun Ömürlülük insan ırkının son- suza dek yaşamasını sağlıyor,” dedi öfkeyle. Boğazına sarılmış titriyordu.

“Hayır,” dedi Pip başını sallayarak. “Sonsuza kadar değil. Yaşam değişebilir ve dönüşebilir bir şeydir Richard. Evrim bize uyum sağlamanın hayatta kalmak için en önemli şey olduğunu gösterdi. Bu temel ilkeyi hiçbir ilaç yenilgiye uğratamaz.”

Richard, “Derek, dostum,” demeyi becerebildi. Sesi boğuktu ve acı çektiği belliydi. “Derek, yaptıkların için seni affediyorum. Hepimizin zayıf anları olur. Derek, bana yardım et. Bana su ge-

tir. Bu adama işkence yap. Formülü ele geçir. Her şey tekrar yoluna girecek. Her şey...”

Herkes, gözleri önce Pip’e, sonra yine Richard’a çevrilen Derek’e baktı. Derek bir kahkaha attı; acı, ümitsizlik ve öfke dolu, ürkütücü bir kahkahaydı bu. “Dostun mu?” Başını salladı. “Ben senin hiç dostun olmadım Richard. Hiç.”

“Tabii ki oldun. Şu anda hezeyan içindesin,” diye inledi Richard. “Senin beynin yıkanmış. Albert seni ele geçirmiş. Bunu görebiliyorum. Ama onun kazanmasına izin veremezsin. Bunu yapamazsın Derek.”

“Yüz yıldan uzun süre senin için çalıştım,” dedi Derek, ses tonu alçak ve kızgındı. “Yüz yıldan uzun süre rol yaptım. Öldürdüm, sakat bıraktım, anlatılamaz şeyler yaptım. Bunların hepsi Albert içindi.”

“Hayır!” diye bağırdı Richard. “Bu doğru değil.”

“Pip için,” diye devam etti Derek umutsuzca. “Bana onu alıp götürmemi söylediğin gün dediğini yaptım,” dedi Derek. “Onu öldürmekle tehdit ettim. Onu dövdüm. Her şeyi yaptım. Ama o bana sadece ne yaptığımı bilmediğimi, beni affettiğini ve önemli olanın onun yaşamı değil, yaşamın kendisi olduğunu söyledi.”

Derek’e şüpheyile bakarak, “Sen... Sen bütün bu süre içinde hep onun tarafında mıydın?” diye sordu Peter.

“Hayır,” diye bağırdı Sheila birden. “Hayır, yalan söylüyor. O kötü. Bizim tarafımızda değil. Olamaz...”

“Şişşşt,” dedi Pip yavaşça. “Sheila, Derek doğruyu söylüyor.”

Anna onu suçlayarak, “O zaman niye bize yardım etmedi?” diye sordu. “Niye beni kilitledi? Niye Sheila’yı... Artıkları serbest bırakmadı? Bu nasıl olabilir?”

“Evet,” dedi Jude şüpheyile. “Bu nasıl olabilir?”

Pip ona doğru ilerleyip elini omzuna koydu. “Jude, anlamak zorundasın. Derek, Richard Pincen’ta herkesten daha yakın ol-

mak zorundaydı. Üzerine şüphe çekmemeliydi. Karşılığında birileri acı çekmiş olsa bile, onun açığa çıkma riskini göze alamazdık. Bunun karşılığında birilerini kaybetsek bile.”

“Derek sana X Ünitesi’nden söz etti mi?” dedi Peter aniden. “Oraya girebilmemin nedeni odur. Sheila’yı kurtarmama yardım etti.”

Pip başıyla onayladı. “Beni pek çok konuda uyardı. Ama istihbaratın başka yerden geliyor gibi görünmesini sağlamak zorundaydık,” dedi.

“Bütün bu süre içinde...” diye soludu Richard. “Bütün bu süre içinde ona çalışıyordun, öyle mi?”

“Albert bana olacakları söyledi. Her şeyi tahmin etti,” dedi Derek usulca. “Bunu bile. Her şeyin biteceğini biliyordu. Tek yapmamız gereken... tek yapmamız gereken...”

“Tek yapmanız gereken neydi?” diye araya girdi Hillary.

“Tek yapmamız gereken çocukların doğmasını sağlamaya devam etmektir,” dedi Pip usulca. “Tek yapmamız gereken ebedi yaşam döngüsünü korumaktı. Her zaman olduğu gibi; yaşam ve ölüm. Yüzüğün simgelediği buydu Richard. Uzun Ömürlülük’ün formülü değil. Doğanın ebediliği; sonsuzluğa giden bu. Çocuklarımızla, çocuklarımızın çocuklarıyla. Peter’la, Jude’la, Molly ve Ben’le, dünya üzerindeki tüm Artıklarla.”

Jude yutkunmaya çalıştı, ama beceremediğini fark etti, sanki büyük bir yumru boğazını tıkamıştı. Onun yerine çaresiz bir bakışla Pip’e döndü. “Özür dilerim,” dedi. “Senden şüphe ettim. Seni Derek’le gördüğümde... düşündüm ki... senin onun tarafında olduğunu düşündüm. Düşündüm ki...”

“Benden şüphelenmekte haklıydın,” dedi Pip nazikçe. “Sen bir lidersin Jude ve bir lider asla kimseye tam anlamıyla güvenemez. Bana sözlerle ifade edebileceğimden çok daha fazla yardım ettin. Ben...” Yere baktı. “Ben seninle gurur duyuyorum Jude.”

Jude dudaklarını ısırdı. “Hayır,” dedi perişan bir halde. “Ben senin yüzünü kara çıkardım.”

“Sen benim yüzümü asla kara çıkaramazsın,” dedi Pip. Sesi boğuktu. Sonra derin bir nefes aldı. “Ben sana karşı çok serttim Jude. Sana yalan söyledim, gerçeği senden gizlemek zorundaydım. Hepinizden. Ama tek yaptığım seni korumaktı. Yaşam döngüsünü korumaktı. Şimdi yapmam gerekeni yaptım; yıllar önce yaptığım şeyin bedelini ödedim. Şimdi artık senin zamanın. Sen bir lidersin Jude. Artık önderlik etmenin vakti geldi. İlham vermelisin, plan yapmalısın, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmelisin. Peter, sen bir savaşçısın. Bir koruyucusun.”

Peter, Anna’ya doğru bir bakış atarak, “Hayır,” dedi. “Hayır Pip. Ben bir babayım. Londra’ya gelmek yerine yapmam gereken buydu. Ben bir savaşçı değilim, artık değil.”

“Hayır, öylesin,” dedi Anna. Sesi zayıf ama kararlıydı. “Sen bir savaşçısın Peter. Aynı zamanda bir babasın da. İkisi birden olabilirsin. Çocuklar ve ben; sana tek ihtiyacı olanlar bizler değiliz.”

Peter bir süre ona bakıp sonra minnettarlıkla başını salladı. Anna’nın onu anladığını, onu affettiğini fark etmişti.

“Anna haklı, bunların hepsi birden olmalısın,” dedi Pip nazikçe. “Gelecek için savaş. Korunmaya ihtiyacı olanları koru. Bir baba ol Peter; çocuklarına, gelecekteki çocuklarına, annesi babası olmayan çocuklara baba ol. Ve Anna?” Anna başını kaldırıp baktı, gözleri kocaman açılmıştı ama bakışları kararlıydı. “Sen de Anna, hepsinin annesi olmalısın. Hepsinden daha güçlü olman lazım, çünkü senin de önderlik etmen, koruman ve savaşman gerekecek. Uzlaşmalısın, ikna etmelisin, ihtiyaçları gidermelisin ve Sheila’ya bakmalısın.”

“Sheila’ya ben bakacağım,” dedi Jude kararlı bir tavırla. Ama Sheila başını iki yana salladı.

“Ben kendime bakabilirim,” dedi sakın bir sesle. Pip’e doğru yürüdü, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. “Artık bir anne babaya ihtiyacım yok.” Sesinde hafif bir heyecan vardı. “Artık beni koruyacak birilerine ihtiyacım yok. Ben de faydalı olacağım Pip. Artıkları koruyacağım. Yardım edeceğim.”

“Evet, edeceksin,” dedi Pip nazikçe gülümseyerek. “Sen sandığından daha güçlüsün Sheila ve bu gücünü keşfederken seni seyredebilmeyi isterdim.”

“Bunu yapabilirsin,” dedi Jude tereddütle. “Yapacaksın.”

Ama Pip daha yanıt vermeden Richard sandalyesinden sendeleyerek kalktı. “Bu kadar yalan yeter,” dedi hırsla. “Hillary bir şeyler yap. Bu yalanlara bir son ver. Muhafızlar, yakalayın onları. Hepsini öldürün...”

Hillary ona tiksintiyle baktı. “Muhafız!” diye bağırdı. “Onu alıp götürmeleri için birilerini çağırın. Senin yalanlarını yeterince dinledim. Bu kadar yeter artık.”

Muhafız başını salladı ve birkaç dakika sonra maskeli iki adam içeri girdi. Richard’ı kollarından ve bacaklarından tutup odadan çıkardılar.

Richard götürülürken koridordan, “Hayır!” diye haykırıyordu. “Hayır! Su! Benim sadece suya ihtiyacım var...”

Kısa bir süre sonra haykırıışları artık duyulmaz oldu ve odaya bir sessizlik çöktü.

Hillary sabit gözlerle etrafına bakındı, daha sonra bakışlarını kapının yanında duran bilimadamının üzerinde odakladı. Yüzü, üzerindeki laboratuvar gömleği kadar beyazdı.

“O halde sabotaj falan yok mu? Bir virüs mü var? Tedavisi yok mu?” diye sordu ardı ardına.

Köşede duran beyaz önlüklü adam başını hayır anlamında salladı. “Belki semptomlar eski ilaçlarla hafifletilebilir, ama yüz-

lerce cesede otopsi yaptık ve beceremedik...” Sesi giderek azaldı, o da hasta görünüyordu. “Hayır,” diye fısıldadı. “Tedavi edilemiyor.”

“Ve herkese bulaşıyor, öyle mi?”

“Herkesine değil,” dedi Pip ciddi bir ifadeyle. “Vazgeçmişlere bulaşmıyor. Artıklara da. Bağışıklık sistemi işlemeye devam edenlere bulaşmıyor.”

Hillary başını ağır ağır salladı. “O zaman bir plana ihtiyacımız var,” dedi. Titreyen elleri duyularını ele veriyordu. “Düzeni ve güvenliği sağlamalıyız. Organize olmalıyız.” Dikkatle Pip’in yüzüne baktı. “Bu şey ne kadar süredir başımızda?” diye sordu sonunda.

“Haftalardır. En fazla birkaç aydır,” dedi Pip. “Hayatta kalacak olanları korumalıyız. Önceliğimiz bu.”

“Elbette,” dedi Hillary başını sallayarak. “Cesetlerle de ilgilenmeliyiz... lojistik olarak yani. Hiç mezarlığımız yok. Yok...”

Derek öne çıktı. “Sivil idare için biz bir plan yaptık. Ayaklanma olmasını istemiyoruz. Kitlesel bir histeri istemiyoruz. Ama işler giderek sarpa sarıyor. Yakında ana personel konusunda sıkıntı yaşayacağız. Polis, çiftçi ve mezar kazacak kişiler bulmakta sıkıntı çekeceğiz. Yurtdışından terörist saldırılar olabilir. İnsanlar iyice umutsuzluğa kapılırsa savaş bile çıkabilir.”

Hillary otomatikçe bağlamış gibi sürekli başını sallıyordu. “Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi konuşuyorsun,” demeyi başardı sonunda.

“Son değil, yeni bir başlangıç,” dedi Pip yumuşak bir sesle. “Uzun Ömürlülük’ün olmadığı bir başlangıç. Ölüm olduğu için yaşamın da olduğu bir başlangıç. Hillary insanlar uzun zamandır hasta, ama hastalıktan dolayı değil, bu yarı-ölü yaşamlarından dolayı. Yeterli yiyecek yok, yeterli enerji yok, günlerini doldura-

cak yeterli şey yok. Uzun Ömürlülük artık sonuna geldi. Hastalığa son vermenin zamanı geldi.”

Hillary belli belirsiz başını salladı. “Çocuklara öğretmemiz gerek. Çok şey anlamaları gerek, eğer şey olacaklarsa...” Sanki beyni bir anda çok fazla bilgiyi işlemeye çalışıyormuş gibi sesi giderek azaldı, kaşları çatıldı. “Gençlere öğretmek gerek. Hem de hemen,” dedi. Sonra bir sandalyeye yığıldı, sandalyenin kolçaklarını sıkı sıkı kavrayan elleri bembeyaz olmuş, titriyordu.

Pip ona doğru ilerleyip elini omzuna koyarak, “Hillary,” dedi. “Senin düşündüğünden daha fazla şeyi anlıyorlar. Nasıl önderlik edileceğini, kendi başlarının çaresine nasıl bakacaklarını, doğru olan, inandıkları şeyler için nasıl savaşıacaklarını.”

Jude’a, Peter’a, Anna’ya ve Sheila’ya baktı. “Sizinle daha fazla gurur duyamam,” dedi, sesi heyecanlıydı. “Hepinizle. Jude, Sheila, Anna; hepiniz yeni dünyanın anne babalarısınız. Her şeyi yoluna koymak için yeni bir şans bu. Ya da en azından bir şeyleri daha iyi yapmak için. Pek çok hata yaptık, çok fazla şeyi berbat ettik. Siz bizim umudumuzsunuz.”

“Biz mi? Sen sanki bize yardım etmek için yanımızda olmaya-cakmışsın gibi konuşuyorsun,” dedi Jude beceriksizce.

Albert gülümsedi, mavi gözleri parıldıyordu. “Tam olarak dediğin gibi Jude, yine haklısın,” dedi. “Bu anı uzun zamandır beklediğimi biliyorsun. Sonun yakın olduğunu anladığım an Uzun Ömürlülük ilaçlarımı almayı kestim. Bu bir kurtuluştı. Son kullanma tarihi geçen şeyleri raflarda tutmamak lazım. Ben dâhil, bunu hiç kimse için yapmamalıyız. Şimdi tek ihtiyacım olan size hoşça kal demek ve önünüzde uzanan yeni dünya için ihtiyacınız olan cesarete sahip olduğunuzdan emin olmak. Belki kısa bir süre daha yaşarım, ama çok değil.”

“Ama... sana ihtiyacımız var. Yeraltı’nın sana ihtiyacı var,” dedi Jude, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

“Hayır.” Pip başını iki yana salladı. “Yeraltı artık bitti. Artık ona ihtiyaç yok. Yeraltı hedefine ulaştı. Jude, kurulacak yeni bir dünya var ve ben senin bunu kurabileceğini biliyorum.” Nazikçe gülümsedi. “Gerçek şu ki, çok uzun bir uykuyu dört gözle bekliyorum. Olabilecek en uzun uykuyu.”

Peter başını iki yana sallayarak, “Ama...” dedi. “Gidemezsin. Bunu yapamazsın.”

“Hepimiz zamanı geldiğinde gideceğiz,” dedi Pip yumuşak bir sesle. “Diğerleri de arkamızdan gelecek. Ben sadece bir yaprağım Peter. Ağaçtan düşen bir yaprak, böylece yeni tomurcuklar büyüyecek. Tomurcuklara göz kulak olacaksın, öyle değil mi? Hepiniz olacaksınız. Sizi özleyeceğim.”

“Biz de seni özleyeceğiz,” dedi Jude. Sesi duygu doluydu. “Ama bize güvenebilirsin. Biz gelecek olacağız Pip. Hep birlikte yapacağız.” Sheila’ya uzanıp onun elini tuttu.

“Hep birlikte,” diye onayladı onu Sheila.

Peter, kolunu Anna’nın omzuna atarak, “Hep birlikte,” dedi.

“Hep birlikte,” dedi Anna.

“Hep biylikte,” dedi Ben, Anna’ya kararsızca bakarak.

“Eve mi? Eve mi ditcez?”

“Senin evin burası genç adam,” dedi Pip gözleri ışıldayarak. “Bütün dünya senin evin...”

Sonsöz

14 MART, AF 15

Molly oturduğu şezlongda arkasına dayanmış, güneşin birkaç dakika daha yüzünü ısıtmasının keyfini çıkarıyordu. Öğleden sonranın ilk saatleriydi, gün ışığını değerlendirmesi gerektiğini biliyordu, ama orada öylece uzanıp zamanı durdurmak öyle harika, öyle keyifliydi ki!

“Molly?” Kafasını kaldırıncı, ona meraklı gözlerle bakan erkek kardeşi Albert’ı gördü. Albert, gözleri parıldayarak sırtıyordu.

“Tamam, geliyorum. Ben sadece...” Albert’ın sırtmaya devam ettiğini görünce söyleyeceği şeyi yarıda bıraktı, kardeşinin bunu dert etmediğini fark etmişti.

“Burada ne yaptığını biliyorum,” dedi neşeyle. “Babama yakalanma yeter.”

Molly başını sallayıp yorgun bir şekilde, oturduğu yerden kalktı.

“Traktörü tamir etti,” diye devam etti Albert.

Molly’nin gözleri parladı. Traktör günlerdir çalışmıyordu. Bunun sonucu da hepsinin kollarının, bacaklarının ve sırtının ölesiye ağrmasıydı. “Gerçekten mi? Nasıl becerdi?”

Albert omuzlarını silkip ellerini ceplerine soktu.

“Bilmem. Ona Ben yardım ediyordu. Motor kirli miymiş neymiş.”

Molly gözlerini devirdi. “Kirli miymiş?” Kardeşinin teknik konulara olan bu ilgisizliği Molly’yi her zaman şaşırtırdı. “Alby, bir motorun nasıl çalıştığı hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır ve bir fikrim olsun da istemiyorum,” dedi göz kırparak. Molly güldü ve her zaman öğleden sonralarını geçirdikleri tarlaya doğru giden tozlu yolda ilerlemeye koyuldu. Sabahları zamanını derslere ayırıyordu; annesinin bu konuda tavrı çok netti. Annesinin gözünde önemli olan dil bilgisi, fen bilgisi ve sorulardı. “Her şeyi sormalısınız,” derdi. “Daima nedenini sormalısınız ve eğer yanıtı anlamadıysanız tekrar sormalısınız.”

Bu yüzden Molly de öyle yapardı. Her zaman sorular sorar, her şeyin nasıl çalıştığını, nedenlerini, bir şey başka bir şeye eklendiğinde ne olduğunu bilmek isterdi. Bir şeylerin nasıl yapıldığını, nasıl bozulduğunu bilmek isterdi. Geçmiş hakkında da sorular sorardı. Eski Dünya’ya dair pek bir şey hatırlamıyordu, o zamanlar çok küçüktü. Tek hatırladığı heyecanlı konuşmalar, ortalıktaki telaş; sokaklarda çapulculuk yapan “sokak serserileri” yüzünden dışarı çıkamadıklarıydı. Güvenliği sağlamak, Devir Teslim’i idare etmek için kurulan Yeni Yeraltı Ordusu devriye birliklerine katılmak için, babasının ona yıllar gibi gelen bir süre boyunca, ortalıktan kaybolduğunu hatırlıyordu. Bugün bile Devir Teslim’in ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordu. Ama teslim alınan şey her ne ise değerli bir şey olduğunu ve ona sahip olan kişilerin teslim etmeye pek gönüllü olmadıklarını biliyordu.

Annesiyle babası Devir Teslim hakkında pek konuşmaz, bunun çok yakın zamanda gerçekleşmiş bir olay olduğunu, Yeni Uygarlık’ın hâlâ çok kırılgan olduğunu söylerlerdi. Ama Molly’nin Eski Dünya’yla ilgili sorularına seve seve yanıt verir-

lerdi. Yiyeceklerini kendin üretmek yerine dükkândan satın almak nasıl bir şeydi? Gerçekten dünya üzerinde çok fazla insanın olduğu bir dönem var mıydı? Yolun üst tarafında oturan Bayan Baker'in nesi vardı ve Bay Baker nereye gitmişti?

Dükkânlar vardı, derdi annesi ona, ama her zaman istediğin şeyi alamıyordun; bazı şeyler de satılması yasak olmamasına rağmen çok pahalıydı. Bu da parayla ilgili başka bir soruyu getiriyordu akıllara. Para meselesi Molly'ye çok yabancı ve heyecan verici geliyordu. Ama annesi paranın kimsenin hayatını kolaylaştırmadığına dair onu temin ediyordu.

Evet, dünya bir zamanlar tıka basa insanla doluydu ve kimse ölmediği için hiç kimsenin çocuk doğurmasına izin verilmiyordu. Annesi bu hikâyeden hem nefret ediyor hem de seviyordu. Küçükken uyumadan önce dinlemekten en hoşlandığı hikâyeydi bu; çocukların, oynayacak yerin, oynayacak kardeşlerin olmadığı bir dünya, Artık Merkezleri, Yakalayıcılar. *Şimdi bütün dünya onlarındı*, annesi böyle söylüyordu. Hava zaman zaman soğuk olsa bile, ortalıkta oynayacak çok çocuk olmasa bile yine de şanslıydılar. Birlikteydiler ve bu her şeyden daha önemliydi. Bir gelecekleri vardı.

Bayan Baker'a gelince, annesi onun Eski Yasallardan biri olduğunu söylemişti. Çoğu, virüsten dolayı uzun zaman önce öldüğü için onlardan artık pek kalmamıştı. Ama nedenini kimse bilmesede hayatta kalanlar da vardı. Şimdi o çok, ama çok yaşlıydı, oturmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Bu yüzden ona bakmak zorundaydılar; bu yüzden Molly gidip her gün ona kitap okumak zorundaydı. Sonu gelene kadar hayatı onun için daha katlanılır kılmalıydılar. Bay Baker ise çoktan diğer tarafa göçmüştü. Zamanı geldiğinde oraya gitmek iyiydi; annesi böyle söylüyordu. Hiç kimse bundan kaçamazdı.

“Haydi uyuşuklar, yoksa size akşam yemeği yok.”

Molly, Albert'a bakıp tek kaşını kaldırdı. İşlerinden biri huy-suzluk ettiğinde anne babası her zaman bu tehdidi savururdu, ama Molly bugüne kadar böyle bir şeyin olduğunu hiç görmemişti. Babası bir keresinde, annesinin küçükken çok açlık çektiğini söylemişti. Bu yüzden onları hiç aç bırakmazdı. Bu yüzden işlerinden birinin azıcık zayıfladığını görse mutfağa ekmek pişirmeye koşardı. Ben Dayı, annesini her zaman kızdırır, özellikle kışın erzak tükendiğinde ve haftada beş kez yulaf lapası yemek zorunda kaldıklarında, pişirdiği yemeği beğenmez, sanki açlıktan bayılıyormuş gibi yapardı. Ama bunu asla çok uzatmazdı, çünkü hiçbirini onu üzgün görmeye dayanamazdı.

“İşte.” Babası tarlada onları bekliyordu. Ben traktörün üzerindeydi, uzaktan bir nokta gibi görünüyordu. Çalışan traktörün uğultusu uzaktan belli belirsiz duyuluyordu. Traktör her bozulduğunda babası, “Artık traktör falan yok,” derdi. Bunu söylerken rahatlardı, çünkü traktör o kadar çok yakıt tüketiyordu ki çocukların ikisinden daha pahalıya patlıyordu. Fakat bir şekilde, her seferinde traktörü yeniden çalıştırmayı beceriyorlardı. Babası bir gün hiç yakıt kalmayacağını, ondan sonra işleri tamamen kas gücüyle yapmak zorunda kalacaklarını söylüyordu. “Alby, tavuklar. Dışarı çıkarılmaları lazım. Molly, sen de git domuz ağılını temizle, tamam mı?”

Birbirlerine baktılar. Albert'ın işbölümünden çok memnun kaldığı belliydi. Kümese doğru ilerlerken, “Gördün mü? İşte budur!” diye fısıldadı.

“Domuzlar mı?” Molly hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. “Gerçekten mi?”

Babası sert bir ifadeyle başını salladı. Molly'nin saçlarını karıştırarak, “Gerçekten,” dedi. “Haydi bakalım.”

Molly içini çekerek domuz ağılına doğru ilerledi. Ağıl elli domuz alabilecek büyüklükteydi, ama onların sadece yirmi do-

muza vardı. Babası eskiden yüz tane domuzları olduğunu ve hepsinin de aynı ağılda durduğunu söylemişti. Molly dünyanın da eskiden böyle bir yer olduğunu düşünüyordu. İnsanlar öyle sıkışık olmalıydı ki hareket edecek yer bile olmamalıydı. Babası insanların çok fazla enerji harcadıkları için dünyanın ısınmaya başladığını söylüyordu, ama Molly'ye göre bunun nedeni yeterli boş yer olmamasıydı. Daha küçükken, bazen Alby korktuğunda gelip onun yatağında yatardı ve Molly her seferinde üstü açık uyanırdı.

Hızlı hızlı yerleri süpürmeye koyuldu, yemliklere su ve yem doldurdu. Sonra birkaç dakika, annelerini kızdırmamaya dikkat ederek domuz yavrularıyla oynadı. Son olarak, kimsenin görmediğinden emin olunca defterini çıkardı. Annesinin on dördüncü yaş gününde verdiği bu defteri hep yanında taşıyordu. İçine ilginç olayları yazıyordu; mesela bütün büyüklerin katıldığı aylık kasaba toplantılarını. Bu toplantılarda toprak paylaşımı, eski ambarların kullanımı, kuyuların toprak sahiplerine mi yoksa ortak kullanıma mı ait olacağı gibi meseleler konuşulurdu. On dört yaşına gelen herkes bu toplantılara katılmaya ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye teşvik edilirdi. Ben bu toplantılardan çok sıkılmasına rağmen, Molly duyduğu her şeyi not eder, sonra da bunlar üzerine düşünürdü. Defterine resimler çizer, ayrıca umutlarını, korkularını, arzularını ve diğer insanlarla ilgili düşüncelerini de yazardı.

Sayfaları çevirdi, özellikle beğendiği bir bölüme rastladığı zaman okumak için duruyordu; mesela eski ambarlarla ilgili olan bölüm. Ailesi ona geçenlerde stok ambarlarıyla ilgili her şeyi anlatmıştı; yakıt, kitap, kumaş, saat gibi eskiden kalma şeyler buralarda duruyordu. Hükümet onları oraya Devir Teslim'den önce koymuştu. Bir şey satın almak istediğinizde kasaba liderine başvuruyor, karşılığını yiyeceklerle ya da sosyal yardım işleriyle ödüyordunuz. Ama annesiyle babası bu ambarların bir gün bo-

şalacağını, çünkü kimsenin artık böyle şeyler yapmadığını söylemişti. Jude Amca bir eğitim programı başlatmaya çalışıyordu, ama kimsenin buna katılmak istediği yoktu. Büyüklerin eğitim fikrinden pek hoşlanmadığı çünkü bunun onlara eskiden olan kötü şeyleri hatırlattığı söyleniyordu.

En sevdiği resme gelene kadar sayfaları çevirdi. Bu, kalemle üzerini sürterek çıkardığı bir kopyaydı. Annesi ona bir nesneyi kâğıdın altına koyup üstünden kalemle sürterek nasıl kopyasını çıkaracağını öğretmişti. Molly bu tekniği birkaç nesneyle denemişti, ama hiçbirini pek hoş olmamıştı; sonra babası ona yüzüğünü vermişti, sonuç harikaydı. Ortaya güzel bir çiçek çıkmıştı; çok güzel çizilmiş zarif bir çiçek.

Bu resim çok önemliydi, babası ona öyle söylemişti. Çünkü yenilenmeyi, eskinin yerini alan yeniyi simgeliyordu. “İlkbaharda çıkan yeşil yapraklar gibi,” demişti babası ve sonbaharda düşüp gidenler gibi... Babası ona böyle söylediğinde Molly bilgece başını sallamış, ama içinden onun yanıldığını düşünmüştü. O yenilenmeyi temsil etmiyordu, başka bir şeyi temsil ediyordu, anlamadığı ama bir gün anlayacağından emin olduğu bir şeyi. Çünkü babası resmin, harflerden ve Molly’nin fen dersinde öğrendiklerine benzeyen sembollerden oluştuğunu fark etmemişti. Onları sonraki sayfalara çizmiş ve gözleri acıyana kadar bakmıştı. Ama şimdi ne anlama geldiklerini bilmek istemiyordu. Yine de keşfetmişti. Bilim de işte bunlarla ilgiliydi; büyük büyük büyük babası Albert’ın mektubunda ona söylediği şeydi bu. Gerçek bilimadamları, gerçeğin ortaya çıkmasına izin verirdi.

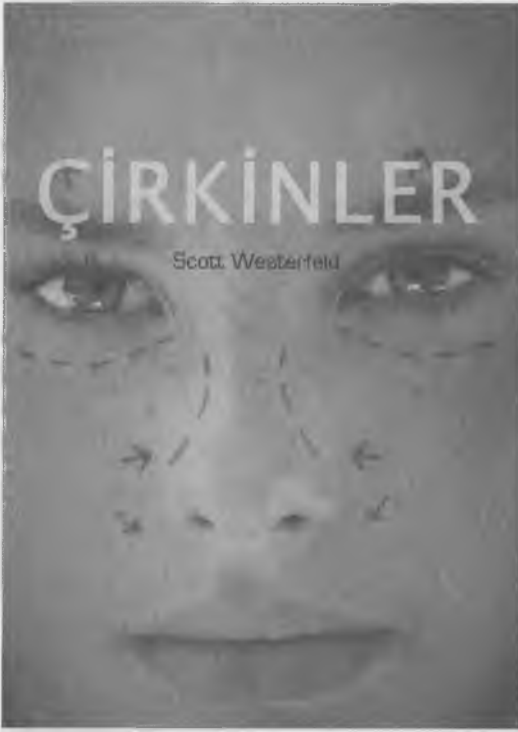
“Molly? Ağılda işin bitti mi? Çünkü babam istersek kasabaya gidebileceğimizi söylüyor.”

“Kasabaya mı?” Molly’nin gözleri parladı. Bir anda bilimi ve kelebekleri unutmuştu. Defterini cebine geri sokup çitin üzerinden atladı. “Geliyorum. Beni bekle!”

Yabancı Sözcüklerin Özgün Okunuşları:

Anna Covey	: Æna Kovi
Peter	: Pitır
Margaret Pincen	: Margırıt Pinsınt
Sheila	: Şıla
Julia Sharpe	: Julya Şarp
Jude	: Cûd
Richard Pincen	: Riçırd Pinsınt
Derek Samuels	: Derek Samuels
Hillary Wright	: Hilari Rayt
Molly	: Moli

æ : Türkçedeki 'geniş e'yi karşılayan
sembol, fonetik harf.

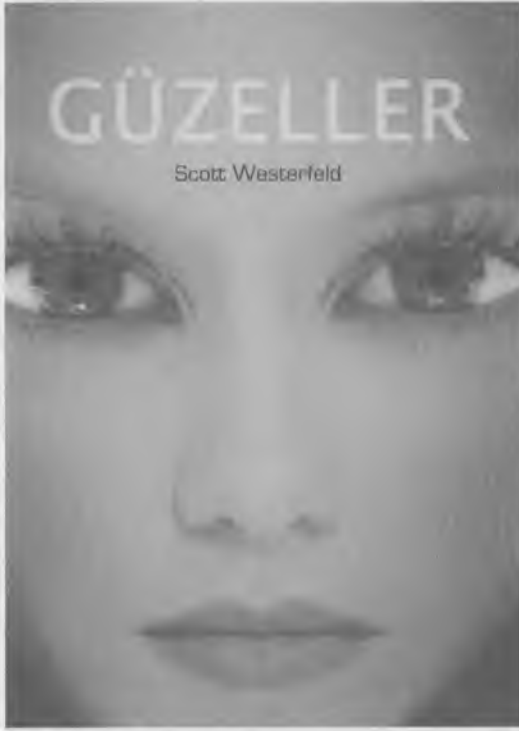
Tally 16'sına girmek üzere ve bunun için sabırsızlanıyor.

Ehliyet almak için değil, güzelleşmek için...

Tally'nin dünyasında 16. yaş gününüzle birlikte, çirkinliğinizden kurtulup muhteşem güzel olduğunuz bir estetik operasyon geçirir ve tek işinizin eğlenmek olduğu, yüksek teknolojiyle donatılmış bir cennete adım atarsınız. Ancak Tally'nin yeni arkadaşı Shay, güzel olmayı isteyip istemediğinden emin değildir. Tehlikeyi göze alıp dışarıdaki dünyada doğal kalmayı tercih ederek kaçır.

Shay'in kaçışıyla Tally, bu güzel dünyanın, hiç de hoş olmayan bir yönüyle tanışır. Otoriteler Tally'ye, düşünebileceği en kötü teklifi sunarlar: Ya arkadaşını bulup onun geri dönmesini sağlayacaktır ya da hiçbir zaman güzelleşemeyecektir. Yaptığı seçim Tally'nin dünyasını tamamen değiştirecektir.

Sürükleyici serinin ilk kitabı...

TALLY SONUNDA GÜZELLEŞMİŞTİ.

Şimdi bakışları mükemmel, kıyafetleri göz kamaştırıcı, erkek arkadaşı nefes kesici ve kendisi son derece popülerdi. Ama bütün bu eğlencenin –sonu gelmeyen partiler, yüksek teknoloji rahatlığı ve tam bir özgürlük– altında, bir şeylerin yanlış olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı. Önemli bir şeylerin...

Derken Tally'ye, geçmişinden bir mesaj gelir. Güzellerin hayatındaki yanlış hatırlatan bir mesaj... Ve tüm eğlence bir anda bıçak gibi kesilir.

Tally şimdi seçim yapmak zorunda: ya bildiklerini unutmak için savaşıacak ya da hayatta kalmak için. Çünkü otoriteler, bu bilgiye sahip olan bir insanın yaşamasına göz yummayacaklar.

ÖZELLER

Scott Westerfeld

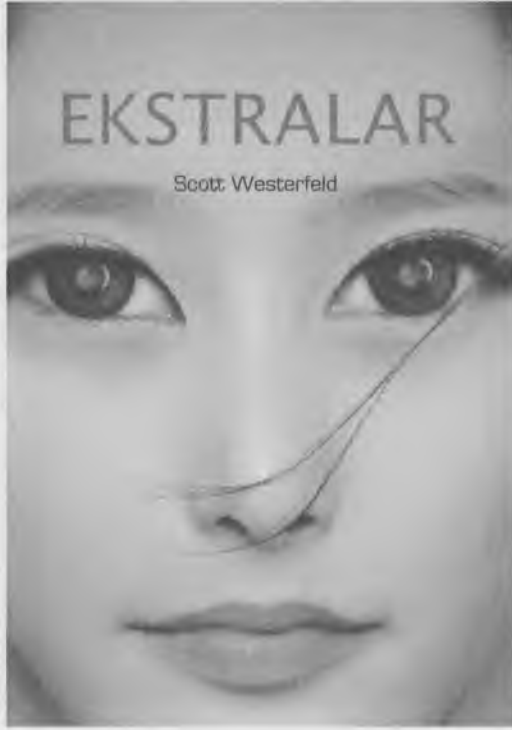

ÖZEL DURUMLAR

Tally onların bir söylentiden ibaret olduğunu düşünüyordu, ama şimdi kendisi de onlardan biriydi. Bir Özel. Çirkinleri baskı altında tutmak, güzelleri aptal kılmak için yaratılmış, süper güçlü bir dövüş makinesi.

Ama belki de güç ve dikkatle mükemmel bir şekilde donatılmış olmak, sanıldığı kadar iyi değildir. Tally hâlâ başka bir şeyin anısını içinde taşımaktadır.

Ancak içindeki sesi susturmak onun için kolaydır; ta ki Yeni Duman'ın isyanlarını bastırma görevi sonsuza dek ona verilene kadar. Her şey bu son seçeneğe bağlı: Ya küçük, zayıf kalp atışlarını dinleyecek ya da programlandığı görevini yerine getirecek. Her iki durumda da Tally'nin dünyası artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak...

İsyanın birkaç yıl sonrasında Tally Youngblood, Özellerin rejimini yıkmış ve kültürel değişim tüm dünyaya yayılmıştı. Tekno-kafalar yepyeni aygıtlarıyla gösteriş yapıp haberciler dedikoduları yayarken, ameliyat-maymunları estetik ameliyatların bağımlısı haline gelmişti. Herkes ünlü olmanın peşindeydi.

15 yaşındaki Aya Fuse da bu düzenin içindeydi. Ama Aya'nın yüzü o kadar az rastlanan bir yüzdü ki, o tam anlamıyla bir hiç kimseydi. O bir ekstraydı. Bir yıldız olabilmesinin tek yolu sıradışı bir hikâye bulmasıydı.

Ve sonra büyük bir sırra tesadüfen ortak oldu. Popülerliğin keskin doruklarına yaklaştığını biliyordu. Ama açıklamak üzere olduğu bilgi hem kendi kaderini hem de cesur yeni dünyayı değiştirecekti.